

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Novel

WE MET LIKE THIS

Kasie West

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

WE MET LIKE THIS

A Novel

.....

Kasie West

[Okumaya Başla](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**Bu ürünü satın aldığınız için teşekkür ederiz
St. Martin's Publishing Group e-kitabını satın
aldığınız için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler, yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika kitaplar hakkında bilgi
almak için
haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi ziyaret edin.

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için [burayı](#)
tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için size sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı us.macmillanusa.com/piracy adresinden bilgilendirin.** .

Christine'e, eğlenceli ve destekleyici anneme. Kitaplarımdaki annelerin sadece iyi yanlarının senden esinlendiğine söz veriyorum.

ÖNSÖZ

"Orada mı?" diye kulağıma fısıldadı, parmağı tam doğru noktaya baskı uyguluyordu, sanki yıllardır vücudumu incelemiş ve onu zevkle titretmeyi tam olarak biliyormuş gibi.

"Evet," dedim, o beni neredeyse boşalmaya yaklaştıırken dizlerimin açılmasını engelleyemedim. İlk kez yüz yüze görüşüyorduk, nasıl tam olarak doğru noktayı bulabilmişti? Beni neredeyse hiç tanımıyordu. Bir gün önce bir flört uygulamasında eşleşmiş ve bu gece için randevu ayarlamıştık. Akşam yemeği sohbeti vasatın altındaydı ve yemekler vasatın da altındaydı. Ne yapıyordum ben? Kuralım en az üç randevuydu! Ve asla arabada olmazdı. Ben azgın bir ergen değildim. Romantik bir insandım. Eğlenceli şakalar, gece geç saatlerdeki sohbetler ve çaba gösterilmesini severdim!

Parmağı içimden çıkıp eli yanıma kayarak göğsümü okşadığında "Durma" dedim.

"Yavaşlayalım," dedi, "acele etmeyelim... içeri gidelim mi?" "Evet, içeri gidelim," diye inleyerek cevap verdim.

Nefes nefese bir kahkaha attı.

Sanırım onun evi olan yerin garaj yolunda oturduk. Ailesinin evi miydi? Yirmi yedi yaşındaydı, ama bu günlerde bunun bir önemi yoktu. Kim ev alabilirdi ki? O olsa bile...

"Ah, ah, evet," diye iç çekerek söyledim. Üstümdeki üç düğmeyi açmış ve sütyenimi kenara çekmişti. Meme ucum ağzındaydı ve hafifçe emiyordu, dili ise meme ucumun üzerinde ileri geri gidip geliyordu. Kaburgalarım vites koluna çarptı ve o da pozisyonumu düzeltti.

Etkileyici olmayan akşam yemeğinden sonra, beni arabama geri götürmüştü. Onun arabasından inip, kaldırımında park edilmiş arabama kadar otuz metre yürümeyi ve eve gitmeyi planlıyordum. Ama bunun yerine, gözlerimiz buluştu. Gözleri sıcak kahverengiydi. Kalın, dalgalı saçları ve geniş bir gülümsemesi vardı. Kötü sohbetine rağmen yakışıklıydı. Ve sonra, kim başlattı bilmeden, öpüşmeye başladık. Ağzımı ıslak, geri kalanımı kuru bırakan özensiz öpücükler değildi. Bu adam öpüşmeyi biliyordu. Uzun, şehvetli, uzun öpücükler, yumuşak dudakları, sıcak nefesi, emin dili.

"Yazılım mühendisi olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye sordum. Yazılım mühendisleri insan anatomisini çalışır mıydı? Bu konuda nasıl bu kadar iyiydi?

"Evet," dedi, meme ucumu bırakarak. Ona soru sormamalıydım. "Sen bir edebiyat ajansısın, değil mi?"

Yirmi dört yaşında, edebiyat ajansı olmak için iyi bir yoldaydım. Ama şu anda, sadece "edebiyat ajansının asistanı" olduğumu söyleyebilirdim.

"Bir edebiyat ajansının asistanı ne yapar?" diye sordu, gözleri benimkilere yoğun bir şekilde bakıyordu, sanki çenesinin hemen altındaki açıkta kalan göğsü dışında başka bir şeye odaklanmaya çalışıyormuş gibi.

"Çok sayıda e-posta ve kitap okuruz. Peki ya sen?"

"Çoğunlukla kodlama. Bazen başkalarının kodlarını yeniden yazma. Sorun giderme projeleri. Uyumluluk." Ellerim şimdi gömleğinin düğmelerindeydi, tek tek açıyordum. Neden bu geceyi tekrar sohbetle geçirdim ki? Bu konuda berbat olduğumuzu zaten kanıtlamıştık. En azından birbirimizle. Ama bu... Elimi gömleğinin içine sokup çıplak göğsünde gezdirdim; titreyerek nefes aldı... Bu konuda olağanüstü iyi olduğumuzu kanıtlıyorduk.

Elini tekrar göğsüme koydum ve o kıkırdadı, ama nasırlı başparmağı yavaşça daireler çizdi ve bu hisle gözlerim kapandı.

"Şey..." diye başladı.

"Margot," diye onun yerine ben tamamladım ve gözlerimi açtım.

"Adını biliyorum," dedi. Sonra kaşları aşağı indi. "Benimkini hatırlıyor musun?"

Kahretsin. Onun bana ilk söylediği sözler "Flört uygulamalarının sorunu,

en iyi programcı bile gerçek insan etkileşiminin bir kısmını bile taklit edememesidir."

"Tamam," demiştim. "Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum."

Sonraki birkaç dakika boyunca o, tamamen sessiz bir şekilde menüyü inceledi. Ona ne sipariş edeceğini birkaç kez sormaya çalıştım, kibarca sohbet etmeye çalıştım, ama gözleri sayfadan hiç ayrılmadı, sanki düşündüğü şeyin dışında hiçbir şey önemli değilmiş gibi. Bana cevap vermek yerine, yazı tiplerinin nasıl yaratıldığını ve menüyü tasarlayan kişinin yanlış yazı tipini kullandığını anlatmaya başladı. Garson geldiğinde de onu görmezden geldi. O hala konuşmaya devam ettiği için, sessizce ona biraz daha zaman vermesi için parmağımı kaldırmak zorunda kaldım. Kitap kurdu olan ben bile yazı tipleri hakkında on dakika boyunca konuşamazdım. Hele de sanki tüm dünyanın yazı tipi seçimlerinden ben sorumluymuşum gibi konuşarak. O kibirliydi. Bu çok açıktı.

Normalde sohbeti sürdürebilirdim, ama kendimi kelimeler bulmakta zorlanırken buldum. O haklıydı, bu flört uygulamalarının sorunu buydu. En iyi programcı bile gerçek insan etkileşimini taklit edemezdi. Yani, karşındaki kişinin karşısına oturana kadar, gerçekten uyumlu olup olmadığınızı bilemezsiniz.

"Uh... A ile başlayan bir şey?" dedim.

Tek bir kahkaha attı. "*Gerçekten* adımları hatırlamıyor musun?" "Aaron?"

"Oliver," dedi.

"Yaklaştım!"

"Buna yakın mı diyorsun?"

"Evet." Öne eğilip onu öpmek istedim.

O geri çekildi.

"Aynı hissi veriyorlar," diye ısrar

ettim. "Margot..."

"Ciddi misin?" diye sordum, külotum hala ayak

bileklerimdeydi. "Birbirimizi biraz daha yakından tanıyalım."

"Bence birbirimizi tanımak her şeyi mahvediyor," dedim gülümseyerek.

O da gülümsedi ve başını salladı. En azından espri anlayışı vardı. Ama öpüşmeye devam etmedi.

Siyah dantel iç çamaşırımı topuklarımdan çekip çıkardım. "Oliver, dedin mi?"

"Oliver," dedi.

"İkimiz de birbirimize uygun olmadığımızı biliyoruz." O garsonu görmezden geldiği anda anlamıştım. O anda gitmeliydim. Elini tutup iç çamaşırımı avucuna koydum. "Ama eğlenceliydi." Arabadan indim, eteğimi düzelttim ve uzaklaştım.

BÖLÜM 1

Üç yıl sonra

"Dur, dur, dur..." Oda arkadaşım Sloane başladı. Pijamalarıyla, kıvrıcık saçlarını korumak için başına bone takmış, bir kadeh beyaz şarap yudumluyordu. Ben eve geldiğimde odasından çıkmış ve kanepeye oturmuş, randevumu özetlememi bekliyordu. Oda arkadaşı olduğumuzdan beri (iki yıldan fazla oldu) bu bizim ritüelimizdi. "Ona artıkları *verdin* mi diyorsun?"

"Evet," diye inledim ve tezgâhtaki şişeden kendime bir kadeh şarap doldurdum.

"Etini küçük parçalara ayıran adam mı?"

"Babam bir keresinde bir parça biftekle boğulmak üzereydi," dedim, şarabımı kanepeye götürürken. "Restorandaki birinden Heimlich manevrası yapmasını istemek zorunda kalmıştı. Belki Lance de öyle yapmıştır."

Sloane dudaklarını büzdü. "Yemek yerken hala çatalını tüm yumruğuyla tutuyor mu?"

"Bu çok ilginç," diye ısrar ettim.

Gözlerini devirdi. "Ücretsiz yemek, kiminle yersen ye, ücretsiz yemekdir, sanırım."

Ben utandım. "Ben ödedim."

"Geçen sefer sen ödedin!"

"Biliyorum. Panikledim. Düz dünya teorisinden bahsetmeye başladı. Ve bu tartışmada yanlış tarafta yer alıyordu! Neredeyse kredi kartımı garsona fırlattım." Nedenini bilmiyorum. Tüm randevuların masraflarını karşılayacak kadar fazladan param yoktu. Yirmi yedi yaşında, işim hala son dört yıldır yaptığım işin aynısıydı

son dört yıldır yaptığım işti: bir edebiyat ajansının asistanlığı. Son birkaç yılda birkaç küçük müşterim olsa da, diğer her şey aynıydı: aynı sorumluluklar, aynı ofis, aynı patron, aynı zar zor geçinebileceğim maaş. Hesabı bölüşmeliydik. Genelde randevularda hesabı bölüşürdüm, ama Lance *"bu sefer ben öderim, bir dahaki sefere sen ödersin"* fikrini benimsemişti. Sanki sonsuz bir *"bir dahaki sefer"* dizisi olacakmış gibi.

"Tanrıya şükür ki Dünya'nın şekli hakkındaki düşüncelerini dile getirdi," dedi. "Yoksa gelecek hafta ona aşık olacaktın."

"Aşık olmazdım," dedim, ama pek ikna olmuş gibi değildim. Üç hafta önce bir yoga dersinde tanışmıştık, ben Warrior 2 pozunu yapmaya çalışırken tökezleyip onu devirdim. Ders bitmeden, eğitmenimizin sinirli bakışları altında fısıldayarak ve kıkırdayarak telefon numaralarımızı değiş tokuş etmiştik. Lance sevimliydi ve bana kendimle ilgili sorular sordu, bu çok kolay bir şeydi, ama birçok erkek bunu başaramıyordu. Üçüncü randevuya kadar gelmişti. İlerlediğimizi düşünüyordum. Sonra komplo teorilerini ortaya attı ve hayal ettiğim mükemmel gelecek bir anda yıkıldı.

"Sadece söylüyorum..." diye şarkı söyledi.

"Senin konuşacak halin yok," dedim Sloane'a. "Sen şu anda mutlu bir ilişkideyim. Keşif aşamasını unutmuşsun. Keşif aşaması, bir ilişkinin en kötü kısmıdır. Biriyle sıfırdan başlamak, aynı soruları tekrar tekrar cevaplamak ve aynı soruları tekrar tekrar sormak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Uyumlu olup olmadığımızı tekrar tekrar karar vermekten nefret ediyorum."

"Yani, slush pile'ın ne olduğunu tekrar açıklamak zorunda kalmamak için hayatının geri kalanını yumruk çatal ile yaşamaya razı mıydın?" Sloane bileğindeki akıllı saati çevirdi.

"Diğer şeylerin yanı sıra," dedim. Lance'in alışkanlıklarının çekici olduğuna kendimi ne kadar ikna etmeye çalışsam da, onunla evlenmeyeceğimi ikimiz de biliyorduk.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" dedi Sloane. Şarabımdan bir yudum aldım. "Hayır, anlamıyorum."

"Anlıyorsun."

"İstemiyorum. Onlara ihtiyacım yok. İnsanlarla gerçek anlamda tanışıyorum." "Yoga dersinde mi? Gerçek anlamda mı?"

"Evet! Romantikti." Ben romantik bir insandım. Bu yüzden edebiyat ajansı olmak istedim. Dünyadaki umutsuz romantiklere aşk hikayeleri sunmak istedim. Ayrıca, bir hikayede neyin işe yarayıp neyin yaramadığını çok iyi görebiliyordum. Bir kitabı çatışma ve romantizmin mükemmel birleşimi haline getirmeyi görmede. Ve yıllarca aşk hikayeleri okuduktan sonra, kendiminkini istedim. Sağ kaydırma ile ilgili olanı değil. Bunu sadece hikayelerde değil, gerçek hayatta da defalarca gördüm. Neden benim için olamadı?

"Gerçekten değildi," diye ısrar etti. "Sevimli tanışma takıntın, potansiyel alanını daraltıyor. Her gün aynı dört yere gittiğinde, yoluna kaç tane yeni insan çıkabilir ki?"

"Kaba."

"Doğru."

"Flört uygulamaları da daha iyi değil. Hepsi romantizmden uzak, zamanımızı ve paramızı boşa harcatan büyük bir aldatmaca. Bir yazılım mühendisi bir keresinde bana, bu uygulamaların gerçek etkileşimi yeniden yaratamayacağını, bu yüzden tanışmak için anlamsız bir yol olduğunu söylemişti..."

"Sosyal medya ve uygulamalar olmadan yaşamayı ne kadar istediğin ve gerçek romantizmin ancak paylaşılan deneyimler, geçmiş ve yüz yüze kimya sayesinde organik olarak gerçekleşebileceği konusunda bir başka nutuk dinlemek istemiyorum. Bu tutumun yüzünden hâlâ Rob'la yatıyorsun."

Nefesim kesildi ve boynumdan yanaklarıma kadar bir sıcaklık yayıldı.

Karşı elindeki kadehin kenarından şarabı dökülürken parmağıyla işaret etti. "Biliyordum! Lanet olsun Margot, bunun için Kötü Kararlar kavanozuna beş dolar koymalısın." Kitaplığın üzerindeki kavanozu işaret etti. Bu kavanoz şaka olarak başlamıştı ama şimdi yarısı parayla dolu olduğu için daha da büyük bir şaka haline gelmişti.

"Rob'la yatmıyorum!" Bu doğrudu. Sadece, sağduyuma aykırı olarak, ara sıra Rob'la yatmak *istiyordum*, bu yüzden şu anda yanaklarım kiraz kırmızısıydı. Rob benim patronum ve son gerçek ilişkimdi. *Gerçek* kelimesi göreceli bir kelime. Başından beri zamanlamamız yanlış olmuştu. O boşanma sürecindeydi, duygusal olarak ulaşılamazdı, o... benim patronumdu. Bu ilişki, paylaşılan bakışlar, tuvalette öpüşmeler ve hafta sonu randevularıyla doluydu. Yüksek zirveler ve gerçekten düşük çukurlarla doluydu. Yanlıştı. *Tanrım*, bunun yanlış olduğunu biliyordum

biliyordum. Ama son birkaç yıldır yaşadığım sıkıcı randevuların ortasında, bazen hayatımdaki tek heyecan verici şey gibi geliyordu. Sloane, hayatımda bu sözde ilişkiyi bilen tek kişiydi.

Ayağa kalktı. "Otur. Sana özel slushie'ni yapacağım ve sen de tekrar flört uygulamalarını indireceksin."

"Hayır!" diye sızlandım.

Mutfağa doğru yöneldi. "Onları erken sildin." "Silmedim.

Lance ile bir şeyin eşiğindeydim."

"Dünyanın sınırında mı?"

"Ha, ha." Daha önce sehpaye bıraktığım kitabı aldım ve kanepeye daha derin bir şekilde gömüldüm. Diş ipi ile işaretlenmiş sayfayı açtım. "Belki de bundan sonra sadece kitaplarımla yetineceğim," dedim. "Daha çok okuyup, terfi için çalışıp, altı ayda bir yoga yapmaktan daha tutarlı olacağım bir 'Ben Çağı'nı kutlayacağım. Bir erkeğe ihtiyacım yok."

"Şu anda okuduğundan daha fazla okumak mümkün mü?" "Mümkün," diye onu temin ettim.

"Haklısın, erkeğe ihtiyacın yok. Terfi konusunda da sana katılıyorum, bunu gerçekleştir, çok gecikti bile. Ama" —blenderin düğmesine bastı ve buzun ezilme sesi odayı 60 saniye boyunca doldurdu—"herkesin biraz eğlenceye ihtiyacı vardır."

Neden beni tekrar uygulamalara geri dönmek istediğini biliyordum. Onlar olmadan Rob'a takıntılı olacağımı düşünüyordu. Onu her gün gördüğüm için bu takıntılı olmamak zordu.

Kitabımı elimden aldı ve içkimi uzattı.

"Yerimi kaybetme!" diye bağırdım, o da kapağı kapatıp masaya koydu.

"Yerim güvende," dedi, ben içkiyi kabul ederken.

Sonra cep telefonum boş elime verildi.

İç çekerek, pes ederek, cesaretlenmek için slushie'den bir yudum aldım ve irkildim. Bu gece içeceği sert yapmıştı. Uygulama mağazasına gittim ve sık kullandığım flört uygulamalarının indirme düğmesine bastım. Ekranımda simgeler canlanırken küçük bulut ve ok sembollerini izledim. Ne kadar renkli olsalar da

oldukça, kalbim o kadar çok sıkışıyor. Bu, hayatımın kontrolünü ele aldığımı hissetmem gerekirdi. Öyleyse neden her zaman vazgeçiyormuşum gibi hissediyordum?

BÖLÜM 2

Rob'un ofisinin açık kapısının dışındaki çerçeveye vurdum ve sonra üst bedenimi eşiğin üzerine eğdim. "Merhaba, günaydın, dün Janet'in romantik komedisini bitirdim ve birkaç önerim var. Onları sana e-posta ile göndermemi mi istersin yoksa yüz yüze konuşmak mı istersin?"

Sloane beni şu anda görseydi, gömleğimin düğmelerinin çoğunun açık olması, koyu renk saçlarımın plaj dalgaları gibi kıvrılması, erik rengi rujum ve patronumun ofisine dekoltemi gösterecek şekilde eğilmem nedeniyle bana "Kötü Kararlar" kavanozuna beş dolar koydururdu.

Dün geceki berbat randevumdan ve utançla geri döndüğüm flört uygulamalarından sonra, biraz heyecana ihtiyacım vardı, ama Rob bilgisayarıyla çok meşguldü ve bana pek bir şey veremedi. "E-posta yeterli. Bugün Kathy Green ile öğle yemeği yiyeceğim, o yüzden..."

"Editör mü?" diye sordum, bir adım öne çıkıp omuzlarımı düzelterek. Los Angeles, New York değildi. Burada editörlerle yüz yüze görüşmesi nadirdi. Benim gibi, genellikle e-posta veya telefonla görüşürdü ya da benim aksime, üç ayda bir yaptığı New York seyahatlerinde görüşürdü.

"Evet, ona Sarah'nın kitabını sunacağım. Uygun olur, değil mi?"

"Çok uygun olur." Sarah'nın kitabı için çok çalışmışım. Rob'un temsil etmesini isteyen yazarların Rob'un gelen kutusuna gönderdiği e-postaların yığınının bu kitabı bulan bendim. Bu e-postaları taramak, umut vaat edenleri seçmek ve bazen... çoğu zaman... Rob'a iletmek benim işimdi. Ama önce hikayenin iyileştirilmesi için notlarımı ona verirdim.

Bazen Rob, benim bulduğum yazarlara yardımcı ajanlık yapmama izin verirdi. Komisyonların küçük bir kısmını karşılığında sorumlulukların çoğunu paylaşırdım. Ama Sarah bu durumlardan biri değildi. Rob, onun büyük bir yazar olacağını düşünüyordu. En çok potansiyel gördüğü müşterileri kendisi yönetiyordu.

Son üç yıldır Rob bana *yakında, çok yakında* tam teşekküllü bir ajan olabileceğimi vaat ediyordu. Henüz terfi almamış olmam çok sinir bozucuydu, çünkü müşterilerim oldukça başarılıydı, telif hakları kazanıyorlardı, en iyiler listesine giriyorlardı.

"Toplantı saat kaçta?" diye sordum. Gözlerim ofisindeki duvardaki saate kaydı. Saat ondu. "Birlikte gidelim mi?" Son yerel toplantısında, bir *dahaki* sefere daha fazla editörle tanışabilmem için gelebileceğime söz vermişti. Yüz yüze görüşmek, iyi bir ilişki kurmak için çok önemliydi.

Sonunda, klavyesinde kim bilir ne yazdığına bakmaktan başını kaldırıp bana baktı. Gözleri bluzumda bir süre kaldı, sonra dudaklarıma kaydı. "Bu sefer sadece ben gidiyorum. Bir dahaki sefere seni de götürürüm. Ustayı iş başında görmek senin için iyi olur." Bu sözlerle bana flörtöz bir göz kırptı.

Yakışıklıydı, gerçekten yakışıklıydı, koyu saçlı, delici mavi gözlü ve güçlü bir burnu vardı. Ayrıca, her zaman doğru zamanda doğru şeyleri söyleyen çekici biriydi. Daha önce de bu yüzden başım belaya girmişti. Ama bugün, sözünden dönmesine izin vermeyecektim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve aniden gömleğimi çeneme kadar iliklemiş olmayı diledim. "Geçen sefer de öyle demiştin." Sesim huysuz bir çocuk gibi çıkmıştı. Kendimi de öyle hissediyordum.

"Öyle mi dedim?" diye sordu. "Bu toplantı daha çok eski dostların bir araya gelip sohbet etmesi ve arada bir de iş konuşması gibi bir şey. Senin üçüncü tekerlek gibi hissetmeni istemem."

Kız kardeşim Audrey'nin yıllar önce bana verdiği müzakere sanatı listesini zihnimde canlandırdım. O, gerçek hayatta tanıdığım en başarılı insandı, bu yüzden sık sık içimdeki pusula olmuştu.

Ortak ilgi alanları. Bu, C'lerden biriydi. "Sarah'nın kitabı hakkında harika bir ikinci görüş verebilirim. Bir projeye heyecan duyan iki kişi, bir kişiden daha iyidir."

"Bu bende var." Masasından bir yığın kağıt aldı ve uzattı. "Bunları diğer sözleşmelerle birlikte dosyaya koyar mısın?"

Rob, tüm gücü elinde tuttuğu için uzlaşmaya yanaşmıyordu (diğer C'lerden biri). Şimdi beni kovuyordu. Beni başka yöne yönlendiriyordu. Ve ben de ona izin veriyordum; öne doğru yürüyerek kağıtları alıp ofisinden çıkıyordum. Geldiğimde açık olmasına rağmen ofisinin kapısını arkamdan kapattım. Bu benim pasif-agresif isyan biçimimdi. Sözleşmesini ajansın dosya odasına hızla dosyaladım ve son altı aydır çalıştığım lobideki masama geri döndüm. Ofisin resepsiyonisti şehirde daha iyi bir iş bulduğundan beri. Rob, hala bir yedek aradıklarını söylemişti. Bunun *çok yakında, çok yakında* gerçekleşeceğini.

Telefonlara cevap verirken, e-postaları yanıtlarken ve paketleri alırken öfkeleniyordum, çünkü incinmektense öfkelenmek daha iyiydi. Rob'un hala beni incitme gücüne sahip olmasından nefret ediyordum.

Rob, saat 11:45'te ofisten çıkarken, "Ben yokken Kari'yi arayıp bu hafta sonu için bir telefon görüşmesi ayarlayabilir misin?" dedi, sanki o sabah beni reddetmemiş gibi.

Çenemi sıktım ve başımı salladım. Kari onun en önemli müşterisiydi ve onunla konuşmaktan, son projeleri, fikirleri, mücadeleleri ve engelleri hakkında bilgi almaktan hoşlanıyordum. Ama Kari ile konuşma düşüncesi bile çenemi gevşetemedi.

"Harika," dedi. Kapıdan çıkarken geri döndü. "Oh, ve bugün muhtemelen geri dönmeyeceğim. Kendine bir iyilik yap ve beş yerine dörtte çık." İki adım geri attı ve kapı aramızda kapandı. Bir an durdu, sanki *teşekkür etmem* ya da ona öpücük göndermem gerekiyormuş gibi camdan bana bakarak. Belli ki *bir şey* bekliyordu. Ben hiçbir şey yapmayınca, telefonuna baktı ve uzaklaştı.

Hayal kırıklığıyla homurdandım, Kari'ye bir e-posta gönderdim, sonra işimden memnun olmadığımda sık sık yaptığım şeyi yaptım: New York'taki hayalimdeki ajansın adresini yazdım — Mesner & Lloyd Lit. Özgeçmişimde daha fazla istatistik olmadan ve unvanımda hala *"junior"* kelimesi varken, orada bir ajan olarak iş bulmak hayalden ibaretti.

Masamın altına koyduğum çantamdan telefonumu çıkardım ve Sloane'a bir mesaj attım: **Patronunla yatmanın kariyerinde ilerlemene yardımcı olacağını sanıyordum.**

kariyerinde ilerlemeni sağlayacağını sanıyordum.

Telefonuma bakarak, beni daha iyi hissettirecek empatik bir hayal kırıklığıyla cevap vermesini bekledim, ama belli ki bugün gerçekten çalışıyordu.

O bir film ajanıydı. Dört yıl önce bu şekilde tanışmıştık. Rob'un müşterilerinden biri, film haklarını satmak için onunla çalışıyordu. Sloane ve ben, ayrıntıları halletmek için haftada bir telefonlaşıyorduk. Rob'la çok az konuşmuş olduğu için benim bir edebiyat ajanı olduğumu sanıyordu. Sonunda, haftada bir öğle yemeği yemeye başladık. Sonra, kira sözleşmelerimizin aynı anda sona ereceğini öğrendiğimizde, ev arkadaşı olmaya karar verdik. Son birkaç yılda verdiğim en iyi kararlardan biriydi. *Tek* iyi karar mı? Hayır. Kafamı salladım. Şu anda aklıma gelmese de başka kararlar da vardı.

Telefonumu kaldırmak üzereydim ki, flört uygulamalarımın birinin yanında küçük kırmızı bir bildirim gördüm. Of. Sloane'ın dikkatli yönlendirmeleriyle önceki gece birkaç erkekle eşleşmişim. Ama o zamandan beri uygulamalara bakmaktan kaçınıyordum.

Bekleyen mesajda şöyle yazıyordu: **Zaman kaybetmemek için önce tam vücut fotoğraflarımızı paylaşalım mı?**

Gözlerimi devirdim.

Flört uygulamasında eşleşmenin ilk aşaması, çok sayıda potansiyel eşleşmeyi toplamaktan ibaretti. Kendime bir şans vermek için mümkün olduğunca çok kişiyle eşleşmeye çalıştım. Bu, en sevmediğim aşamaydı çünkü sonunda çoğu konuşmak bile istemeyen bir avuç erkekle sohbet etmek zorunda kalıyordum. Umut vaat eden sohbetler bile zorlama gibi geliyordu ve romantizmi seven ruhumla bundan nefret ediyordum.

Bu, tatlı bir tanışmanın tam tersiydi. Tesadüfi bir karşılaşmanın, kalabalık bir odada gözlerin karşılaşmasının veya elin korkulukta tesadüfen dokunmasının tam tersiydi. Karışık bir kahve siparişi, aynı taksi için kavga etmek veya kütüphanede aynı kitabı rezerve etmek ve ikimizin de kitabı almaya çağırılması ve sonra ikimizin de kitap zevklerimizin tamamen aynı olduğunu fark etmek istedim. Warrior 2 pozunda birini devirmek ve onun bir komplo teorisyeni çıkmaması istedim... Aptal Lance.

Mr. Picture Swap ile eşleşmeyi kaldırıp birkaç olasılığı daha kaydırduğımda, parmağım bir sonraki ekranda durakladı ve ben kıkırdadım. Fotoğraf tanıdık bir yüzdü.

Oliver.

Üç yıl önceki berbat randevumuzdan bu yana, o ve ben birçok platformda defalarca karşılaştık. O da benim kadar uygulamaları silmiş olmalı. Her yeniden indirdiğimde, sanki sıfırlanmış gibi, onun yüzü orada beni bekliyordu. Bazen onu sola kaydırır, gözlerimi devirirdim, çünkü garsonu ve beni nasıl görmezden geldiğini, yazı tipi kullanımı hakkında sıkıcı bir monolog yaptığını ve sonra beni heyecanlandırıp o gece beni kendi başıma bıraktığını hatırlardım. Bazen de güler ve sağa kaydırırdım, birkaç komik yorumlaşır ve bir sonraki sıfırlamaya kadar devam ederdik. Bugün sağa kaydırardım.

Hemen ekranı "*Eşleşti*" yazısı doldurdu. O da bu noktada bunun komik bir gelenek olduğunu düşünmüş olmalı.

Hâlâ çok sevimliydi: uzun kirpikli büyük kahverengi gözler, açık kahverengi dalgalı saçlar, dolgun bir gülümseme. Pek çok erkek fotoğraflarda dişlerini göstererek gülümsemezdi, ama o gülümsüyordu.

Yine eşleştik, yazdım sohbete. **Yeni profil fotoğrafımı beğendim.**

Cevabı hızlıydı: **Norah! Merhaba.**

Komik.

Aynı his, değil mi?

Yüksek sesle güldüm, sonra ağzımı kapattım ve etrafa baktım. Yalnızdım. **Yani, biraz öyle**, diye cevap verdim. Yanıldığımı kabul ederek, isimleri unutma konusunda onun kazanmasına izin vermeyecektim. Üç yıl geçmişti, ama hala gururum vardı.

Bir sonraki mesajı şöyleydi: Yeni bir profil resmin de var. Köpek mi aldın? Hayır, arkadaşımın köpeği. İnsanların hayvanların beni sevdiğini bilmelerini istiyorum. Ama asıl soru, sen hayvanları seviyor musun?

Gülümsedim ve **şunu** yazdım: **Hayvana bağlı. O fotoğraftaki o köpeğe... hayır.**

Ha! Sevimlik, sevmekten çok daha iyidir. Ve o köpek seni seviyor.

Doğru. Masamın köşesindeki saksı bitkisi üzgün görünüyordu, yaprakları kahverengi kenarları ile sarkmıştı. Su şişemi aldım ve kurumuş toprağa biraz su döktüm.

Nasılsın? diye sordu bir sonraki mesajında.

Biliyorsun... Hala bu kişisel olmayan işkence aletleriyle şansımı deniyorum.

O da cevap verdi: **Ben de. Gündüzleri çalıştığını sanıyordum. İş mi değiştirdin?**

Hayır. Şu anda isteyim, diye cevapladım. Çalışıyorum. Hala kod yazıyor musun?

Telefonum onun cevabıyla titredi: **Aslında kendi işimi kurdum, artık evden çalışıyorum. Ama evet, çok fazla kodlama yapıyorum.**

Yazı tipi mi yapıyorsun?

Lütfen bana fontlarla ilgili konuşmamı hatırlatma. Hayatımın en kötü dönemi.

Ama menüye bakarken bunu düşünmeden edemiyorum. Yaptıklarının sonuçlarını bilmelisin. Bu aslında doğru bir sözdü. İlk randevumuzu istemeden birçok kez hatırlamıştım. İnanılmaz derecede sıkıcı olanın ardından inanılmaz derecede şehvetli olanın geldiği tuhaf bir yan yana gelmeydi ve bu beni her şeyden çok sinirlendirmişti.

Ekranımda bir mesaj belirdi: **Patronunla yatmak seni sevgi dolu ve azgın yaptı.**

Mesaj, Sloane'ın benim mesajıma *cevap* verdiğini fark etmeden önce fiziksel olarak geri çekilmeme neden oldu. Sandalyeyi ön kapıdan uzaklaştırıp arka duvara dönerek oturdum.

Mesajlaştığım adamdan geldiğini sandım, diye cevap yazdım.

O da cevap verdi: **Ve sanırım o, sevgi dolu ve azgın kelimelerini aynı cümlede kullanmazdı, değil mi?**

Asıl sorun da bu.

Oliver'dan bir mesaj ekranımın üst kısmında belirdi: **Özür mektubunu hangi yazı tipiyle yazmamı istersin?**

Güldüm, sonra mesaj dizilerini karıştırıp yanlış kişiye cevap vermemek için Sloane'ın adının yanındaki telefon simgesine bastım.

Üç kez çaldıktan sonra telefonu açtı. "Parmakların mesaj yazmak için çok mu yorgun?"

"Güzel sesini duymak istedim," dedim.

"Haklısın," diye cevapladı.

"Oliver'dan bahsettiğimi hatırlıyor musun? Üç yıl önce onunla bir kez çıkmıştım ve o zamandan beri ara sıra eşleşiyoruz."

"Şimdiye kadar öpüştüğün en iyi araba sahibi adam mı?" "Evet!" En iyi öpüşme deneyimimdi.

"Ama onun dışında çok sıkıcı ve düşüncesiz biriydi."

Tiksindim. Muhtemelen ben de öyle demiştim. "*Acı verici* değildi. Tamam, acı vericiydi. Evet, garsona kaba davrandı ve bana kendimle ilgili hiçbir soru sormadı, bunun yerine tamamen alakasız bir şeyden bahsetti. Hiçbir ortak noktamız yoktu." Sanatçıları, film yapımcılarını ve yazarları severdim. Onlarla daha kolay iletişim kurabilirdim çünkü ortak ilgi alanlarımız ve çoğu zaman ortak hedeflerimiz vardı. Ayrıca, yaratıcı alanın dışındaki insanlar, bu işin bazen tüm zamanınızı alan doğasını anlamazlardı.

"Biz konuşmak için yaratılmamışız," dedim. "Görünüşe göre sadece öpüşmek için." Bu kombinasyon daha önce ya da sonra başıma gelmemiştir.

"Acaba hala senin iç çamaşırlarını saklıyor mu?"

Daha önce ya da sonra hiç yapmadığım bir şeyden bahsediyordu. "Eğer saklamamışsa gücenirim." Bunu yaptığımda yüzündeki şok ifadesini düşündüm. Muhtemelen hemen atmıştı.

"Oldukça cesur*caydı*. Neyse... peki ya o?"

"Sen bana o mesajı gönderdiğinde sohbet ettiğim kişi oydu."

"İkinci raunda mı çıkıyorsun? Muhtemelen uyumlu bir sütyen de işine yarar.

Set yap."

Burun kıvırdım. "Hayır. Yıllar boyunca kaç kez eşleştiğimizi düşünürsek, bu onuncu raunt olur."

"Onuncu raunt şanslı mı olacak?" "Olmayacak."

"Muhtemelen iyi bir karar. Gitmem gerek. Ofis telefonu çalıyor. Bekle, işte misin?"

"Evet, çalışıyorum."

Gülerek telefonu kapattı.

Gerçekten çalışmam gerekiyordu. İç geçirdim, bilgisayarımın başına döndüm ve Rob'un kitaplarını temsil etmesini isteyen yazarların gönderdiği e-postaları okumaya başladım.

Kitaplarını temsil etmesini isteyen yazarların gönderdiği e-postaları okumaya başladım. Yaklaşık bir saat okuduktan sonra, bilgisayar ekranına uzun süre bakmaktan gözlerim yanmaya başladı, meraklandım ve tekrar telefonuma uzandım.

Oliver'dan birkaç mesaj gelmişti. İlki şöyleydi: **Seni utanç duyup işe dönmeni istememiştim. Kesinlikle çalışma saatlerinde mesajlaşmalısın.**

İkincisi şöyleydi: **Birbirimizi yine görmezden gelecekseniz, bu sefer önceden haber verelim.**

"*Görünmez olmak*" güçlü bir kelimeydi, ilgilendiğin birine saklanan bir kelimeydi. Oliver ve ben öyle değildik. Tanıştığımız ikinci gün, asla öyle olmayacağımıza karar vermiştik. Şöyle yazdım: **Uyarı varsa görünmez olmak sayılır mı?**

Buna "hayalet" diyelim, diye cevapladı.

Bu kelimeyi önceden hazırlamış mıydın? Çok hızlıydın. Hayır, sadece çok zekiyim.

Gözlerimi kısarak baktım. **Bu kelimeyi biliyordun. Bana espriyi tekrar mı kullanıyorsun? Geri dönüştürülmüş espriler kabul edilemez.**

Bilgin olsun, bu kelimeyi ilk kez kullanıyorum, ama şakalarımın yüzde ellisinden fazlasının orijinal olmayacağını garanti ederim. Eğer bu senin için bir sorunsa, şimdi beni hayaletle.

Bu daha önce anlaşma bozucu listemde yoktu ama şimdi ekleyeceğim.

Bu listede başka neler var?

Bilirsin, her zamanki şeyler: "their", "there" ve "they're" arasındaki farkı bilmiyor, erteleme düğmesine üç kereden az basıyor, Dirty Dancing'i hiç izlememiş, dünyanın düz olduğunu düşünüyor.

Evet... her zamanki şeyler.

Ona ne olduğunu sormak üzereyken, ofisin ön kapısı açıldı ve Rob elinde bir strafor kutu ve bir çeşit buzlu kahveyle içeri girdi.

"Sen..." Kapının hemen içinde durdu.

"Ne?" diye sordum, o cümleyi tamamlamayınca. Gömleğime baktım, başka bir düğme açılmış mı diye.

"Mutlu," dedi sonunda.

Oliver ile yaptığım sohbetin ardından yüzümde kalan gülümsemeyi hissedebiliyordum. Telefonumu ayaklarımın yanındaki çantama geri koydum ve ciddiyetimi korumaya çalışarak boğazımı temizledim. "İyiyim. Gayet iyiyim. Günün geri kalanında dışarıda olacağını sanıyordum."

"Ben çıktığımda çok kızgın görünüyordun, sana öğle yemeği ve çay getireyim dedim." Getirdiklerini önümdeki masaya koydu.

Gözlerim yemekle onun arasında gidip geldi. Rüşvetin işe yarayacağını mı düşünüyordu? Bu, toplantısında beni düşündüğü anlamına geliyordu. Kararlılığımın eridiğini hissettim. Belki işe yarardı. Yüzümü ifadesiz tutmayı başardım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi, yüzündeki gülümsemeyi saklamaya gerek duymadan. Masamın kenarına oturdu, güçlü ellerinden biri masaüstü bahçemdeki tırmığı aldı ve kumda bir desen çizdi.

"Toplantı nasıl gitti?" diye sordum.

"İyi gitti. Sarah'nın tam metnini göndermemi istiyor. Bugün çıkmadan önce bunu yapabilir misin?"

"Harika. Tabii ki yaparım." Ayağa kalktı.

"Ama Rob?"

Bir adım bile atmadan durdu. "Evet?" Beni birden fazla kez başımı belaya sokan o yakıcı bakışını bana attı.

Bugün bu bakışın üzerimde etkisi olmayacaktı. Özellikle de gözlerine bakmayı bırakırsam. Yanağındaki koyu renkli çileğe odaklandım. "Dört yıldır buradayım. Artık tam zamanlı ajan olmanın zamanı geldi."

"Haklısın," dedi başını sallayarak. "Yakında ajansa giden yolun nasıl olacağı hakkında konuşuruz."

"Tamam," dedim, onun karşı çıkmaması beni biraz şaşırttı. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi hissedebiliyordum ve onu kendinden emin bir ifadeye çevirdim (başka bir C). "Tamam. Teşekkürler."

O gün ikinci kez kapıdan çıkarken, heyecanlı bir beklentiyle göğsüm genişledi. Bir şeyler oluyordu. Belki de sonunda hayatımda bazı adımlar atacaktım.

Styrofoam kutuyu açtım, bana getirdiği öğle yemeğini yemeye hazırdım. İçinde birkaç lokma ıslak salata ve barbekü sosuyla kaplanmış çeyrek tavuk vardı.

barbekü sosuyla kaplı tavuk göğsü vardı.
Onun artıkları.

BÖLÜM 3

"Merhaba anne," dedim, şerit değiştirirken telefonuma cevap verdim.

Onun sesi arabamın hoparlörlerinden duyuldu. "Merhaba tatlım. Nasılsın?" "İyiyim. İşten eve dönüyorum. Sen ve babam nasılsınız? Bu hafta yemek ruleti yaptınız mı?" Ailem teknoloji konusunda oldukça bilgiliydi, ancak arkadaşlarından birinin geliştirdiği yemek sipariş uygulamasının "aksaklıklarını gidermeye" yardım ediyorlardı. Bir hafta önce yirmi kişiye yetecek kadar yemek sipariş etmişlerdi, ikinci seferde ise sipariş ettikleri hamburger yerine pasta gelmişti. Uygulamanın birçok aksaklık vardı.

Annem güldü. "Bu hafta sürpriz yok."

"Çünkü kullanmadınız mı?"

"Muhtemelen... Ya sen?" diye sordu. "Hala yoga stüdyosundaki adamlarla çıkıyor musun? Tanışmanızın hikayesini çok sevmiştim."

Annem bu terimi ve her şeyi biliyorsa, belki de tanışma hikayelerinden çok fazla bahsetmişimdir. "Hayır, aslında. O bir düz dünya savunucusu çıktı."

O güldü. Ben gülmediğimde, "Bir dakika, ciddi misin?" dedi. "Maalesef, çok ciddiyim."

"Üzgünüm, aşkı ne kadar çok istediğini biliyorum. En yakın tren istasyonunda veya tavuk çiftliğinde senin için bekleyen birisi olduğunu umuyorum. Tavuk çiftliklerini kontrol ettin mi?"

Kıkırdadım. "Belki de bakmalıyım. Ama bu arada, tekrar uygulamalara döndüm."

"Randevu için kaydırıyor musun?" "Maalesef," dedim.

"Bu Maggie mi?" diye bağırdı ablam. Bana Maggie diyen tek kişi oydu. Küçüklüğümden beri böyleydi. "Onu aramak üzereydim." Telefonun el değiştirmesinin ardından ablamın sesi geldi. "Merhaba."

Audrey'in hayatı mükemmeldi. Mükemmel bir emlak yatırımcısı kocası, mükemmel beş yaşındaki ikiz oğulları, mükemmel bir evi, mükemmel bir gardırobu vardı. Ben (ve haftada yaklaşık beş yüz bin izleyici) bunu biliyordum çünkü hayatıyla ilgili Success from the Inside Out adlı popüler bir YouTube kanalı vardı.

O her zaman hırslı biriydi. Ben ilkokul yıllarımı oyun parkında geçirirken, o öğrenci konseyi başkanlığına aday oldu ve seçildi. Ben lise yıllarımı en son aşık olduğum kişinin oynadığı film senaryoları yazarak geçirirken, o yemek kampanyaları düzenleyip kafeterya yenileme komitesine başkanlık ediyordu. Üniversitede ben çalışkan olmaktan çok sosyaldim, o ise iç tasarım ve işletme çift anadal yaptı. O bir dağa tırmanırken, ben ona uzun ve manzaralı yolu tercih edeceğimi söyledim. O öne çıkmakta iyiydi. Ben ise uyum sağlamakta. Aynı yolu yürüdüğümüz pek fazla zaman olmadı, ama o bana her zaman tavsiyelerde bulunur, beni her zaman teşvik eder, yolumu daha iyi yürümem için her zaman bana tavsiyelerde bulunurdu. Ancak, onun kişiliği buna uymadığı için planı işe yaramıyordu.

"Merhaba," dedim gülümseyerek. Onu birkaç haftadır görmemiştım, ama sürekli konuşuyorduk. Farklılıklarımız olmasına rağmen, çok yakındık. "Annemin buzdolabını mı dolduruyorsun?" Kız kardeşim ailemizin evinden sadece birkaç kilometre uzakta yaşıyordu ve genellikle marketten taze meyve ve sebze aldıktan sonra uğrardı.

"Evet, ben olmasam bu ikisi çoktan ölmüş olurdu."

"Ben 57 yaşındayım, 107 değil," dedi annem arka plandan.

"Yüz yedi yaşına kadar yaşaman için sana yardım ediyorum," diye cevapladı Audrey. Bana dönerek, "İkizlerin bu Cumartesi T-ball maçı var. Saat dokuzda. Gelebilir misin?" dedi.

"Onlar için biraz geç değil mi?" diye sordum. "Komik. Sabah dokuz."

"Biliyorum, biliyorum. Arkadaşlarımla brunch randevum var ama belki ilk kısmına gelebilirim." Cumartesi sabahı bir saat boyunca yeğenlerimin top peşinde koşmalarını izlemek istemediğimden değildi. Onları görmekten çok hoşlanıyordum. Sadece trafiğe bağlı olarak yaklaşık bir saat uzaklıkta yaşıyorlardı. Saat 11'e kadar geri dönemezdim. Gittiğim son maçta, trafik, park etme ve maçın kendisi nedeniyle günümün beş saati gitmişti. Beş saat!

"Adresi sana mesaj atarım," dedi.

"Çocuklar son maçtan sonra benden çok portakal dilimlerine ilgi gösterdiler, Audrey. Benim orada olup olmam umurlarında mı ki?"

"Tabii ki önemsiyorlar! Ben de seni görmek istiyorum." "Ben de!" diye seslendi annem.

"Deneyeceğim." Bununla demek istediğim, o sabah hangi argümanın kazanacağını görmüştüm: suçluluk duygusu mu, yoksa boşvercilik mi?

"Kapatmam lazım," dedi. "Samuel az önce annemin halısına meyve suyu döktü. Cumartesi görüşürüz!"

Kız kardeşim halıyı kurtarmak için aceleyle uzaklaşırken, telefonun anneme geri uzatıldığını hayal ettim.

Annem telefona geri döndüğünde güldü. "Halı kurtulacak mı?" diye sordum.

"Sadece bir damla. Ama kız kardeşini bilirsin."

"Biliyorum."

"İş nasıl?" diye sordu annem.

Sağımdaki bir araba kornaya basınca irkildim. İrkılmamam gerekirdi. Yıllardır Los Angeles trafiğinde araba kullanıyordum; kornalar benim için beyaz gürültü gibiydi.

"Ellerin serbest mi?" O da kornayı duymuştu belli ki.

"Evet," dedim. "Ve işler yolunda. Bugün Rob'la unvanımdan *"junior"* kelimesini çıkarmak konusunda konuştum." *Konuştum* demek biraz abartılı olurdu, ama ona bu konuyu açtım ve o da beni reddetmedi.

"Bu harika, tatlım. Gördün mü, New York'a taşınmana gerek yok. Yayıncılık sektöründe burada da başarıya ulaşabilirsin."

Henüz hiç başarılı olamamıştım, ama bu, kariyerime New York'ta başlanamış olmamın diğer ana nedenlerinden biriydi: ailem, arkadaşlarım, her şey binlerce kilometre uzakta, buradaydı.

Her yerde edebiyat ajansı olabileceğimi biliyordum, ama yayıncılığın kalbi hala New York'taydı ve güçlü bir temel oluşturmak istiyorsam eninde sonunda oraya gitmem gerektiğini biliyordum. "Belki," dedim.

"Patronuna gerçekten Rob mu diyorsun?"

"Ne?" diye sormaya başladım, ama sonra ne sorduğunu anladım. "Başka ne diyeceğim?" Kalbim hızlandı, sanki bu, patronumla olması gerekenden daha samimi olduğumu anlaması için ihtiyaç duyduğu son ipucuymuş gibi. Bana çok hayal kırıklığına uğrayacaktı ve şu anda annemin hayal kırıklığıyla başa çıkabileceğimden emin değildim. Zaten kendimi hayal kırıklığına uğratmıştım.

"Bay Bishop," dedi.

"Küçük bir ofiste çalışıyoruz. Şu anda sadece üç ajan ve iki asistan var ve birbirimizi tanıyoruz. Bu kadar resmi davranmak tuhaf olurdu."

"Babanla evlendiğimizde, yıllarca onun annesine Bayan Hart diye hitap ettim." Evet, soyadım Hart'tı. Sloane, romantizme bu kadar düşkün olmamın bir başka nedeninin de bu olduğunu söyledi.

"Evet, doğru," dedim. "Bana ona büyükanne dememi söyledi. Bu her şeyi açıklıyor."

Annem güldü. "Doğru."

"İstedığın zaman patronum Bay Bishop'u arayabilirsin anne," dedim. "Ben ondan daha büyüğüm. Ona Robert derim."

Havlayan bir kahkaha attım.

"Ne zaman patronunla konuşup ona bir şey diyeceğim ki?"

Asla. Cevap asla idi ve ben de öyle kalmasını istiyordum.

"Oh! Babam senin eski odanı düzenliyor," dedi. Konunun değişmesine minnettardım. "Odayı ofise çevirmeyi düşünüyor." Eski odam, ben ayrıldığımdan beri birkaç kez değişmişti. Bir süre egzersiz odası olarak kullanılmış, içinde sabit bisiklet, el işi odası, rulo rulo kurdeleler ve yığınlarca kumaş vardı. Şimdi odaya bir masa ve bilgisayar ekleyeceklerdi, ama ikiz yatağım hala orada duruyordu, el işi odasından hiç çıkmayan bisiklet ve ofisten hiç çıkmayacak kurdelelerle birlikte.

"Hepsini atabilirsin anne. Benim için sorun değil. Bu senin evin. Zaten benim eşyalarımından ne kaldı ki?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen bazı eski el yazısı senaryolar. Onları yazdığın zamanı hatırlıyor musun?"

Annemin beni yakalamaması için masamın altında yere oturup, görebilmek için baş lambamı takıp, gece geç saatlere kadar yazdığım anı hatırlayarak nefes nefese güldüm. Bir başka anı da aynı derecede canlı bir şekilde hemen ardından geldi: Audrey, gün ışığında, el yazısı sayfalarını karıştırıp, bir senaryonun filme dönüştürölme olasılığını araştırdığını ve bu olasılığın çok düşük olduğunu söyledi. "Ve bu en iyi senaryolar için geçerli," demişti. Çocukken bile, kardeşim her zaman iş kafalıydı.

"Hayır, bunu hiç hatırlamıyorum," dedim anneme. "Eh, çok uzun zaman önceydi."

"Gerçekten de çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor." Otoyoldan çıkıp daireme doğru yola girdim.

"O zamanlar çok yaratıcıydın."

"Teşekkürler anne."

"Hayır, hayır, özür dilerim. Hala çok yaratıcısın," dedi, sadece bir anne yapabileceği gibi.

"Sadece şaka yapıyorum anne. Yaratıcıydım." Tamamen yanlış yoldaydım, ama yaratıcıydım.

Birkaç saniye sessizlikten sonra, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim. Neden sordun?"

"Son zamanlarda çok..."

Cümlesinin sonunu birçok kelimeyle tamamlayabilirdi —motivasyonunu kaybetmiş, kafası başka yerde, amaçsız—ve haklı çıkabilirdi.

"Mutsuz," diye bitirdi cümleyi. Aklıma bile gelmemiş bir kelimeydi.

Mahalleme girerken frenlere bastım. "Değilim." "Belki de bazı hedeflere ihtiyacın vardır. Moralim bozuk olduğunda, kendime yeni bir yirmi bir günlük alışkanlık edinmeye çalışırım."

"Moralim bozuk değil, ama bunu aklımda tutacağım. Ve dediğim gibi, ben de bir nevi flört dünyasında yirmi bir günlük yeni bir alışkanlık edinmeye başlıyorum."

Muhtemelen uygulamaların bana mutluluk ya da mutsuzluk getirmesinin bu kadar sürmesi gerekir. Her iki sonuç da onları silmeme neden olur.

"Nasıl yani?" diye sordu.

"Uygulamaları samanlıkta iğne aramak gibi görüyorum. Saman, iğneyi bulmak için uğraşmam gereken insanlar ve muhtemelen iğneyi bulduğumda gözüme batacak."

"Görünüşe göre uygulamalardan uzak durman gerekiyor," dedi annem.

Gülerek cevap verdim. "Bana mı söylüyorsun? Ama ben pes etmedim. Her şeyi başarmak için ortalama bir insandan iki kat daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Ve anne, ben iyiyim, çok mutluyum." Tabii, işimde, aşk hayatımda ve sağlık hedeflerimde değil... ama gerçekten harika arkadaşlarım ve ailem vardı. Ve bu da bir şeydi.

"T-ball maçına gelmezsen, en azından bu hafta sonu bizi ziyarete gel. Yemek sipariş edip film izleriz."

"*Senin* hatalarla dolu uygulamayı kullanmadığımız sürece." Harika, hayatım o kadar acınası görünüyordu ki, annem benim yeniden mutluluğu bulabilmem için romantik komediler ve şekerle doldurulması gerektiğini düşünüyordu. Kendimi bu kadar acınası hissederken, ona acınacak biri olmadığımı nasıl gösterebilirdim?

BÖLÜM 4

Günaydın, güzelim

Uyandığımda beni bekleyen mesaj buydu, hem de bir değil, önceki gün eşleştiğim iki kişiden. Tüm kalbimle bunun tatlı, samimi bir duygu olmasını istedim, ama diğer tüm erkekler birkaç kısa mesajlaşmadan sonra aynı mesajı gönderince, artık samimi gelmedi.

İkisini de eşleşmeden çıkardım ve gerinerek oturdum.

Odam soğuktu. Nisan sonu olduğu için dışarıda hava mükemmeldi, ama Sloane bir keresinde uyumak için en uygun sıcaklığın 20 derece olduğunu okumuştı ve uykuyu çok ciddiye alıyordu. Bornozumu giydim, yatağımın ucunda duran terliklerimi giydim ve odamdan çıktım.

Mutfağımız bir daire için iyi büyüklükteydi. İkimiz de yemek yapmayı sevmediğimiz için muhtemelen ihtiyacımızdan daha büyüktü. Küçük bir ada ve iki uzun tezgahı vardı. Hiç kullanmadığımız büyük bir fırını vardı; bunun yerine bir Crock-Pot, sonra bir Instant Pot ve son olarak bir hava fritözü satın almıştık, ama bunların hiçbirini de hiç kullanmadık. Dindar bir şekilde kullandığımız tek alet kahve makinemizdi.

Kendime bir fincan kahve doldurdum. Sloane bana katıldı ve fincanını benimkinin yanına koydu. Ben de onun fincanını doldurdum.

"Bugün kaç tane 'günaydın güzelim' var?" diye sordu.

"İki," dedim.

"Erkekler için '*Günün nasıl geçiyor*' ve diğer platformlardaki tüm erkeklerin sohbet kutusuna yazmaması gereken şeyler hakkında bir kitap yazalım mı?"

Kahvemi bir yudum içtim ve onaylayarak mırıldandım.

"Yani, bir edebiyat ajansı tanıyorum. Eminim bunu yayınlatabiliriz," dedi.

"Başlığı üzerinde çalışmamız gerekebilir. Biraz uzun."

Kupasına biraz vanilya kreması döktü, sonra benimkine de biraz ekledi.
"Bence mükemmel."

"Acentelerden bahsetmişken, Rob'a terfi konusunda bir şey sordum."

Sloane'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve eliyle tezgaha vurdu. "Zamanı gelmişti! Aferin. Ne dedi?"

Kahvemi masaya götürdüm ve oturdum. Masada, yaprakları dökülmüş çiçeklerle dolu bir vazoda duruyordu. Onları atmak bana düşmezdi, yoksa en az üç gün önce çöpe atmış olurum. Belki de bu sadece kıskançlığımın bir yansımasıydı. En son ne zaman çiçek aldığımı hatırlayamıyordum. "Yakında bunun ne anlama geldiğini konuşacağımızı söyledi. Ya da öyle bir şey." Tam olarak ne dediğini hatırlamıyordum ama özeti buydu.

Mutlu ifadesi, benim yanımdaki sandalyeye otururken kayboldu. "Bu klasik Rob'a benziyor. Her zaman sonra."

"Bu sefer farklı hissettim."

Kolumu okşadı. "Umarım haklısındır."

"Öyleyim."

"Güzel. Harika. Seninle gurur duyuyorum. Bu konuyu bir an önce tekrar gündeme getir."

Haklıydı. Bu sefer bunun gerçekleşmesini sağlamalıydım.

Telefonum çaldı.

"Ooh," diye alay etti Sloane. "Daha fazla güzel *sabahlar seni* bekliyor."

İnledim ve kendimi güçlendirmek için kahveden bir yudum daha aldım, sonra köşesinde bekleyen bir mesaj olduğunu gösteren küçük kırmızı bir rakamın bulunduğu uygulamayı açtım. Ama bu bir mesaj değildi. Uygulamanın uyarısının bulunduğu bulanık bir resimdi: **görmek için tıklayın**

"Ne?" diye sordu Sloane.

Bir çeşit ses çıkarmış olmalıyım. "Oliver'dan bir resim." "Ne var?"

"Bilmiyorum." Nefesimi tuttum ve resme tıkladım. Resim netleşti ve altın rengi bir retrieverın yanında çömelmiş, başka birinin elinde parlak kırmızı bir tasma tutan sevimli bir fotoğrafı ortaya çıktı. Köpeğin ağzı gülümser gibi açılmıştı ve dili yana doğru sarkmıştı. Oliver koşu şortu ve tişört giymişti, yakasında ter izi vardı. Saçları nemliydi, bu da dalgalarını daha belirgin hale getiriyordu. Kahverengi gözleri mutlulukla parlıyordu ve bana uzun zamandır çevrimiçi sohbetlerde hissetmediğim bir heyecan dalgası yaşattı.

"O zaman penis fotoğrafı değil mi?" Sloane, gülümsememe kaşlarını kaldırarak sordu. "Bu köpeğin adı Richard değilse tabii." Telefonu ona gösterebilmek için çevirdim.

"Ah, ne şirin," dedi Sloane, sonra gözlerini biraz kısarak baktı. "Köpek de çok şirin."

"Aslında **hatırladığımdan daha yakışıklı,**" dedi Sloane, uzun **örgülerinden birinin ucunu** inceleyerek.

"Aslında hatırladığımdan daha yakışıklı," dedi Sloane, uzun örgülerinden birinin ucunu inceleyerek.

"Değil mi?"

Örgüsünü omzunun üzerinden attı. "Ama onunla çıkmayacaksın, değil mi?"

"Çekicilik bizim sorunumuz değil."

"Yani sana çıkma teklif ederse hayır mı diyeceksin?"

"Sormayacak. Sana söz veriyorum. Şaka olarak swipe ettik ve şimdi gerçek eşleşmeler arasında zaman geçirmek için konuşuyoruz. Numaramı bile bilmiyor. Uygulamada sohbet ediyoruz."

"O zaman gerçek eşleşmelerin var mı?" "Üzerinde çalışıyorum," diye ısrar ettim.

"O, zaman geçirmek için fazla yakışıklı."

"Görünüş her şey değildir. İnan bana." Randevumuzu hatırlayarak titredim.

Zil tekrar çaldı ve Oliver'ın mesajı şöyleydi: **Komşumun köpeği.**

Hayvanların da bana aşık olduğunu görmeni istedim.

Peki senin hayvanlara karşı hislerin ne? diye sordum, çünkü o da bana aynı soruyu sormuştu.

Bu köpek benim en sevdiğim köpek, diye cevapladı, sorumu tam olarak cevaplamadan, ama ben de o soruyu sorduğunda ona alaycı bir cevap vermiştim, yani bunu hak etmiştim.

"Hazırlanmam lazım," dedi Sloane büyük bir esnemeyle. "Erkek arkadaşına, bundan sonra Richard'ın tüm fotoğraflarının bana gelmesi gerektiğini söyle."

"O benim erkek arkadaşım değil."

"Yıllardır süren eşleştirme ve sohbet geçmişini göz önüne alırsak, o muhtemelen uzun zamandır yaşadığın en istikrarlı ve sağlıklı ilişki." Koridorda yürürken güldü.

"Ah," diye seslendim arkasından. "Hiç hoş değil!"

Telefonuma şunu yazdım: **Bu geri dönüştürülmüş bir fotoğraf mı, yoksa benim için mi çektin?**

Sana geri dönüştürülmüş materyalleri kullanmayacağımı söylemiştim. Hepsi orijinal.

Aslında bana malzemelerinin en az yüzde ellisinin geri dönüştürülmüş olacağını söylediğini sanıyorum.

Oh, doğru. Birini ya da diğerini söylediğimi biliyordum.

Hey, ama bu fena bir fikir değil. Birbirimize yardım edebiliriz. İkimiz de sürekli bu uygulamalara geri dönüyorsak, bu uygulamalardaki şakalaşmalarımızda açıkça bir sorun var. Belki de bundan sonra kadınlara kullanmadan önce tüm tavlama cümlelerini bana danışmalısın. Hala bekarsa, belli ki benimle yaptığı aynı hataları yapmaya devam ediyordu.

Seninkileri bana danışacak mısın?

Tabii ki. Bu tek taraflı bir hizmet değil, yazdım.

İlk tavsiye: kelime dağarcığından "tabii ki"yi çıkar.

Ben homurdandım. Tamamen mi? Yoksa sadece erkeklere cevap verirken mi? Daha çok ikincisi.

Ha! Deneyeceğim. Bu, tüm alaycı sözlerin ortadan kalkması mı demek, yoksa sadece erkekleri aptal hissettirenlerin mi?

Bana bütün gün "duh" diyebilirsin, ama diğer erkeklere...

Tabii, tabii. Senin duyguların çelik gibi ama diğer erkekler, onlara nazik davranmak lazım.

Aynen öyle. Ben sert olmasını seviyorum.

Yüzümde bir gülümseme belirdi, ama ben cevap vermeden önce başka bir mesaj geldi: **Tabii ki en masum bağlamda. Aklın nereye gitti?**

Sana ilk tavsiyem: En azından ilk randevudan sonraya kadar müstehcen konuşmalar için bekle.

İyi ki biz zaten bir tane yapmıştık.

Mesajına gözlerimi kırptım. Bu, beni ve garsonu görmezden gelen, kendini yazı tipi seçimlerinin kralı ilan eden, sadece kurgu dışı kitaplar okuyan ve benim anlamadığım programlama şakaları yapan Oliver mıydı? Belki de bu, dilini nasıl kullanacağını çok iyi bilen Oliver'dı.

Belki de gerçek maçlar arasında zaman geçirmek için gerçekten eğlenceli bir yol olurdu.

BÖLÜM 5

Ofisin ön kapısı neşeli bir zil sesiyle açıldı ve Rob'un genç kızı Danielle içeri girdi. Evet, Rob'un on altı yaşında bir kızı vardı. O kırk iki yaşındaydı. Yıldızların bizim için uygun olmamış olmasının bir başka nedeni de buydu. Dani, omzuna bir sırt çantası asmış, masama yaklaşırken telefonuna bakıyordu.

"Merhaba," dedim. "Seni uzun zamandır görmemiştim."

Kim olduğumu hatırlamıyormuş gibi bana gözlerini kısarak baktı. Onunla en az bir düzine kez karşılaşmıştım. Palm Springs veya San Diego'ya yaptığımız araba yolculuklarında ya da Rob ve benim son iki yılda yaptığımız birkaç hafta sonu kaçamağında onun hakkında duyduğum tüm hikayeleri saymıyorum bile. Futbol maçları, okul dansları ve mor saç boyası hakkındaki hikayeler. Bunların hepsi, o parmağını kolumun altından yavaşça gezdirirken veya elimi uyluğuna koyarken anlatılmıştı. Hafta sonu gezileri, bizim aslında bir çift olduğumuzu ve utanç verici bir sır olmadığımızı hissettiğim nadir anlardı.

"Gömleğini beğendim," dedim ona. "Arctic Monkeys'in büyük hayranıyım." *Büyük* belki doğru kelime değildi, *orta* derecede daha uygun olurdu, ama önümde duran ve açıkça etkilenmemiş olan kızı etkilemeye çalıştığımı hissettim.

Gömleğine baktı. "Onları tanımıyorum. Bunu ikinci elden aldım."

"Onları tanımalısın!" Neden bu öneriye bu kadar heyecanlanmış gibiydim? "Senin için en iyi beş şarkılarının listesini yapacağım. Gruba giriş niteliğinde, diyebiliriz."

"Tamam..."

"Margot," dedim.

"Hayır, ben Dani."

"Biliyorum. *Benim* adım Margot."

Beni bir kez süzdü. "Tamam," dedi, gözleri *sormadığımı* söylüyordu. "Gloria nerede?"

Gloria eski resepsiyonistti. "Altı ay önce yeni bir iş buldu." "Oh. Babam burada mı?"

"Biraz önce dışarı çıktı. Burada bekleyebilirsiniz. Hemen dönecektir." Sandalyeleri işaret ettim. Sandalyelerin arkasında kitaplarla dolu kitaplıklar vardı. Çoğunlukla müşterilerin ön okuma baskıları, ciltli kitaplar ve yabancı versiyonlar vardı, ama başka kitaplar da vardı. Lobinin en sevdiğim kısmı buydu. Bazen işler yavaşladığında, kanatlı koltuklardan birine oturup kitap okurdum. "Onu arayıp burada olduğunu haber vereyim."

Telefonunu kaldırdı. "Ona mesaj atıp ofisinde bekleyeceğim."

"Oh, evet, tabii."

Koridordan aşağı yürüdü ve ben yüzümü ellerimle kapattım. Neden bu görüşme başarısız olmuş gibi hissettim? Neden Rob'un kızının benim hakkımda ne düşündüğünü umursadım?

"Nedenini biliyorsun," diye mırıldandım.

Patronumla potansiyel erkek arkadaşım arasındaki çizgiyi sürekli bulanıklaştırdığım için kendime kızgın, telefonumu çıkarıp gerçek potansiyel erkek arkadaşlarımdan gelen mesajları kontrol ettim.

Günün nasıl geçiyor? Peter adında birinden mesaj geldi.

İyi değil. Ben de cevap yazdım.

Birkaç dakika sonra cevap verdi: **Yüzüme oturursam daha iyi olur mu?**

Yanlış cevap, dostum. Eşleşmeyi iptal ettim.

Diğer tüm uygulamaları kontrol ettim, ama tek mesaj buydu.

Parmağım Oliver'ın profiline tıkladı ve düşünmeden ona bir mesaj gönderdim: **"Yüzüme oturmak daha iyi hissettirir mi?" "Günüm iyi geçmiyor"** cevabına yanlış bir yanıt. Kadınlarla ilişkilerinde sana yardımcı olacak günün kamu hizmeti duyurusu.

Beş dakika sonra cevap verdi. **Huh. Bana gayet normal bir cevap gibi geldi. Hatta romantik bile. İkinci randevu muhabbeti mi?**

Gülümsedim. Sadece ve sadece, söz konusu eylemi gerçekten gerçekleştirmişsem konuşulacak bir konu.

Not aldım. Bu çok değerli bir bilgi. Artık uygulamalarda başarılı olacağımdan eminim.

Sanki karşımda duruyormuş gibi kısa bir baş sallama yaptım, sonra şunu yazdım:

Rica ederim.

Bu varsayım mı, yoksa gerçekten oldu mu?

Ben cevap verdim: Gerçekten

oldu. Onu eşleşmeden

çıkardığını söyle bana.

Hemen.

Haftanın en sevdiğim mesajı: Sana havuç sözü verirsem, gezintiye çıkabilir miyim?

Gerçek bir havuç mu demek istedi yoksa başka bir şeyin şifresi mi? Emin değilim.

Bu sana gönderdiği ilk mesaj mıydı?

Evet.

Onu suçlamıyorum, gerçekten binilebilir görünüyorsun. İki kez düşünmeden gönder tuşuna bastım. Bana ne olmuştu? Ben tam olarak mesajlaşırken müstehcen konuşan tiplerden değildim. Ama Oliver ile durum farklıydı. Birbirimizle çıkmaya çalışmıyorduk ve bu bana erkeklerle sohbet ederken genellikle hissetmediğim bir özgürlük veriyordu.

Kendine gel, Margot, diye cevapladı Oliver.

Ben de cevap verdim: Kelime oyununu kaçıramazdın. Umarım ona da kullanmışsındır.

Şimdiye kadar aklıma gelmemişti. Ona hiçbir şey söylemedim. Ama havuç, Oliver! Havuç!

Keşke bunun ne anlama geldiğini bilseydim...

Güldüm. Gerçek bir havuç beni daha çok motive edebilir. Acıktım.

Peki... neden kötü bir gün geçiriyorsun?

Başkalarının köpeklerinin beni ne kadar sevdiğini biliyorsun... başkalarının çocukları? O kadar değil.

Bu iddianı destekleyecek bazı kanıtların olduğunu varsayıyorum.

Dani'nin birkaç dakika önce yürüdüğü koridora baktım. Boştu.

Patronumun genç kızı, ilişki kurmaya çalıştığım için bana attığı bakış...

bu kanıtı kabul etmiyorum.

Bu kanıtı kabul etmiyorum. Çocuklar ve gençler aynı şey değildir.

Deneyimlerinden mi konuşuyorsun? Bir gencin senden nefret etmesini mi sağladın?

Ben de gençtim, diye cevapladı. Ve çoğu yetişkine karşı soğuk davranırdım.

Ama ben yirmi yedi yaşındayım! Henüz yaşlı olduğumu düşünmemesi gerekir. Neredeyse onun yaşıtıyım.

Genç kalmak isteyen kalbine sağlık.

Yirmi. Yedi!

Bir genç için kırk yedi yaşında olmakla aynı şey.

Bu durumda siz kaç yaşında olursunuz, otuz yaşındaki bayım? Elli mi? En azından.

Dani kapıya doğru yürürken ayak seslerini duyunca başımı kaldırdım. "Gidiyor musun?" diye sordum.

"Babam kırk beş dakika daha kalacağını söyledi." Gözlerini devirdi.

"Kusura bakma," dedim, sanki babasının programından tek sorumlu benmişim gibi.

Omuz silkti ve kapıyı iterek açtı.

"Hey, Dani! Sence kaç yaşındayım?" diye seslendim, çünkü kendimi kontrol edemiyordum.

Yüzündeki şaşkınlık anlaşılabilir bir şeydi, ama bu onun "Bilmiyorum... otuzlu yaşlarda?" demesini engellemedi.

Sormamalıydım ve onun cevabına kesinlikle şaşırmamalıydım. Boğazımı temizledim ve "İyi tahmin" diyerek durumu kurtarmaya çalıştım.

"Hoşça kal," dedi, doğru olup olmadığını sormaya bile tenezzül etmeden.

Homurdandım ve dikkatimi tekrar telefonuma verdim. **Haklısın.**

Zaten kim gençlerin bizi sevmesine ihtiyaç duyar ki? Benim her zaman kitaplarım var.

Lobideki kitaplığı fotoğrafladım ve ona gönderdim.

Senin koleksiyonun mu?

Benim koleksiyonum çok daha büyük. Bu ofisin kitaplığı. Seninki ne durumda?

Büyük kitaplık mı?

Kitaplık başka bir şeyin şifresi mi?

Rebecca ve Dusty'nin asistanı Cole, ofisteki diğer ajanlar, lobiden geçerek koridorun sonunda benim de eskiden oturduğum kabinlere doğru giderken, ben yine gülmeme engel oldum. Bana kısa bir el salladı. O gözden kaybolduğunda, mesaj attım: **Hayır, bu sefer değil.**

Kitap koleksiyonumun tamamen dijital olduğunu söylersem, bana kızar mısın?

Evet.

Anlaşılabilir bir tepki.

Hâlâ sadece kurgu dışı kitaplar mı okuyorsun yoksa son üç yılda biraz kültür kazandın mı?

Bu benim aleyhimdeki ilk darbe oldu, değil mi? diye sordu.

İlk beş vuruştı, onu temin ettim.

Rob, kırk beş dakika değil, on beş dakika sonra ofise girdi. Ve sanki elinde kitap tutan bir erkeğin ne kadar değerli olduğunu kanıtlamak istercesine, bir eliyle sayfayı çevirirken diğer eliyle kapıyı açıyordu. Bu hareket, hatırı sayılır bir beceri gerektiriyordu.

"Kızını az önce kaçırdın," dedim.

"Beklemedi mi?" diye sordu, kitabı indirip masamın önünde durdu. Çam ve nane gibi tanıdık, hoş bir kokusu vardı. Dar pantolon ve gözlerinin rengiyle uyumlu mavi düğmeli gömlek giyiyordu.

Gözlerimin onun vücudunu süzdüğünü fark ettim, bu yüzden hızla masamdaki kağıtları karıştırarak bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Senin daha uzun süreceğini düşündü."

"Öyle olabileceğini düşündüm. Bu tür durumlarda fazla söz vermektense az söz vermek daha iyidir."

Kağıtları karıştırmayı bıraktım, umarım söylediği şey içten geliyordur diye düşündüm. Bana fazla umut vermemek için az vaat ediyorsa, belki de buradaki geleceğimle ilgili konuşmamız beklediğimden daha iyi geçecekti. "Şimdi konuşmak için uygun bir zaman mı?" dedim. Öğleden sonraki programı oldukça boş görünüyordu.

Elini masama koydu, eğildi ve alçak sesle, "Bu arada, bugün çok güzelsin. Ve dün..." dedi. Gözleri bluzuma kaydı, sanki dün bir düğmeyi fazla açığımı hatırlatmak istercesine.

Omurgamdan bir titreme geçip bacaklarımın arasına yerleşirken koltuğumda kıpırdadım. Hayır. Bu ilişkiyi profesyonel tutacaktık. Hedeflerime odaklanıyordum. "Teşekkürler, ama demek istediğim o değildi."

"Ofisimde olacağım," dedi ve ıktı.

Neden böyle dediğini biliyordum. Beni peşinden getirmek istediğinde hep böyle derdi.

Marjorie, kendini kontrol altına alana kadar koltuğunda kalacaksın. Margot, Marjorie'nin kısaltması değildi, ama aptalca bir şey yapmayı düşündüğümde, kendime bu ismi kullanırdım. Babam bazen bana Marjorie derdi. Sanki adımın heceleri yetmezmiş, yeterince ağırlığı yokmuş gibi. Belki de sorun buydu. Hayatta ciddiye alınmak için bir hece eksikti. Babamı düşünmek, beni kötü düşüncelerimden kurtarması gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım. İşe yaradı.

İyiydi. Midemdeki heyecan neredeyse tamamen geçmişti. Bunu yapabilirdim.

Kız kardeşim sık sık bana, kaderimi başkalarının belirlemediğini söylerdi. Ben belirlerdim.

Ayağa kalktım ve salona döndüm. Ona *bizim* geleceğimizden değil, *benim* geleceğimden bahsedecektim. geleceğimiz hakkında konuşacaktım.

Ofis telefonu çaldı ve beni durdurdu. Belki de kaderimi kontrol eden başkalarıydı.

BÖLÜM 6

"Bishop, Maxwell ve Shore Edebiyat Ajansı, ben Margot, nasıl yardımcı olabilirim?" Neşeli telefon sesimle cıvıladım.

"Merhaba Kari. Nasılsın?"

"Merhaba Kari. Nasılsın?"

"İyiym. Aslında, hayır, değilim. Rob bu sabah tekliflerimden birini reddetti. Yeniden çalışmamı söyledi."

"Öyle mi?" Bu sürpriz oldu. Kari'nin dokunduğu her şey altın değerindeydi. Ticari, iyi hissettiren ve çok iyi satan romantik romanlar yazıyordu. Çoğu zaman Rob'a fikirlerini bile danışmazdı; sadece, editörüne gönderilmeden önce çok az düzeltme gerektiren, aile odaklı, kalplere dokunan bir başka güzel kitap daha teslim ederdi.

"Evet, reddetti. Tüm yaratıcı enerjimi alan bir fikir buldum ve onu yazmak istiyorum."

"Neden istemiyor?" Müşterileri ikna etmek veya Rob'un gerçekte ne söylediğini veya ne demek istediğini anlamalarına yardımcı olmak için telefon görüşmeleri yapmaya alışkındım. Bu durumda da Rob'un tercümanlığını yapacağımı düşünüyordum.

Ama sonra şöyle dedi: "Kitap, korku tarzı bir sonla biten bir gerilim-romantizm karışımı."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Oh. Şey, um... okuyucularınız bunu beklemiyor olacak. Onlar mutlu sonlara alışkınlar."

"Rob da öyle dedi. Markamı mahvedemeyeceğimi söyledi."

"*Mahvedemeyeceğimi mi dedi?*"

"Ben Rob'un dilini konuşurum. Demek istediği buydu."

"Tabii." Elbette anladı. Onu benden daha uzun süredir tanıyordu.

"Pazarı biliyorsun," dedi. "Editörlerle konuş. Sence böyle bir şey nasıl karşılanır?"

"Satması zor olabilir," dedim.

"Ama imkansız değil, değil mi?"

"Kesinlikle imkansız değil." Ağzımı kapatmam gerekiyordu. O benim müşterim değildi. Sınırı aşıyordum.

"Onu ikna edebilir misin?" diye sordu. "Rob'un son beş kitabımdan herhangi birini okuduğunu bile bilmiyorum.

son beş kitabımdan *herhangi* birini okuduğunu bile bilmiyorum. Ama sen okudun, değil mi?"

"Ne?" Bir projenin kıdemsiz ajanı olmadığım sürece (ve Kari Cross için kesinlikle öyle değildim), müşteriler genellikle kitapları hakkında geri bildirimde bulunan kişinin ben olduğumu fark etmezlerdi. Rob bazen notları iletirken kraliyet *bizini* kullanırdı, ama çoğunlukla onları sanki kendi notlarıymış gibi iletirdi. Yorumlarımı okuduğunu ve onlara katıldığını varsaymışım. Kitapları da kendisinin okuduğunu varsayıyorum. Ama belki de yıllardır sürekli olarak iyi kitaplar çıkaran Kari gibi müşteriler için buna gerek duymuyordu. Sonuçta, eninde sonunda, içeriğe ilişkin en önemli görüş editöründeydi.

"Kitaplarımı okuyup notlar alan siz misiniz?"

"Şey..." İnkâr etmenin ne anlamı vardı ki? Belli ki biliyordu. "Evet. Kitaplarınızı çok seviyorum."

"Geri bildiriminiz her zaman çok isabetli. Ama yeni bir şey denemeye hazırım. Geleneksel romantizmden tamamen vazgeçeceğim demiyorum. Romantizm yazmayı seviyorum. Ama bu fikir beni çok etkiledi ve bırakmıyor."

"Kulağa... acı verici geliyor."

"Öyle! Onunla konuşur musun? Rob'la?"

"Deneyeceğim. Söylenecek her şeyi söylediğine eminim. Benim fikrimin bir önemi olacağını sanmıyorum."

"Biraz küstah olabilirim ve bazen Rob gibi alfa erkekler direnir ve daha yumuşak bir rica gerekir. Bu oyunu oynamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum, ama bunu yapabilir misin?"

"Kesinlikle deneyebilirim," dedim.

"Harika! Çünkü bu kitap yazılıyor ve onun desteğine ihtiyacım var." Bu sözlerle telefonu kapattı.

Korku türünde bir sonla biten bir gerilim/romantik filminden bahsetmişken, onun açık davetinden sonra şu anda kalkıp ofisine gidersem ne olur? Umarım hem benim hem de Kari'nin ihtiyaçları karşılanır. Tüm giysilerimin yerinde durması gereken ihtiyaç.

Koridordan geçtim ve Rob'un kapalı ofis kapısının önünde durdum. Derin bir nefes aldım ve kapıyı çaldıktan sonra kolu çevirdim.

Masasının önünde, kenarında oturuyordu, sanki çekiciliğinin benim için karşı konulmaz olduğunu düşünüyormuş gibi. Geçmişte, haklı olurdu. "Geleceğinden emin değildim," dedi, odadaki pozisyonu bu ifadesiyle çelişse de.

Niyetimi göstermek için kapıyı açık bıraktım ve içeri girdim. "Aslında konuşmak istediğim birkaç şey var," dedim, kollarımı kavuşturup masasının önündeki halının dışında durarak. "Az önce Kari ile telefonda konuştum."

"Seni özledim," dedi, sanki beni duymamış gibi. Masasından kalktı ve üç adım yavaşça ilerledi.

Kahretsin. Vücudum bu ifadeyi sevdi. Kaçmam gerekiyordu. Yarın, bunun neden bir daha olmaması gerektiği konusunda kendime milyonlarca ders verdikten sonra geri gelmeliyim. Bunun ne kadar yanlış olduğu konusunda. Geleceğim konusunda. Onun dahil olmaması gerektiği konusunda. Onunla bir ilişki uygun olsa bile, o benim kalbimi defalarca kırmıştı. Ona bir şans daha vermek için kalbimi ona geri vermem gerekmiyordu.

Olduğum yerde kaldım. "Her gün buradayım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, yani, hayır Rob. Kari hakkında konuşmak için buradayım."

Beni geçip kapıya doğru yürüdü ve koridoru iki tarafa da baktıktan sonra kapıyı kapatıp bana döndü. "Bana baktığında bazen yanağının içini ısırıldığını ve bu yüzden çenende sevimli küçük gamzeler oluştuğunu biliyor muydun?" Şimdi karşımda duruyordu ve bu sözlerle parmağını hafifçe çeneme dokundurdu.

"Rob..." diye başladım, ayaklarımın yanındaki ahşap zemine bakarak. "Bu beni deli ediyor."

"Hayır, bunu yaptığımı fark etmemiştim." Elimi kaldırıp onun elini çekmek istedim, ama o benim elimi tutup beni kendine çekti. Sonunda ona baktım.

"Ve gözlerin. O muhteşem koyu kahverengi gözlerin çok etkileyici. Bazen içimi görebildiğini düşünüyorum." Mavi gözleri aynı anda hem yalvaran hem de ateşliydi ve içimi rahatsız edici bir şekilde buruşturdu.

"Buradaki geleceğim... ve Kari, onun yeni bir..." Cesaretimi kaybediyordum.

"Biliyorum," dedi. "Kariyerini mahvedecek bir fikir." Bir dakika, bu benimle mi yoksa Kari ile mi ilgiliydi?

Bin wattlık gülümsemesini gösterdi. "Beni yumuşatmanı mı istedi?" Kari. Kari'den bahsediyordu.

O kadar yakındı ki, o anda yapabileceğim tek şey başımı sallamaktı. Vücudunun ısısı beni klostrofobik yapıyordu, sanki nefes alamıyormuşum gibi.

Kıkırdadı. "Senin bunu nasıl yapmayı planladığını hiç bilmiyor."

"Hayır," dedim, başımı sallayarak, bu bana biraz açıklık kazandırdı sanki. "Ben öyle bir şey yapmaya çalışmıyorum... Sadece konuşmak istiyorum. Onun fikri fena değil. Yazarlar sürekli tür değiştirir. Eğer doğru pazarlama yaparsa, iyi olabilir."

"İyi olabilir," dedi ipeksi sesiyle, yaklaşarak. "*Gerçekten iyi.*"

Uyluklarımın arkası masasına çarptı. Ne zaman onun ofisinin o kadar içine girmiştim?

"Evet," dedim. "Olabilir."

Ellerim onu itmek için göğsüne gitti. Bunu bir davet olarak algılamış olmalı ki, birdenbire bana yapıştı, sıcak nefesi boynumda, elleri belimdeydi. Dengemi sağlamak için avuç içlerimi masaya dayadım, ama bu beni daha da açığa çıkardı. Bacaklarımın arasına bir adım attı, uylukları eteğimi yukarı kaldırdı.

"Evet?" dedi.

"Evet," diye mırıldandım.

Sonra ağzımı ağzıyla kapattı.

Elleri yukarı doğru hareket edip göğüslerimin yanlarını okşarken vücudum ona karşı eridi.

Bunu özlediğim için kendimden nefret ediyordum. İstenildiğini, arzulandığını hissetmeyi özlemiştim. Dokunulmayı ve öpülmeyi özlemiştim. Birisi için önemli biri olmak istiyordum.

Dili dudaklarımın arasından kaydı.

Hayır. Bu kelime zihnime şiddetle girdi.

Sadece herhangi birini istemiyordum. Doğru kişiyi istiyordum. Ve o kişi Rob değildi. İçimdeki her şey bana bunu hatırlatmaya çalışıyordu: kıvrılan midem, terleyen avuç içlerim, gergin sırtım. Neden ona tekrar yaklaşmasına izin vermiştim?

Arkamdaki masayı düşünerek, elimden geldiğince geri çekildim. "Bunu yapamam."

Alnı omzuma yaslandı ve kolları belimi sardı. "Ne oldu tatlım?"

Bir şekilde ondan kurtulmayı başardım, özgür kaldığımda ve kendi ayaklarımın üzerinde durduğumda tekrar gerçekliğe döneceğime emindim. "Ben sadece... bu... bu yanlış..."

Ofisten dışarı koştum.

BÖLÜM 7

Eve geldiğimde Sloane, erkek arkadaşı Miles ile kanepede oturuyordu. Sloane, Dodgers maçına gittiğimizde Miles ile tanışmıştı ve öpücük kamerası onların bir çift olduğunu düşünmüştü. İlk üç seferinde sadece gülüp el sallamışlar, kameraya *yabancıları* öpmüşlerdi. Dördüncü seferinde öpüşmüşlerdi. Kalabalık çılgına dönmüştü. Maçın sonunda Miles, Sloane'a çıkma teklif etmişti. Her şey mükemmeldi.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Bir reality televizyon programı izliyorlardı, ama bir bakışta hangisi olduğunu anlayamadım. Önlerindeki sehpa iki boş şarap kadehi ve yarısı dolu Çin yemeği kutuları duruyordu. Sloane tüylü bir battaniyeye sarılmış, ayaklarını kanepeye çekmişti.

Cüzdanımdan yirmi dolarlık bir banknot çıkardım, duvardaki kitaplığa doğru yürüdüm ve onu Kötü Kararlar kavanozuna koydum.

"Yirmi dolar mı?" diye sordu, çenesini indirerek bunun ciddi bir konu olduğunu anladığını belli etti.

"Bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," dedim, anahtarlarımı mutfaktaki kancaya asarak, yanlış yapmayan bir adamla vakit geçirmek için yatak odama kaçmaya hazırlandım — şu anda okuduğum kitaptaki Lord Leopold. O, midemdeki boşluğu doldururdu.

"Bunun hakkında konuşmak istemeseydin, bunu yapmazdın." Kavanozu işaret etti. "Yalan söyledin. Ya da en azından yarına kadar beklerdin."

"Utaniyorum ve bu benim kefaretimdi, böylece uyuyabileceğim. Umarım."

"Düz dünya adamıyla yatmalıydın, böylece o adamın ve onun hilelerine karşı bu kadar duyarlı olmazdın."

"Az önce arabada yirmi kişiyle eşleştim." Cezamın bir başka kısmı.

"*Yirmi mi?* Vay canına, gerçekten kendini kötü hissediyorsun."

"Ayrıca Jack's'te arabaya servis yerine tezgahdan sipariş verdim." Yemek poşetimi kaldırdım.

"Ama içeride seni bekleyen altın kalpli yakışıklı bir kötü çocuk yoktu, değil mi?"

"Hayır," dedim somurarak.

"Ne oluyor?" diye sordu Miles, televizyonu duraklatarak. "İkinizin konuştuğu gizli dili hiç anlamıyorum."

Ona uyarıcı bir bakış attım. Sloane, Rob ile olan geçmişimi bilen dünyadaki tek kişiydi ve umarım en iyi arkadaşımın sırlarını şu anki erkek arkadaşıyla paylaşmamıştır. Bu haksız bir düşünceydi. En az dört aydır birlikteydiler ve Sloane onu gerçekten seviyor gibiydi. Ben sadece kıskançtım. Çok kıskançtım. Ama yine de sırlarımın güvende olduğunu umuyordum.

"Margot azgın," dedi Sloane.

"Teşekkürler," dedim.

Miles konuşmak için ağzını açtı ve Sloane elini ona doğru kaldırdı. "Yemin ederim, şu anda üçlü seks şakası yaparsan, sana kapıyı gösteririm."

Dudaklarını kapattığını gösteren bir hareket yaptı. "Aklımdan bile geçmedi."

O güldü. En kötü utanç anımı atlattığımı düşünerek salona doğru yöneldim, ama Sloane, "Bu bir sabotaj, biliyorsun. Ya onun ya da senin tarafında, hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum," dedi.

★ ★ ★

Yaklaşık bir saat sonra, kitabımı ateşli bir sahnenin ortasında bir kenara koydum. Zihnim, Lord Leopold'un dolaşan dilini takdir etme yeteneğimi nasıl mahvederdi? Görünüşe göre, yirmi dolar, yirmi maç ve rastgele bir buluşma fırsatı, kimseyi benim eksikliklerimi affetmeye ikna etmiyordu.

Kendini sabote etme üzerine düşünceler, diye Oliver'a yazdım.

En az beş dakika boyunca telefonuma baktım ve tam onu bir kenara bırakıp kitabımı almak üzereyken bir mesaj geldi.

"Benim cevabım neydi?"

Evet.

Sanırım duruma göre değişir, ama genel olarak karşı.

Kendine saygısı olan her insan karşı olurdu. Ama yatakta uzanıp kitap okumaya çalışırken, Sloane'ın haklı olduğuna karar vermiştim. Kasıtlı olsun ya da olmasın, o ofise girip patronuma, ajansla olan geleceğimi konuşmamız gerektiğini söyledikten bir gün bile geçmeden onu öpmem... kendini sabote etmek, kendini korumak, kendini nefret etmek miydi? Kesinlikle bir şeydi.

Telefonum başka bir bildirimle çaldı. Oliver, ifadesinin ardından şunu eklemişti: **Sen? Karşı mı, lehine mi?**

Karşı olduğumu sanıyordum ama bilinçaltım tamamen kendini sabote etmeye odaklanmış gibi görünüyor. Kendini sabote etme kulübünün bayrağını sallayan, rozetini takan, aidatını tam olarak ödeyen bir üyesi.

Bu berbat.

Bu basit ama tamamen doğru ifadeye gülmeden edemedim. **Çok fazla,** diye cevap verdim.

Bu sorunun gerçek bağlamını öğrenebilir miyim, çünkü çok merak ediyorum?

Onun kelime seçimine gülümsedim. Çıktığım çoğu erkek bu konuda soğukkanlı davranır, her iki durumda da önemli bir şey değilmiş gibi davranırdı. Ama o öyle değildi. *Bilmek için can atıyordu.* Duygularını ve sorularını açıkça ifade etmesinin nedeninin, arkadaş gibi sohbet etmemiz olduğunu biliyordum.

Yine de, hayatımdaki en tutarlı erkek olan Oliver'a (Sloane'a göre) pek de parlak olmayan hayat seçimlerimi anlatabilir miydim? Yine bir utanç dalgası beni sardı. Hayır, söyleyemezdim. Ama bir kısmını söyleyebilirdim. Bu yüzden şöyle cevap verdim: **Asistan ve kıdemsiz ajan havuzunda hakkımı verdikten sonra, yaklaşık üç yıl önce şirketimde terfi etmem gerekirdi, ama olmadı. Bunun birçok nedeni var, çoğu da kendimi geri çekmemden kaynaklanıyor. Patronum bana bir şans vermek istemiyorsa, özgeçmişimi ve deneyimimi başka bir ajansa götürmeliydim, ama yapmadım.**

Bunun nedeninin sadakatim olduğunu düşünüyordum, ama aslında benim için kesinlikle yanlış olan patronumla aramızda bir şeyler olacağı umudunu beslediğim içindi.

Neden yapmadın? diye sordu.

Sanırım reddedilmekten korkuyorum. Bu işte başarısız olmaktan korkuyorum. Bu da doğrudu, yazarken düşündüm.

Peki başarısız olursan ne olur?

Bunun motive edici bir düşünce olması gerektiğini biliyordum. Bu, başıma gelebilecek en kötü şeyi düşünmemi ve en kötü şeyin o kadar da kötü olmadığını fark etmemi sağlamalıydı. Ama bulunduğum yerden... yani, şu anda yattığım yerden, yatak başı lambam odamda yumuşak bir ışık yaratırken... en kötü şey, geleceğimin tamamen rayından çıkmasıydı. Hayatımda ne yapacağımı yeniden düşünmem gerekecekti ve bununla ilgili hiçbir fikrim olmayacağından endişeleniyordum.

★ ★ ★

Her nasılsa, beynim durmak bilmiyordu ama yine de uykuya dalmayı başardım. Sabahleyin kendimi pek iyi hissetmiyordum. Battaniyeyi başımın üzerine çekip hasta olduğumu söyleyerek okulu asmak istedim. Ama Rob, onun ofisinden kaçtığım için bunu hemen anlayacaktı.

İnleyerek telefonumu açtım. Birkaç mesaj beni bekliyordu. Önceki gece kaç tane eşleşme yaptığımı düşünürsek bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ruh halimi düşünürsek, bu eşleşmelerin bazıları şüpheliydi. Mesajları hızlıca gözden geçirdim. Çoğu, oldukça tipik "Görünüşe göre eşleşiyoruz" mesajlarıydı. Ama sonra Riley adında birine rastladım.

Riley, saat 3:00: **Merhaba, nasılsın?**

İlk mesajdan otuz dakika sonra. Riley: **Merhaba, mesajlara hemen cevap vermeyen biri misin?**

"Uykudayken mesajlara cevap veremem, Riley," dedim telefonumdaki küçük profil resmine.

İkinci mesajdan otuz dakika sonra. Riley: **Her neyse. Ben 9/10'um ama bazen 4/10'lara mesaj atarım çünkü görünüşten çok kişiliğe değer veririm, ama dördü beklemek için sonsuza kadar beklemiyorum.**

Ne kadar centilmen. Çöpü çıkardığın için teşekkürler, diye mesaj attım ve eşleşmeyi kaldırdım.

Buna rağmen sarkastik sarkastik cevabım onun yorum canımı yaktı. "Bu senin cezan," diye kendime hatırlattım.

Daha aşağı kaydurdum ve Oliver'dan bir mesaja rastladım. Rahatlama hissi içimi kapladı ve ruh halim anında düzeldi.

Dün gece gerçekten duymak istediğin şey neydi, mesajlaşma öğretmenim?

Çünkü benim söylediğim şey değildi.

Gülerek cevap yazdım: **Başarısızlık berbat bir şey mi? Neden korkudan felç olmuş gibi hissettiğini, tüm hayatının tehlikede olduğunu düşündüğünü anlıyorum. Hayatımda hiç başarısız olmadım, bu yüzden anlamıyorum. Bunlardan biri işe yarardı.**

Hemen cevap vermedi, ben de kalkıp dişlerimi fırçalamak için banyoya gittim. İşimi bitirdiğimde, tek kelimelik bir cevap vardı.

Üzgünüm.

Odama döndüm, kapıyı kapattım ve cevap vermek için yatağımın ucuna oturdum. **Evet, lütfen bir dahaki sefere aklımı oku. En büyük başarısızlığını anlatarak bunu telafi edebilirsin. Bu da yardımcı olabilir.**

Kolay. Nişanım.

Ne? Bunu nasıl bilmiyordum?

Randevumuzda pek konuşmamıştık.

Doğru. Onunla ne kadar süre birlikteydin? İki buçuk yıl.

Hâlâ konuşuyor musun? Ayağa kalkıp penceremin perdesini açtım ve ışığın içeri girmesine izin verdim.

Ara sıra, ama çok sık değil.

Ne oldu? diye sordum, yatağıma geri uzanarak. **Yani, anlatmak istersen tabii. Beni ilgilendirmez.**

Beni aldattı.

Burnumu kırıştırdım.

Üzgünüm. Bir süre önce oldu.

Ne kadar oldu?

Yaklaşık üç yıl.

Kaşlarımı çattım. Üç yıl mı? Oturdum. Bekle... yazdım.

Evet, ayrılıktan sonra ilk çıktığım kişi sendin.

Aman Tanrım, Oliver. Neden bana söylemedin?

Bu ilk randevuda konuşulması uygun bir konu muydu?

Muhtemelen hayır. Fonts çok daha iyiydi, diye cevap verdim. Bu, ilk randevumuzda neden bu kadar dalgın, garip ve beni tanımakla ilgilenmiyor gibi görüldüğünü açıklayabilir mi? Yoksa son ayrılığı gerçek kişiliğini görmemi mi sağladı?

Ha! Bunu bana asla unutturmayacaksın. Asla.

Ama gerçekten... Çok üzgünüm.

Bana üzülme.

Son zamanlarda birinin sana havuç verdiğini duydum, haklısın, senin için üzülüyorum.

Havuç almadım ki!

Almalıydın. Bunun ne anlama geldiğini bilmemiz lazım. Ona mesaj atıp sorar mısın?

Onu eşleşmeden çıkardım.

Durakladım. *İlginç.* Görünüşe göre insanları eşleşmeden çıkarmakta da hızlıydı. Birbirimizin radarında bir görünüp bir kaybolmamızın bir başka nedeni. **Bugün kimseyi eşleşmeden çıkardın mı?**

İlk mesajında bana ayakkabı numaramı soran bir kadın. Bu üçüncü mesaj mı?

Bu, bekleyip göreceğiz konuşması.

Gülümsedim. Bu, henüz keşfetmediğim bir şeydi. Ellerim o kadar uzağa hiç gitmemişti. Onun gömleğinin düğmelerini açıp, ellerimi karın kaslarına kaydırduğım, vücudunun dokunuşuma tepki verdiği bir görüntü zihnimde canlandı ve içimi bir heyecan kapladı. Şaşkınlıkla boğazımı temizledim. Ona sadece şunu yazdım: **Not aldım.**

Özür dilerim, diye hızlıca cevap yazdı. **Normalde böyle yapmam... Eğer seni rahatsız ettiysem...**

Gülerek cevap verdim. **Bunu başlatanın ben olduğumdan eminim. Hiç rahatsız olmadım.** Aslında, imalı sözleri çok eğlenceli buldum. Ama yine de, bu bizim sorunumuz değildi.

Sen ne yapıyorsun? diye sordu. **Bugün kimseyi eşleştirmedin mi? Bana dört olduğumu söyleyen bir adam.**

Sen dört değilsin.

Kapım alındı ve ben irkildim, neredeyse telefonumu dşürüyordum. "Uyanık olduğunu biliyorum," dedi Sloane kapının arkasından. "Beni görmemek için orada kalıyorsan beni görmemek için orada kalıyorsan, bu işe yaramayacak." "Kalmıyorum!" diye bağırdım.

Kapımı açtı, sonra yanımdaki kraliçe yatakma atladı. "Dün gece yirmi eşleşme mi? Eminim uyanmak için ilginç mesajlar almıştır," dedi.

Battaniyeyi omuzlarıma sardım ve bacaklarımı aprazladım. "Biri bana on üzerinden dört puan verdi."

"O kişi, on puanlık birini yüzüne tokat atsa bile tanıyamaz. Sen de öyle yapmalısın. Umarım onunla çıkarsın, böylece yanına gidip yüzüne bir tokat atıp oradan ayrılabilirsin."

"Onu eşleşmeden çıkardım."

"Muhtemelen daha az çılgın bir seçenek." Elimini eline aldı ve "Anlat. Dün ne oldu?" dedi.

Ben de anlattım. O, önceki günün olaylarını anlatırken derin derin iç çekti. Anlıyordum. Gün ışığında tekrar anlatınca, ne kadar aptalca davrandığım daha da belirgin hale gelmişti.

"Rob manipölatif bir ahmak," dedi ben bitirdiğimde. "İyi misin?"

"İyi mi?" diye sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen istemediğın halde seni öpmüş gibi geliyor." "Hayır, yani, ilk başta istememiştım ama sonra istedim. O istedi," dedim.

Kızgın bir şekilde kaşlarını indirdi. "Bütün bunları sana terfi vermek istemediğı için yaptı. *Seni özlemesinin* zamanlamasının tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sence?" diye sordum. Bu durum yüzünden kendimi hemen suçlamıştım ama Rob'un bariz nedenin dışında başka bir amacı olduğunu düşünmüyordum.

"*Biliyorum*. Junior ajanların işlerinin *tamamını* sen yapıyorsun ve diğeri tüm müşterilerinin işlerinin en az yarısını onun asistanı olarak sen yapıyorsun. Seni kaybetmek istemiyor. Sen çok iyisin!"

O sadece seks yapmak istiyordu. Bana kalırsa durum bu kadar basitti.

"Onu insan kaynaklarına şikayet et," dedi, dizlerini göğsüne çekerek. "Bizim şirket insan kaynakları departmanı olacak kadar büyük değil," dedim.

"O zaman diğer ajanlara şikayet et."

"Onlara ne söyleyeyim? İki yıl önce Rob'a teklifte bulundum, o da kabul etti ve o zamandan beri ara sıra yatıyoruz. Şimdi terfi almak istediğim için, bana terfi vermediği için onun başının belaya girmesini mi istiyorum?"

Gözlerini devirdi. "Benim haklı olduğumu bildiğin için bilerek aptalca konuşuyorsun. Kim başlattıysa başlasın, seninle yatmamalıydı. O senin patronun, Margot. Ve senden çok daha yaşlı."

Bunu biliyordum. Bu beni sık sık rahatsız ediyordu. "Benden bahsetmeyi bırakalım. Gecen nasıldı? Miles seni benden çalacak mı?"

"Bir süre daha benden kurtulamazsın. O iyi biri ama daha altı ay oldu."

"Altı ay mı? Dört ay olduğunu sanıyordum. Bu senin için bir rekor mu?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Hayır, bu senin için bir rekor. Benim için oldukça ortalama bir süre."

"Gerçekten mi? Huh. Peki, oy kullanma hakkım olsaydı, onu tut derdim. Dramatik bir adam gibi görünmüyor."

"Senin gibi değil mi? Dengeli birine ihtiyacım var."

"Kaba," dedim, kolunu iterek. "Ama muhtemelen haklısın. Yemin ederim, dramayı en aza indirmeye çalışıyorum."

"Bu hafta sonu yapılacak üç aylık brunch'ımıza yetiştirebilecek misin? Kadınlar çok hayal kırıklığına uğrayacaklar."

"Oraya gitmeyeceğim galiba. Rob'u öptüğüm için çektiğim cezanın bir parçası olarak yeğenlerimin T-ball maçına gitmem gerekiyor."

"Bu nasıl mantıklı olabilir ki?" "İnan bana, mantıklı."

"Kız kardeşinin hayatını ele geçirmesine izin verme."

"Bu noktada, hayatımı ona teslim etsem daha iyi olur diye düşünüyorum."

BÖLÜM 8

"Affedersiniz. Özür dilerim," dedim ve en üst sırada oturan ailemin yanına gitmek için tribünde oturan bir çiftin arasından geçtim.

"Hadi Kaylie!" sağımdaki bir adam, başka bir grubun yanından geçerken bağırdı. "Koş! Koş! Hayır, diğer tarafa!"

"Başardın!" Annem, yanına oturduğumda dedi. Beni yanından kucakladı.

Öne eğildim ve grubumuzun en ucunda duran kız kardeşim, onun kocası Chase ve babama el salladım. Audrey annemin üzerinden uzanıp elimi sıktı.

"Geciktiğim için üzgünüm. 101 numaralı yolda bir kaza oldu," dedim ve yerime oturdum.

Bu kısmen doğrudu. Bir kaza olmuştu, ama çoktan otoyolun kenarına çekilmişti. Yine de insanlar bakmaya devam ediyordu, bu yüzden işler beklediğimden daha yavaş ilerledi. Gerçek şu ki, planladığımdan daha geç kalkmıştım.

Bu hafta pek hoşuma gitmemişti. Öpüşme olayından sonra Rob'la yüzleşmek, beklediğim kadar kötüydü. Bana iyi olup olmadığımı sordu ve "duygularının onu ele geçirmesine izin verdiği" için özür diledi. Sloane, Rob'un niyetinin pek de onurlu olmadığını ima ettikten sonra, her zamanki gibi ona her şeyin yolunda olduğunu söylemedim. O anda mantıklı gelen bir şey söylemişim, ama üzerinde düşündükçe bunun hiç mantıklı olmadığını fark ettim. Masamda oturmuş, saçlarımı dağınık bir topuz yapıp, uykusuzluktan gözlerimin altında mor halkalar oluşmuş halde şöyle demiştim:

"Biz sadece bir atlıkarıncada dönüp duruyoruz ve ya kusacağım ya da ineceğim."

"*Bana terfi ver yoksa başka iş fırsatlarına bakmam gerekecek*" dememiştim. "*Kari'nin lanet kitabını oku Rob. Sen olsan da olmasan da o kitabı yazacak*" dememiştim.

Çocuklarının T-ball oynamasını izleyen mutlu ebeveynlerle çevriliyken, şimdi tekrar söylediklerimi düşününce midem bulandı.

"Keşke daha yakın yaşasaydın da her zaman bu kadar uzaklara gitmek zorunda kalmasaydın," dedi annem, beni tekrar o ana geri getirerek.

"O zaman her gün işe gidip gelmek zorunda kalırdım."

"Doğru." Gözleri boş ellerime kaydı. "Bugün kitap getirmediğine şaşırdım."

"Sadece bir kez yaptım." Ayrılmak zorunda kaldığımda son yirmi sayfaya gelmişim. Ve sadece oyunun yavaş olduğu zamanlarda okuyordum.

Annem yüzümü inceledi. Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Senin için endişeleniyorum."

Gülümsedim. "Biliyorum, biliyorum, berbat görünüyorum." O sabah yataktan kalktığımda, buruşuk bir tişört, eski bir kot pantolon ve bir beyzbol şapkası giydim. Çocukların T-ball maçıydı; sorun olmaz diye düşündüm. Ama kardeşim, desenli, bol bir bluz, koyu renk kot pantolon ve bir çift ayak bileği botu giymişti. Aynı etkinliğe aitmişiz gibi görünmüyorduk.

Ama hem ben hem de kardeşim annemin kızlarıydık. Sanki kendini ikiye bölmüş ve Audrey'e en iyi özelliklerini vermiş gibiydi: kusursuz stil anlayışı, iş zekası, işini sonuna kadar götürme özelliği. Bana ise geriye kalanlar kalmıştı —yüksek sesli kahkahası, dürtüselliği, dağınık yapısı.

"Hayır, güzel görünüyorsun," dedi annem. "Ama..." Cümlesini bitirmedi. Açıkça giysilerimden değil, yüzümden bahsediyordu.

"Ben iyiyim. Sadece yorgunum." Dikkatimi sahaya çevirdim ve yeğenlerimi aradım. "Henüz vuruş yapmadılar mı?"

"Hayır." Dış sahayı işaret etti, Jack ve Samuel'in omuz omuza durup Jack'in elindeki bir şeye baktıklarını görebiliyordum. Bir karahindiba olabilir mi? Bir çeşit çiçek ya da ot. Onlar inceleme yaparken, aralarına bir top yuvarlandı ve Jack otu düşürüp topun peşinden koştu, Samuel de hemen arkasından.

Ellerimi ağzımın etrafına koyup bağırdım, "Hadi, Jack ve Sammy!"

Chase de bir çığlık attı.

Audrey, sanki kalabalığın içinde çocuklarının büyük liglerdeki geleceğini vaat etmeye hazır scoutlar varmış gibi koltuğunun kenarına oturdu. Ya da belki de topu geri getiremeyeceklerinden endişeleniyordu. Yıllar boyunca çocukların pek atletik olmadıklarını fark etmiştim.

"Çok iyi gidiyorlar," dedi annem, Sammy topu aldıktan sonra kız kardeşimin bacağını okşayarak. Jack eldivenine uzanıp topu kaptı ve koçları "Atın! Atın!" diye bağıırken iç sahaya doğru koşmaya başladı.

Gülmemek için dudaklarımı ısırdım.

Chase ayağa kalktı ve top nihayet atıldığında ve diğer birkaç çocuk tarafından kovalandığında babamla birlikte tezahürat yaptı. Ben de ayağa kalktım ve alkışladım.

Tekrar oturduğumda, kız kardeşimin dikkatini çekmek için öne eğildim. "Bu tarafa bak. Fotoğraf çekmek istiyorum." Kocasına ve babama işaret etti ve herkes bana döndü, böylece grubun bir selfie'sini çekebildim.

"Bunu internete koyma," dedi Audrey.

"Tabii ki paylaşmam," diye alay ettim. Kız kardeşimle birlikte internete yüklediğim her fotoğraf on aşamalı bir onay sürecinden geçmek zorundaydı. Aslında öyle değildi, ama öyle hissettiriyordu. Görünüşe göre, özenle düzenlenmiş bir hayatın dezavantajı buydu.

Telefonum elimde çaldı. Tüm flört uygulamalarında bildirimler bekliyordu. Onları görmezden gelmeye çalışıyordum, ama öpüşmeden sonra kendimden nefret ettiğim eşleştirme seansımdan beri bütün hafta boyunca pathiyorlardı. Ve şimdi cumartesi olduğu için insanlar sosyal takvimlerini doldurmaya çalışıyorlardı.

İlk mesaj şöyleydi: **Bir işin var galiba. Bir aile kurduğumuzda bunu bırakmaya hazır mısın? Ben alfa erkeğim ve beta erkeğimi arıyorum.**

Eşleşmeyi hızlıca iptal edemedim.

Tribünlere baktım. Belki burada beni kaçak bir toptan kurtaracak sevimli bir bekar baba vardı ve ona karşılığında öğle yemeği ısmarlardım.

"Swipe mi yapıyorsun?" Annem yanımda eğilerek fısıldadı. "Hayır, yapmıyorum. Sadece telefonumu sessize alıyorum."

"Bana birkaç seçenek göster," dedi komplo kurarcasına gülümseyerek.
"Kimi silmen gerektiğini söyleyeceğim. Karakterleri iyi değerlendiririm."
Şakacı bir şekilde bacağını bacağımla dürttü. "Kötü bir etki yapıyorsun.
Kimse çöpe atılmayacak."

"Çöp kutusu simgesi yok mu? Bence bu iyi bir fikir olurdu."
Haklı olabilir. "Hayır, ilgilenmiyorsam sola, ilgileniyorsam sağa
kaydırıyorum."

"Sonra ne oluyor?"

"Sonra onlar da sağa kaydırırsa, eşleşiriz."

"Huh," dedi.

"Ne?" diye sordum, tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü merak ederek.
Annem ve babam otuz beş yıldır evliydim. B-52s konserinde tanışmışlardı.
Annem, genel giriş alanının ortasındaki yerinden sahneyi çok iyi göremiyordu.
Tamamen yabancı bir adama omuzlarına oturabilir mi diye sordu. Adam evet
dedi. O yabancı, hikayeye her zaman "Şansıma inanmadım" diye ekleyen
babamdı. Annemle babamın bu kadar epik bir tanışıklığı olduğunu her
düşündüğümde gülümserdim.

"Bu çok..." Annem durakladı, gözleri hala telefonunun ekranına
kilitliydi. "Soğuk mu?" Onun yerine ben cümleyi tamamladım.

"Sıkıcı mı? Romantik değil mi?"

"Ben 'ilginç' diyecektim."

"Ben de olası eşleşmeleri görmek istiyorum," dedi kardeşim annemin
diğer tarafından.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz bilmiyorum," dedim. "Ama *ben* yeğenlerimin
T-ball oynamasını izliyorum."

Audrey gülümsedi, gözleri hala sahada.

Annem telefonuma daha yakın eğildi. "Ooh, bu kim?"

Oliver'ın yüzünün yanında yeni bir mesaj gelmişti. "Hiç kimse," dedim,
mesajı tarayarak.

**İlk buluşmadan önce birinin görünüşüne iltifat etmek bir tehlike
işareti midir?**

"Şey, *kimse* sevimli değil," dedi annem, küçük resim çok küçük olduğu için
pek bir şey göremese de.

Telefonumu kucağımda ters çevirdim, böylece dikkatini tekrar oyuna
verecekti. Birkaç dakika sonra, annem dikkatini kız kardeşimle konuşmaya
vermişken, gizlice

kız kardeşimle konuşurken, Oliver'a cevap verdim: **Birisi senin görünüşünü mu övüyor, yoksa sen birisini mi övüyorsun?**

Ben birine iltifat ediyorum.

Göğsümde, lastik bant giderek daha sıkı bükülüymüş gibi bir his başladı. Rahatlayana kadar göğsümü ovuşturdum. O sabah içtiğim tek şey olan kahve, mide ekşimesine neden olmuş olmalıydı. Cevap verdim: **Sanırım iltifata bağlı. Genel, herkese söylenen iltifatlar bana pek bir şey ifade etmiyor. Samimi gelmiyorlar. Ama mutlaka bir tehlike işareti değil. Kendi takdirine göre kullan ve yaratıcı olmaya çalış.**

Hizmetiniz için teşekkür ederim.

Merakla sordum: **Peki ya sen? Erken dönemde iltifatları sever misin?**

Bana enayi deyin, ama evet. Ve bunlar herhangi bir genel, aşırı kullanılmış iltifat olabilir. Kopyala-yapıştır işi.

Gülümsedim ve **"Çok uzun, esmer ve yakışıklısın. Oh, bekle, bu benim panomdaydı. Bekle. Sen ortalama boydasın (öyle mi? Boyunu hatırlamıyorum), kumral saçlı ve dost canlısı bir yüzün var.**

Dost canlısı bir yüz mü?!

Haklısın, bu genel bir iltifat değildi. Çok spesifik bir iltifattı. Üzgünüm, bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım.

Egomun parçalandığını hissediyorum.

Gülümsedim. Eminim ki, egonu sağlam tutacak kadar bolca iltifat alıyorsundur.

Görünüşe göre, ben sadece genel olanları almışım. Bundan sonra genel olanları istiyorum.

Onun küçük resmine baktım ve detayları görmek için çok küçük olmasına rağmen, yüzünü mükemmel bir şekilde hatırladım. Kalın kirpiklerle çevrili büyük kahverengi gözleri. Geniş, bulaşıcı gülümsemesi. Hafifçe eğri burnu. Dudaklarımı ısırdım, ama bunları yazmayı düşünürken, göğsümdeki lastik bant geri geldi. Bunun yerine şunu yazdım: **Bunu aklımda tutacağım.**

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu annem, omzunu omzuma yaslayarak.

"Sadece bir arkadaşım ile sohbet ediyorum."

"İyi arkadaşların olduğu için mutluyum, tatlım." "Ben de." Her şeyim o olsa bile.

★ ★ ★

Kırk dakika sonra, çocuklar iki kez vuruş yaptı ve maç bitti.

"Bu hafta atıştırmalıklardan ben sorumluyum," dedi Audrey. "Dağıtmama yardım eder misin?" Annemin yanından eğilerek bana sordu.

"Tabii ki. Hadi yapalım." Ayağa kalktım ve kot pantolonumun arkasını silkeledim, sonra kız kardeşimin peşinden otoparka ve arabasına doğru yürüdüm.

"Nasılsın?" diye sordu. "Annem endişeleniyor." "Annem her zaman endişelenir," dedim.

"Endişelenmesi gerekir mi?" Bagajını açarak orta boy bir buzluk çıkardı.

Yıllar boyunca verdiği tüm mükemmel tavsiyeleri çok kötü uyguladığımı ve hem kariyerimde hem de aşk hayatımda tıkanıp kaldığımı süper başarılı kız kardeşime nasıl söyleyebilirdim? Beni ne kadar yargılayacağını bildiğim halde, kendini sabote etme ve Rob ile ilgili konularda ondan nasıl tavsiye isteyebilirdim? Haklı olarak. "Hayır, iyiyim."

Buz kutusunu bagajdan çıkardık ve ben bir tutamağı, o da diğer tutamağı tutarak tarlanın yanındaki piknik alanına doğru yola çıktık.

Birkaç adım attıktan sonra, buzluk ağırlığından dolayı kaymaya başlayan tutacağı elimde ayarladım. "Bu çocuklara dokuz çeşit yemek mi veriyorsun?"

O güldü. "Onlar büyümekte olan çocuklar ve oyun oynadıktan sonra hep acıkırlar."

"Yani evet mi? Cevabın evet mi?"

"Dokuz çeşit yemek değil."

"Ne olursa olsun, en iyisi olduğuna eminim." "Bu bir hakaret mi?"

Kaşlarım düştü. "Öyle mi geldi? Öyle demek istemedim." Bir grup çocuk yanımdan koşarak geçerken çığlık attı.

"Yemeklerden bahsetmişken," dedi Audrey. "Bundan sonra seni brunch'a götürmek istiyorum."

"Ne?" diye sordum.

"Brunch," dedi. "Bunun için arkadaşlarınla olan brunch'ı kaçırdığını biliyorum. Chase çocukları eve götürmeyi teklif etti ve benim de biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var."

"Evet, kulağa hoş geliyor."

Biz henüz buzlukları tribünlerin yanındaki yeni lekeli piknik masasına koymaya vakit bulamadan çocuklar etrafımızda toplandılar.

"İyi oynadınız çocuklar," dedim, yeğenlerimin terli saçlarını okşayarak.

Babam da bize katıldı ve bana sarıldı. "Merhaba tatlım. Seni birkaç haftadır görmemiştim. Gelebildiğine sevindim."

"Eğlenceliydi. Bir ara benim yaşadığım LA tarafına yemeğe gelmelisin." "Bu çok hoş olur," dedi.

Audrey buzluktan tel peynir, havuç çubukları, elma püresi poşetleri ve kürdanlı rulo salam gibi görünen bir torba çıkarıyordu. "Herkes birer tane alsın," dedi, sonra bana keskin bir bakış attı, bu da benim hiç yardım etmediğimi fark etmemi sağladı.

"Evet, herkese birer tane," dedim, sonra dil peynirinin yanına yerleştim ve çocuklar geçerken onlara dağıttım.

Küçük bir kız önümde durdu ve elimdeki peyniri kaptı.

Beni baştan aşağı süzdü, sonra "Gömleğin çirkin ve buruşuk" dedi. "Başka ne çirkin biliyor musun?" diye sordum.

Kız kardeşim, beni duyduğu belli olduğu için, dirseğiyle bana çarptı. "Ayakkabılarım," dedim, kirli spor ayakkabımı havaya kaldırarak.

"Haklısın, gerçekten çirkinler," dedi.

Onun annesi olduğunu düşündüğüm bir kişi arkasına yaklaşmış ve kız nefesini tutmuştu. "Jasmine, özür dile. Bu hiç hoş değildi."

"Özür dilerim," dedi *hiç de üzgün olmayan* bir sesle ve zıplayarak uzaklaştı. "Çok özür dilerim," dedi Jasmine'in annesi *çok üzgün* bir sesle. Omuz silktim. "Onun savunması olarak, benim tişörtüm çirkin."

Kadın gömleğime baktı ve güzel bir şey söylemeye çalıştığını anlayabiliyordum, ama bulamayınca kızının peşinden koştu.

Masada sadece Jack ve Samuel kaldıktan sonra, kız kardeşime dönüp, "O küçük kıza hakaret edeceğimi sandın,

değil mi?"

Annem ve babam yeğenlerime peyniri açıp portakalları soymaya yardım ediyorlardı.

"Bunu yapmak istediğini anlayabiliyordum," dedi.

"Sadece ona beyzbol formaları çirkin diyecektim." Haklıydı; bana dirsek atmasaydı, öyle yapacaktım.

"Dilini tuttuğuna sevindim."

"Onun aksine," diye fısıldadım.

"Çocuklar dürüştür."

Gülümsedim. "Yani sen de benim kıyafetimi beğenmedin mi?"

Trilli bir kahkaha attı. YouTube kanalında sık sık duyduğum bir kahkahaydı. Senaryosunun geri kalanıyla birlikte bunu da prova edip etmediğini merak ettim.

"O küçük kız kimdi?" diye sordum.

"Emin değilim. Diğer takımdan olmalı. Bazen buraya gelirler ve atıştırmalıklarımızı paylaşırsınız, ya da tam tersi olur."

"Diğer takımdan mıydı?" diye sordum. "O zaman onları yendiğimize sevindim." Jack ve Sammy başlarını kaldırdı. "Onları yendik mi?" diye sordu Samuel.

"Hayır," dedi Audrey. "Skor tutmadığımızı biliyorsunuz."

"Skor tutmuyor musunuz?" diye sordum. "Bu ne saçmalık?" Sonra, sadece kız kardeşim duyabilecek kadar sessizce ekledim, "Ben kafamda skor tutuyordum ve biz kazandık."

Yine güldü. Arkadaşlarımla brunch'ı bırakıp ailemle burada olmak doğru bir seçimdi. Bu aile zamanına ihtiyacım vardı.

BÖLÜM 9

"Sonra Sloane, *Good Morning, Beautiful, and Other Things You Shouldn't Text Because Every Dude Bro Does* (Günaydın, Güzelim ve Her Erkek Arkadaşın Yazdığı Mesajları Yazmamalısın) adlı bir kitap yazmamız gerektiğini söyledi. Ya da ona benzer bir şey. Belki de diğer yaygın ifadelerden birini söyledi. Hatırlamıyorum, ama komikti." Ben güldüm ve Audrey bana nazıkçe güldü.

Eat and Be Merry'ye doğru park yeri ararken caddede güneş parılıyordu. Mağazalar ve restoranlar bugün kalabalıktı ve şu ana kadar park yeri bulamamıştık.

"Anlamıyorum," dedi bir süre sonra. "*Günaydın güzelim* tatlı görünüyor. Bu bir dezavantaj değil, avantaj değil mi?"

"Ah, *üniversitede kocasıyla tanıştığı için hiç flört uygulaması kullanmak zorunda kalmamış* kız kardeşim, o adamı tanısaydım tatlı olurdu. Onunla tanışmış olsaydım ya da birkaç kelimeden fazla konuşmuş olsaydım. Ama çoğu durumda, tanışmadım. Ve ilk kez olduğunda, romantik olduğunu düşündüm. Elli kez olduğunda? Artık sıkıldım. Gerçek bir çaba istiyorum, anlıyor musun?"

"Peki, bunun yerine ne demeliler?"

"Bana bir köpekle çekilmiş bir fotoğrafını gönderen bir adam var, bu bir tür iç şaka gibi..."

"Dur biraz." Bileğini kaldırdı, saatinde bir şey okudu ve sonra kıkırdadı.

"Araba sürerken okumayın!" dedim ve bacağına vurdum.

Önündeki durmuş arabayı işaret etti. "Ben sürmüyorum."

"Kimdi?" diye sordum, saatine başımı sallayarak.

"Chase. Çocuklar banyo yapmayı reddettikleri için onlara hortumla su fişkırtmakla tehdit etmiş ve onlar da bunu eğlenceli bulmuşlar."

Gülümsedim. "Çok komikler. Peki yaptı mı?"

"Eğer yaptıysa, umarım hortumu tekrar sarmış ve içeri girmeden önce onları kurulamıştır."

"Düzenegin eğlencenin katalizörü olduğunu" dedim alaycı bir şekilde.

Önümüzdeki araba şimdi kaldırım kenarındaki bir yere geri geri park etmeye çalışıyordu. "Çık da isimlerimizi listeye yazdır. Hemen caddenin yukarısında," dedi, sanki ben bu kasabada büyümemişim gibi davranarak.

Yan aynaya bakarak başka araba gelmediğinden emin oldum ve kapıyı açtım.

"Teras oturma yeri!" diye bağırdı, ben kapıyı kapatırken.

Kaldırıma çıktım ve caddeye doğru yürüdüm. Tabii ki, teras oturma alanı. Dışarıda oturmamak için çok güzel bir gündü. Çiçek saksıları ve çevreleyen çitlere tırmanan sarmaşıklarla süslenmiş muhteşem bir terasdı.

Hava sarımsak, tereyağı ve tuz kokuyordu. Host standına giderken terasın önünden geçerken, gözlerim ferforje masaları ve limon yeşili minderlerle kaplı uyumlu sandalyeleri ve güneşin tadını çıkaran insanları taradı. O sırada Oliver'ı gördüm, bir kadının karşısında oturuyordu, aralarındaki masada yumurta ve meyve vardı. Filmlerdeki gibi, başı yavaş çekimde bana doğru dönüyor gibiydi.

"Kahretsin!" diye fısıldayarak eğildim. Çitlerle çevrili alanı geçip kırmızı tuğlalı binanın arkasına güvenli bir şekilde ulaşana kadar çömelerek yürüdüm.

Check-in podyumunun arkasındaki kız, ayağa kalktığımda bana şüpheyile baktı. "Merhaba... şey... tek kişilik masa var mı?"

Beyzbol şapkamı düzelttim. "Hayır, iki kişilik. Kız kardeşim park ediyor." "Teras için biraz beklemeniz gerekecek," dedi.

"Hayır, dışarıda olmaz," diye tersledim. Kalbim, bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu düşünüyor gibiydi. Derin bir nefes alıp kaçma içgüdümü sakinleştirmeye çalıştım, çünkü bu kesinlikle bir ölüm kalım meselesi değildi. Bundan biraz daha aşağı bir şeydi. "Pardon, demek istediğim, terasta oturmak istemiyoruz. İçeride olur. Köşede... pencerelerden uzak bir yerde."

Kaşları aşağı indi. "Hmm, iyi olur. İçeride hiç beklemek gerekmiyor. Beni takip edin."

Audrey'e oturma yeri seçimi hakkında bir mesaj attım ve yanıma geldiğinde, "Dışarıda ne oldu? Hostes sana sorun mu çıkardı? Gidip onunla konuşayım." dedi.

"Hayır! Lütfen yapma. Orada tanıdığım biri var," dedim.

"Tamam..." Karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu.

Buruşuk tişörtümü çektim. "Beni bu halde görmesine gerek yok."

"O mu?" diye sordu, pencereyi görmek için boynunu uzattı, ama buradan arka oturma alanını doğrudan göremezdi. "Bu eğlenceli bir tanışma olabilirdi," dedi kardeşim. "Sen pis pis, o..." Detayları tamamlayacak kadar onu görmediği için sözünü bitirmedi.

"Başka bir kadınla," diye onun yerine cümleyi tamamladım. Acaba bu, onun tavsiye istediği kadın mıydı? Benim yorumuma dayanarak, randevularından önce ona eğlenceli ve benzersiz bir şekilde iltifat etmiş olabilir miydi?

"Evet, pek ideal değil," dedi.

Menüyü açtım, kalbim hala normalden birkaç vuruş daha hızlı atıyordu. Neden bu kadar önemsiyordum? Bu Oliver'dı. Kız kardeşim haklıydı. Sadece el sallayıp gülümsemeli ve "*Hala uygulamaların dışında da var olabilirsiniz*" gibi bir şey demeliydim. "Ayrıca, bu tatlı bir tanışma olmazdı. Biz zaten tanışmıştık. Yıllar önce." Ve çok kötü geçmişti. Çok kötü.

"En sevdiğin tatlı tanışma sahnesi hangisi?" diye sordu. "Okuduğun tüm kitaplar ve izlediğin tüm filmler arasında."

Bu en sevdiğim sorulardan biriydi. "Bir yabancıyla bir yerde mahsur kalma hikayelerini severim. Ya da sahte flörtleri. *The Proposal* filmindeki gibi."

Audrey burnunu kırıştırdı. "Ama filmde de birbirlerini zaten tanıyorlardı."

"Doğru. O zaman daha çok, bugün buraya geldiğimizde dışarıda bekleyen yakışıklı bir adamın, içeri girmeden önce elimi tutup '*Yardıma ihtiyacım var. Üniversiteden arkadaşlarımı yıllardır görmedim, hepsi nişanlı ya da evli, ben ise hala üzgün ve bekârim. Bu sabah benim kız arkadaşım gibi davranır mısın?*' demesi gibi bir şey olmalı."

Audrey kaşlarını kaldırdı. "Bir grup erkek brunch için buluşuyor mu? İnanılmaz."

"Erkekler brunch için buluşabilir." "Buluşabilirler, ama buluşuyorlar mı?"

"Yapmalılar. Ayrıca, yanlarında kız arkadaşlarını da getirdiler, hatırladın mı?"

"Ah, doğru. Kız arkadaşları. Yani bu yakışıklı üniversiteli çocuk için beni terk mi edeceksin?"

"Hayır, onları uzun zamandır görmemiş. Artık yetişkin bir adam."

"Bu yetişkin adam için beni terk mi edersin?"

"Kesinlikle." Gülümsedim. "Sen de bunu isterdin, değil mi? Evren, gelecekteki kocamı kucağıma bırakacak. Bunu benden esirgemezdin."

"Asla," dedi, elini dramatik bir şekilde kalbine koyarak. "Destegin için teşekkür ederim."

"Ama öyle görünmediğin için çok şükür ki öyle bir şey olmadı. Adam bir sonraki fırsatını bekledi."

Ben homurdandım, o güldü. "Haksız değilsin," dedim. "Bugün brunch yapmayı planlıyordum. T-ball ve eve gitmeyi planlıyordum."

"Ripped Bodice'den eve mi?"

Beni iyi tanıyordu. Ripped Bodice, sevdiğim bağımsız bir romantik kitapçıydı ve benim evimle onun evi arasında iyi bir mola yeri. Çirkin gömleğimi değiştirdim. "Orada sadece aşk var. Yargılama yok."

Gülümsedi, gözleri yine kıyafetime takıldı. "Seni brunch için hazırlamalıydım. Çocuklar ve ebeveynler olmadan birlikte vakit geçireli epey oldu."

"Doğru." En az birkaç hafta olmuştu. "Karşılaşmalar demişken, seninki harika bir tanesi. Kostüm partisinde Chase, senin başka biri olduğunu sanmış çünkü o da seksi Rapunzel kılığına girmeliydi."

"Seksi Rapunzel değildim," dedi. "Normal Rapunzel'dim." Kız kardeşim Rapunzel'e çok benziyordu. Babamdan açık renk saç ve gözleri miras almıştı, ben ise annemden koyu renk saç ve gözleri miras almıştım.

"Her neyse," dedim. "Hikaye aynı şekilde bitiyor. İkiniz de gece boyu konuştunuz ve o gece buluşmanız gereken kişiyi unuttunuz. O gece senin Flynn Rider'ın kimdi?"

"Aslında Chase ile tanıştığım da bir erkek arkadaşım vardı."

"Ne? Hikayenin o kısmını nasıl hatırlamadım?" "Seksi bir Rapunzel hayal etmekle meşguldün."

"Peki erkek arkadaşına ne oldu?"

"Chase çok çekici ve ısrarcıydı, ben de dayanamadım."

"Takipçi gibi duruyor," dedim.

"Öyle değildi," dedi. "Orada olman gerekirdi. Çok tatlıydı."

Garson masamıza geldi. "İçecek bir şey ister misiniz? Bugün mimosa kokteylleri 1 dolar."

"Evet, lütfen," dedim. "Bu çok uygun." "Ben

sadece su alayım," dedi Audrey.

"İş saatin bitti," diye takıldım. "Bu durum için alkol şart."

Beklediğim gibi gülümseyip "*Tamam, sadece bir tane*" demek yerine, garsona başını salladı. "Sadece su."

"Sanırım bu sabah tek başıma parti yapacağım," dedim.

Garson içeceklerimizi getirdikten ve yemek siparişlerimizi verdikten sonra, Audrey içini çekti ve gözlerime baktı. "İşler nasıl gidiyor? Patronunla konuştun mu?"

İşte Audrey'nin motivasyon konuşması. Vücudum anında yüksek alarm durumuna geçti, omurgamı düzelttim ve ayaklarımla yere sağlam bastım. Mutfak masasında oturup, kaydolduğum üniversite derslerini inceleyip, ikisini değiştirmeme yardım ettiği anı aklıma geldi. "Yakında konuşacağız," dedim. "Tam zamanlı ajan olmak ve asistanlık görevlerini bırakmak hakkında."

"Yakında mı, Maggie? Bu yeterince net değil." "Biliyorum, üzerinde çalışıyorum."

"Neden gecikiyor?"

Onunla yatıyorum! Kafamın içinde bağırdım, ama ona ne kadar çok şey paylaşmış olsam da, bunu paylaşamazdım. Bana bir daha asla aynı gözle bakmazdı.

Masanın üzerindeki çatal ve bıçağı, masa örtüsündeki kare desenle mükemmel bir şekilde hizalanacak şekilde düzeltti. "Birikimin ne durumda? Komisyonlu bir işi kaldırabilecek misin? Yıllar önce kararlaştırdığımız gibi her maaşından bir miktar biriktiriyorsun, değil mi?"

"Evet. Sanırım bir yıl kadar idare edebilirim. Ortak müşterilerimizden düzenli olarak aldığım komisyonlar da yardımcı olacak."

"Ve hemen birkaç iyi satış yaparsan, eminim ki birikimlerin daha uzun süre yetebilir," dedi.

Üst dudağımda küçük ter damlacıkları oluştu. Onları sildim. "Günde düzinelerce başvuru alan tanınmış bir ajansla çalışmam yardımcı oluyor. Diğer ajanların ilgilenmediği yazarlarla serbestçe çalışabilirim. Ayrıca, adım ve resmim ajansın web sitesine eklendiğinde, yazarlar bana doğrudan e-posta göndermeye başlayacaktır. O zaman diğer ajanların karar vermesini beklemek zorunda kalmayacağım. Rob yeşil ışık yakar yakmaz birkaç yeni müşteri kazanmayı umuyorum." En azından geçişimin bu kadar sorunsuz olmasını umuyordum, çünkü bazı bağlantılarım ve bazı başarılarım olsa da, sektörde sağlam bir yer edinmek için birkaç yıl daha geçmesi gerektiğini biliyordum.

Audrey başını sallayarak planlarımı onayladı. "Onunla konuşurken duygularınla değil, aklınla hareket etmeyi unutma. Soğukkanlı ve sakin ol. Üstünlüğün sende olduğunu göster."

"Ama üstünlük bende değil ki," dedim. "Üstünlük tamamen onda."

"Önemli olan, ondan başka seçeneklerin de varmış gibi görünmektir."

Camımın dışındaki su damlacıklarına bakakaldım. "Gerçekten yok. Şu anda çalıştığım ajans dışında tüm gerçek seçeneklerim New York'ta."

"O zaman ona oraya gideceğini düşündür. O sana ihtiyaç duyuyor, tersi değil." Göğsünü işaret etti. "Buna içten inanmalısın. Sunabileceğin çok şey var." "Kamera önündeki" sesini takınmıştı. Podcast'leri ve YouTube kanalı için sakladığı, binlerce insana bu tavsiyeyi verdiği sesini. "Çünkü sunabileceğin çok şey var." İzleyicilerinin onu neden sevdiğini anlayabiliyordum. Moral verici konuşmalarda iyiydi.

"Öyle."

"Önce kafanla düşün," diye tekrarladı. "Sen duygularınla hareket etme eğilimindesin, sonra eylemlerinle, sonra beynin devreye giriyor."

Keşke Rob konusunda bunun ne kadar doğru olduğunu bilseydi. "Ne?" diye sahte bir şaşkınlıkla sordum. "Öyle mi?"

Kafasını salladı ama yüzünde bir gülümseme vardı. "Tersine."

"Bunun üzerinde çalışacağım." Bu, kız kardeşimle konuşurken sürekli tekrarladığım bir sözdü.

"Sloane ile konuşacağın şeyleri bir gün önce prova et, eminim sana yardım eder. O bir savaşçıdır."

Bu, benim savaşçı olmadığımı söyleme şekli miydi? Bilmek istemedim.
"Benden bu kadar. Sen nasılsın?"

"Hamileyim." Sanki bana duygularını göstermeden nasıl liderlik edileceğini gösteren bir örnek veriyormuş gibi söyledi.

"Ne?" Gözlerim su bardağına kaydđ. "Oh! Vay canına! Tebrikler, Audrey."

"Elimden geldiğince bekledim, ama erkekler ile onun arasındaki yaş farkı çok açılıyordu. Onların birbirlerine yakın olmalarını istiyorum."

"O mu? Kız olduğunu zaten biliyor musun?" "Evet," dedi.

"Bu çok heyecan verici. Senin adına çok mutluyum."

Yavaşça başını salladı, gözleri benimkilerden ayrılmadan, sanki daha fazla şey söylememi bekliyor gibiydi. Başka ne söyleyebileceğimi bilemedim.

Sonunda şöyle dedim: "Bir bebek partisi düzenleyeceğim. Eğlenceli olacak. Davet etmek istediğın kişilerin listesini bana getir."

"Oh, hayır, gerek yok. Bir fikrim var. Arkadaşım Janine de bana yardım edecek. Sosyaller için belirli bir atmosfer olmalı. Bilirsin."

Biliyordum. "Tabii, elbette. En azından yardım edebilirim. Bana bir görev ver. Eminim annem de yardım eder. Bekle, annemle babam henüz bilmiyor mu?"

"Evet," dedi. "Yirmi haftalık hamileyim."

"Yirmi... hafta mı? Bu neredeyse yarısı demek." Gözlerim aşağıya kaydđ, ama masa karnını örtüyordu. Buzlukla yürürken T-ball maçında onu hayal etmeye çalıştım, ama zihnimde bir bebek göbeğı hatırlamıyordum. Yirmi hafta mı? Bana söylemek için bu kadar uzun süre beklediğine inanamıyordum. Bir acı dalgası beni sardı.

"Kızma," dedi. "Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Çocuklarımızın birlikte büyümesini istediğini biliyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Benim* yüzümden hamile kalmayı mı bekledin?"

Audrey, sen... yapmamalıydın... sen... Neden böyle bir şey yaptın?"

"Çünkü bu, yıllar önce seninle birlikte hazırladığımız beş yıllık planın bir parçasıydı," dedi. "Kariyerinde ilerleme, evlilik, sonra bebek. Ama..."

"Her şey planlandığı gibi gitmez," dedim, mimosa kokteylimden bir yudum alarak. "Genç yaşta evlendiğini biliyorum, ama ben daha yirmi yedi yaşındayım. Zamanım var."

"Mesele o değil. Sen sadece ne istediğini tam olarak bilmiyorsun. Biraz yönsüzsün, odaklanamıyorsun." Belki de şok olmuş ifademi görünce elini kaldırdı. "Ve bu korkunç bir şey değil. Sen hep böyleydin. Dediğin gibi, gençsin. Kariyerinde ilerlemek için zamanın var. Mükemmel bir şekilde tanışacağın mükemmel erkeği aramak için zamanın var. Ya da mükemmelliğin sadece kitaplarda var olduğunu fark edip bu kadar seçici olmayı bırakmak için zamanın var."

"Vay canına," dedim.

"Lütfen bunu yanlış anlama."

"Bence bunu tek bir şekilde anlayabilirsin, Audrey."

"Seni kırmak istemiyorum. Tükettiğin tüm medyadan parçalar toplayarak zihninde oluşturduğun bu rüya erkeği sevmene bayılıyorum. Romantik ve tatlı bir şey. Belki de onu bulursun. Seyahat eden ve partilere giden bekar, eğlenceli teyzeni sisteminden çıkardıktan sonra."

"Partiler mi? Audrey, sosyal bir hayatın olması partiye gitmek anlamına gelmez. Arkadaşlarla gerçek ilişkiler kurmak iyi bir şeydir." Neredeyse şunu da ekleyecektim: "*Kaç tane arkadaşın var?*"

"Tabii ki öyle," dedi. "Bu, insanlara doldurttuğum ideal yaşam hedeflerim listesinin bir parçası."

"Optimum bir hayat sürmenin bir parçası olduklarına sevindim."

"Denge çok önemli. Bir yönün diğerlerini gölgede bırakmasına izin veremezsin."

"Şu anda kariyerimde tam olarak istediğim yerde olmadığımı biliyorum, ama çalışıyorum."

"Sen şöhretli bir stajyersin," dedi, gülümsemeyle sözlerini yumuşatarak.

Nefesimi tuttum, ama tüm kelimeler kafamdan silinmiş gibiydi.

Gözlerim yanmaya başladı ve gözyaşlarımı tutana kadar gözlerimi kırptırdım.

"Bunu söylememeliydim. Bazen sana karşı çok sinirleniyorum. Çok büyük bir potansiyelin var." Masadan uzanıp elimi tuttu. "Bir çözüm buluruz, tamam mı?"

Başımı salladım ama duygularımın beni ele geçirmesine izin vermedim, çünkü o da beni bununla suçlamıştı.

Tam o anda garson yemeklerimizi getirdi. Neşeli bir gülümsemeyle önümüze koydu ve bana bir mimosa daha isteyip istemediğimi sordu.

Sanırım başımı hayır anlamında salladım. Sonra kardeşimle yemek yedik ve daha az gergin konular konuşmaya başladık. Brunch bittiğinde, neredeyse normale dönmüştük.

BÖLÜM 10

"Kız kardeşim bugün bana 'yönsüz ve odaklanamayan' dedi," dedim Sloane'a kapıdan içeri girdiğinde kanepeden. Ekstra sürüş süresine rağmen, brunch'tan ondan daha erken eve dönmüştüm. O kadar dalgındım ki kitapçıya uğramayı unutmuştum.

"Audrey'e benziyor. Ona otoriter ve baskıcı olduğunu söyledin mi?"

"Hayır, hiçbir şey söylemedim." Eve dönerken yol boyunca onun Yorumları canımı yakmıştı, ama aslında benim hayatımın öyküsüydü. Harekete geçmek yerine olaylara tepki vermek. İstedğim şeyi peşinde koşmak yerine hayatın beni götürdüğü yolda gitmek. "Ama belki de haklıdır."

Çantasını sehpaıa bıraktı ve yanıma oturdu. Taze hava ve biraz da brunch'tan kalan pastırma kokuyordu. "Sence de yorumlar bölümünde yeterince onay almıyor mu? Ona yanıldığını söylemeliydin."

"Yani benim yönsüz ve odaklanamayan biri olduğumu düşünmüyor musun? Kolayca dikkatim dağılıyor..."

"Rob'un penisiyle mi?"

Şaka yaptığını biliyordum, ama bu yorum mideme yumruk yemiş gibi hissettirdi. "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Ona kıyasla herkes odaklanamıyor," dedi Sloane, bu suçlamayı reddetmeden. "Neden böyle söyledi? Bir anlamı var mıydı?"

"Rob'la konuşmamı, terfi talep etmemi istiyor. Ve hamile."

"Bunu hamilelik hormonlarına mı bağlıyorsun? Ne kadar feminist bir davranış."

"Hayır, hormonlar değil. Hormonlar gerçek olsa da. Hormonları suçlamalı mıyım?" Bunun üzerine düşündüm ve başımı salladım. "Hayır, hormonlar değil. Ama belki hamile olduğu için normalden biraz daha sert çıkmıştır. Eminim iyi niyetliydi."

Sloane, elinde tuttuğu cep telefonunu kahve masasına koydu, sanki bir süre kalmayı planlıyormuş gibi. "Umarım ona, onun tavsiyesi olmadan Rob'la terfi hakkında konuşmayı zaten planladığını söylemişsindir."

"Aslında söyledim."

"İyi," dedi. "Çünkü söyledin."

Evet, söyledim ve söyleyeceğim. Ona, onun bana verdiği değerden daha fazlasını yapabileceğimi göstereceğim. "Brunch'ın nasıldı?" diye sordum. "Benimkinden daha mı iyiydi?"

"T-ball maçını brunch mu diyorsun şimdi?"

"Hayır, Audrey beni brunch'a götürdü."

"En azından hakaretlerle birlikte bir yemek yedin." Ben gülerek burnumdan soludum.

"Oh!" Kolumu tuttu. "Bugün başka kim hamileliğini açıkladı tahmin et?"

"Umarım sen değilsindir," dedim.

"Sana ilk olarak söyledim, emin olabilirsin." "Miles'tan önce mi?"

"Bu Miles'ın çocuğu mu?"

"Bilmiyorum. Öyle mi? Yoksa bu unvan için başka bir aday mı var? Miles'ı aldatıyor musun?"

"Aldatmıyorum."

"O zaman neden babalığı sorguluyorsun?"

"Hamile değilim."

"Ama varsayımsal durumumuzda, hamileydin. Belki de bu tepkiyi analiz etmen gerekir."

O gülerek başını salladı. "Cheryl. Cheryl hamile." "Ah, ne güzel.

Babasının kim olduğunu biliyor *mu*?" "Umarım kocasıdır."

"Her şeyi sorgulamaya başladım."

Telefonum bir bildirimle titredi ve onu elime alıp bir arkadaşlık uygulamasında bekleyen mesajı gördüm. Bugün gerçekten rastgele

ama uygulamayı açtığımda en son mesaj Oliver'dan gelmişti.

Seni bugün gördüm mü?

Yüzümden kan çekildi sanki. "Ne oldu?"

diye sordu Sloane. "Kötü bir şey mi?" Ona

mesajı gösterdim.

"Öyle mi yaptı?!" diye bağırdı.

"Umarım yapmamıştır." Kıyafetimi işaret

ettim. "İğrenç!" dedi.

"Biliyorum."

"Gelecekteki erkek arkadaşını dünyada, rastgele ve sevimli bir şekilde tanışmayı bekleyen biri için, gereğinden fazla dağınık giyiniyorsun."

"Gelecekteki erkek arkadaşım beni bu halimle sevemiyorsa, tanrıça gibi görüldüğümde beni hak etmiyor demektir."

"Bugün bir erkekten saklanan biri için bunu çok kendinden emin söylüyorsun."

"Saklandığımı nereden biliyorsun?"

Telefonuma doğru başını salladı. "Mesajından." İtiraz etmediğimde, kıkırdadı, sonra ayağa kalktı ve kıyafetini işaret etti — turuncu, kısa kadife pantolon, beyaz boho tarzı V yakalı bluz ve siyah bantlı sandaletler —ve yavaşça bir daire çizdi. "Biriyle buluşmak için böyle giyinirsin. Not al." Bunun üzerine telefonunu aldı, bana bir öpücük gönderdi ve salona doğru yöneldi. "Yapmam gereken bazı iş görüşmeleri var."

"Cumartesi günü mü?"

"Biliyorum. Çok özverili bir patronum." "Eğer öyle demek istiyorsan."

O gittikten sonra, gizemli mesaja bakakaldım. Beni görmüş müydü? Zamanında eğildiğimi sanıyordum.

Belki? diye mesaj attım.

Belki de soru şu olmalı: Beni gördün mü?

Ben homurdandım. O bu konuyu öylece geçiştirmeye niyetli değildi. **Beni o zaman görmüş olsaydın, neden seni görmemek için çaba gösterdiğimi anlardın.**

Hayır... aslında, nedenini hiç bilmiyorum.

Nefes nefese bir kahkaha attım. **Bu çok hoş, ama bugün üç kişi bana çöp gibi göründüğümü söyledi, bu yüzden yalan söylediğini biliyorum.**

Ne tür arkadaşların var senin?

Biri küçük bir kızdı. Ve onlar dünyadaki en dürüst kesim olarak bilinirler.

Bunu destekleyen gerçek araştırmalar var mı?

Belime batmış olan yastığı düzelttim ve şunu yazdım: **Eğer yoksa, olmalı.**

Yani bu kabul görmememin benimle hiçbir ilgisi yoktu, her şey sevimli beyzbol şapkalı seninle mi ilgiliydi?

İç geçirdim, sonra yazdım: **Beni gördün. Ama randevudaydın.**

Randevunu bölmek istemedim.

Keşke kesseydin, diye cevapladı.

O kadar

mı

kötüydü?

Evet.

Benim de bugün randevum

kötü geçti. Öyle mi?

Evet, kız kardeşimle. Bana berbat göründüğümü söyleyen ikinci kişi.

Üçüncü kim? diye sordu.

Oda arkadaşım Sloane.

Seni yarım saniyeden fazla görseydim, dördüncü kişi ben olabilirdim.

Bu ayrıcalığı benden aldın.

Hızlıca bir selfie çektim — şapka, kırışık gömlek ve her şeyiyle — ve fikrimi değiştirmeden önce ona gönderdim.

Onun cevabı: **Berbat. Evden öyle çıkmış olmana inanamıyorum. Değil mi?**

Hayır, ama cidden, çok güzel görünüyorsun.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. "Sakin ol, kızım, sakın ol," dedim. Ama ona şöyle yazdım: **İlk randevudan önce genel övgüler yapma demiştim, değil mi?**

Biz ilk randevumuzu çoktan yaptık.

Bir yıl içinde ikinci bir randevu olmazsa, randevu geçmişİ sıfırlanır.

Tüm ilk randevularımın sıfırlanmasını istediğimden emin değilim.

Tüylerim diken diken oldu, eminim bu onun kibar bir şekilde "*Evet, berbat ilk randevumuzu sıfırlamaya gerek yok*" demesinin bir yoluydu. Ve ben de kabul ettim... değil mi?

Thousand Oaks'ta mı yaşıyorsun? diye yazdım. Orası benim büyüdüğüm yer ve kız kardeşim ile ailem hala orada yaşıyor. Ve bugün T-ball maçı ve ardından brunch için gittiğim yer de orası.

Hayır, Glendale'de yaşıyorum. Thousand Oaks'ta mı yaşıyorsun?

Glendale'de yaşıyorum! Birbirimiz hakkında bu kadar temel bilgileri bilmememiz bana garip geldi. Görünüşe göre, bilmemiz gereken ilk şeylerden biriydi. Aslında o kadar da garip değildi; randevumuzda bana neredeyse hiç soru sormamıştı. Ben de onun enerjisine ayak uydurmuştum.

Muhtemelen bu yüzden uygulamalar bizi eşleştirmeye devam ediyor, diye cevapladı.

Evet, nedeni bu olmalı. Uyumluluğumuzu umursamıyorlar, sadece gece geç saatlerde birbirimizi arayabilmemizi önemsiyorlar.

Neden gece geç saatlerde ev ziyaretleri yapıyoruz? Sesindeki alaycı tonu neredeyse duyabiliyordum.

Çoraplı ayaklarımı önümdeki sehpa koydum. **Şeker ya da tuvalet gibi bir şey istemek için.**

Tuvalet mi?

Bu durumda, tesisatım tıkanır ve bu gece saatte onu tamir edecek 24 saat hizmet veren birini bulamam.

Oh, doğru, tıkanmış tesisat. Bunu düşünmeliydim. Eğer ihtiyacın olursa, benim tuvaletim senin emrinde.

Tuvalet başka bir şeyin şifresi mi? diye sordum.

Hayır!

Gülerek, **"Pardon, haklısın. Tuvaletler ve havuçlar tamamen farklı şeyler.**

Tamamen.

Randevun neden kötü geçti? Mesaj attım.

Sadece birbirimize uyum sağlayamadık, diye cevapladı. **Yaşlandıkça, yerleşmek istemediğimi daha iyi anlıyorum. Yalnız olmak en kötü şey değil.**

Bunu söylediğimde kulağa öyle mi geliyor? Nasıl?

İki kez nefes aldım ve yazdım, **Sanki ciddi değilmişim gibi.**

BÖLÜM 11

Rob pazartesi günü "kişisel izin" almıştı ve bugün bütün gün "ofis dışında randevuları" vardı. Ama ben ne olduğunu biliyordum. Benden kaçınıyordu. Son üç yılı düşündüğümde, bunun bir kalıp olduğunu fark ettim. Terfi konusunu açtım, bunun hakkında konuşacağımıza söz verdi, sonra beni bekletti. Bunu ona bu kadar çok kez yutturduğuma inanamıyordum. Bu sefer onu alt edecektim. Ben onun asistanıydım. Onun programını sürekli randevular ve telefon görüşmeleriyle dolduruyordum. Kendimi onun takvimine ekleyecektim. Hatta başka bir temsilciyi de çağırıp ikimizin de elini kendine ait yerde tutmasını sağlayacaktım.

Bilgisayarımda onun haftalık dijital takvimini açtım. Cuma günü saat 11'de boşluğu vardı. Benimle bir toplantı olacağını belli etmeden, takvimine "**Ofiste toplantı**" yazarak kendimi ekledim. Hatta iletişim bilgisi olarak telefon numaramı da ekledim, çünkü numaramı ezberlemediğini biliyordum. Bu, herhangi bir şüphe uyandırmazdı. Randevuyu benim ayarladığımı bilmesini istemediğimden değil, ama benimle görüşmekten başka bir şeyi öncelikli hale getirmesini istemiyordum.

Sonra koridordan eskiden oturduğum bölmeye doğru yürüdüm. Cole masasında oturuyordu. Tahminimce Cole yirmi üç yaşındaydı. Bir yıl önce mezun olduğunu ve altı aydır ajansımızda çalıştığını biliyordum. Nazik ve hevesli biriydi, ama pek konuşmazdık.

"Rebecca iki dakikalığına müsait mi?" Ben böyle yapmazdım. Ofiste dolaşıp ajanların zamanını talep etmezdim. Tam tersini yapardım, günlerinde daha fazla zaman kazanmaları için elimden geleni yapardım. Rob için çalışıyor olsam da, diğer iki ajan asistanları arasında kaldığında sık sık onların yerini doldururdum.

Telefonlara cevap verdim, evrakları dosyaladım, randevuları ayarladım. Biraz zaman kazanmıştım.

"Bir bakayım." Cole masasındaki telefonu aldı ve numarayı çevirdi. Telefona, "Margot için bir dakikanız var mı?" dedi. Birkaç saniye dinledikten sonra telefonu kapattı. "İçeri girin."

"Teşekkürler."

Rebecca'nın ofisi Rob'ununkinden biraz daha büyüktü, ama Rob'un ofisinde olduğu gibi köşe pencereleri yoktu. Rob'un ofisinde olmayan bir kitaplık duvarı vardı. Rebecca'nın bu alana kitap sevgisinden, Rob'un ise satış, sözleşmeler ve rakamlara olan sevgisinden girdiğini her zaman anlayabilirdim.

Bir keresinde Rebecca'yı Google'da aramıştım. Otuzlu yaşlarının sonlarındaydı, kariyerine New York'ta başlamış ve kocası şirketinde terfi aldığı anda buraya taşınmıştı. Ayrıca "*Bunu güneş için yaptım*" demeyi severdi. "Merhaba Margot. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba Rebecca. Cuma günü saat 11'de Rob ile ajanstaki geleceğim hakkında bir toplantım var. Senin de katılmanı umuyordum. Tavsiyelerini ve fikirlerini paylaşırsın. Vaktin varsa tabii."

"Gerçekten mi?" dedi, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu harika bir haber. O her zaman senin mevcut sorumluluklarından memnun olduğunu söylerdi."

"O..." Rob geçmişte bir keresinde bana terfimi diğer ajanlarla konuştuğunu ve üçünün de benim hazır olmadığımı düşündüğünü söylemişti. Ya o konuşmayı yanlış hatırlamıştı ya da Rob yalan söylemişti. Bana ikisi de eşit olasılık gibi geldi. "Öyle mi?"

"Ama işler değişir, değil mi? Toplantıya katılmak isterim."

"Harika. Ben... Teşekkür ederim," diye sonunda çıkardım ağzımdan.

"Cole'a bunu takvimime yazmasını söyler misin?" "Tabii ki."

Aynen öyle yaptım ve Cole beni programa ekledikten sonra masama geri döndüm, Rob'un beni engellediğini ve sabote ettiğini bir kez daha kanıtlayan bu yeni bilgiyle sarsılmıştım. *Kendini sabote ettin*, derdi Audrey. Kendimi çok aptal hissettim.

Öfkemi yatıştırmak için sandalyemi ileri geri çevirdim. Onun oyununda çok uzun süre isteyerek piyon oldum. Artık hikayenin kontrolünü ele alıyordum. Cuma. Cuma günü her şey daha iyi olacaktı.

Öfkeden bahsetmişken... Dudaklarımı büzdüm ve telefonumu açtım. Brunch'tan beri Audrey ile konuşmamıştım. Beni abartılmış bir stajyer olarak niteledikten sonra, benimle iletişime geçip durumu daha da yumuşatacağını düşünmüştüm. Ama yapmadı. Ona bir mesaj yazdım: **Cumartesi günü duygularımı incittin.**

Çocukça gelen kelimeleri sildim ve yerine **şunu** yazdım: **Cuma günü Rob ile terfi konusunda bir görüşme ayarladım.** Ona söylemem gereken şey bu değildi, ama belki de duyması gereken şey buydu: hayatımın kontrolünü ele alabileceğimi.

Bu harika! Pratik yapmayı unutma.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleme" diye mırıldandım ve aslında kızgın olduğum kişinin Audrey değil, Rob olduğunu kendime hatırlattım.

Ofis telefonu çaldı ve normal selamlamamla cevap verdim.

"Margot, nasıl gitti? Herhangi bir ilerleme var mı?" Kari'ydi.

"Rob benden kaçınıyor," dedim ve sonra ağzımı kapattım. Bunu söylememeliydim.

O sadece güldü. "O zaman ikimiz de aynıyız." "Üzgünüm. Ben vazgeçmedim."

"Sana birkaç sayfa gönderebilir miyim? Ne için mücadele ettiğimi anlamana yardımcı olur mu?"

"Evet! Lütfen! Okumayı çok isterim."

"Harika! Bugün sonuna kadar ilk elli sayfayı gönderirim."

★ ★ ★

"Korku tarzı bir sonla biten romantik gerilim romanı."

Miles televizyonu duraklattı. *Love Island*. O ve Sloane bunu izliyorlardı. Yirmi seksi insanı bir evde bir araya getiren, kadınlara yirmi dört saat bikini giydiren ve sonunda birilerinin aşık olmasını umut eden bir reality şov. Sosyal medyada geçmişteki tüm yarışmacıları araştırdım. Çok azı birlikte kalmıştı. Normal kıyafetler giymek zorunda kalmak büyüü bozmuş olmalıydı.

"Türler arası geçiş mi?" diye sordu Sloane.

Son bir saattir odamda kitap okuyordum ve kafam uğuldayarak dışarı çıktım. "Kari Cross'un en yeni el yazması."

"Kari Cross mu? Romantizm kraliçesi mi?" diye sordu Sloane. "Pas."

"Konseptini duysan da pas geçer miydin?"

"Onun romantizmlerini seviyorum. Korku tarzı bir son mu?" dedi Sloane, kanepede öne doğru eğilerek. İş moduna geçtiğinde her zaman böyle yapardı, sanki harekete geçmeye hazırmış gibi. "Bu, sonsuza kadar mutlu yaşamakla tam tersi değil mi?"

"Korku tarzı son ne demek?" diye sordu Miles.

"Temelde herkes ölür," dedim. "Ya da en azından korkunç şekilde sakat kalır."

Sloane başını salladı. "Korku filmi izlemeyen ve korku romanı okumayan kızın sözleri. Doğru, çoğu zaman ana karakter ölür ya da öleceği ima edilir. Ya da bazen, yenildiğini sandığımız canavar son anda çirkin yüzünü gösterir ve geri döneceğine dair söz verir. Ama romantizmin tersi derken kastettiğim şey, korku türünün genel olarak izleyiciyi mutlu etmeye çalışmamasıdır. Amacı rahatsız etmek ve sonu genellikle oraya varana kadar geçen yolculuk kadar rahatsız edicidir."

Gülümsedim ve okuduğum tabletimi ona doğru salladım. "Bir film ajansına korku filminin sonunun ne anlama geldiğini anlatmaya çalışmamam gerektiğini bilmeliydim."

"Evet, bilmeliydin." Tabletimi işaret etti. "Ve Rob, Kari Cross'u romantizm dışında bir şey yazmaya teşvik etmemesi gerektiğini bilmeli."

Gözlerimi devirdim. "Rob daha iyi biliyor." "Bekle, onu teşvik *mi ediyorsun?*"

"İyi," diye sızlandım. "Gerçekten iyi. Boşanmanın eşiğinde olan bir aile var, herkesin güvenliği için yapay zeka tarafından tasarlanan belirli kurallara uymayı taahhüt ettiği bir kasabaya taşınıyorlar. Kurallardan birini ihlal ederseniz, kasabadan atılıyorsunuz. İkinci bir şans yok. Ama herkes mutlu çünkü yapay zeka mutluluğu en üst düzeye çıkarmak için mükemmel bir tasarım yapmış, bu yüzden herkes kurallara isteyerek uyuyor."

"Ta ki ne zamana kadar?" diye sordu Miles.

"Bilmiyorum. Şu ana kadar bana sadece elli sayfa gönderdi. Ondan daha fazlasını istemem gerek."

"Korkunç bir son, Margot," dedi Sloane. "Hoşuna gitmeyecek. Sen eğlenceli buluşmalar, romantik gerilim ve her şeyi bir araya getiren büyük bir sonla ilgilenirsin."

Bir homurtu çıkardım, sonra odama geri dönerken homurdanarak, "Sen benim neye önem verdiğimi bilmiyorsun," dedim.

"Evet, biliyorum!" diye arkamdan seslendi. "Aşk! Kari Cross'un tüm okuyucuları da öyle!"

"Bizi kategorilere ayırma!" diye bağırdım ve kapımı kapattım.

Sloane'ın haklı olduğunu biliyordum. Rob'un haklı olduğunu biliyordum. Ama Kari'nin bu kitaptan neden vazgeçemediğini de biliyordum.

Dizüstü bilgisayarını açtım ve iş e-postama giriş yaptım.

Kari,

Bu kitabı neden bu kadar sevdiğini anlıyorum. Ben de seviyorum! Bir takma ad kullanmayı düşündün mü? Bu, Rob'un sorununu çözebilir. Ayrıca, şu ana kadar tek notum, kitabın geçtiği ortamın biraz zayıf olduğu. Neden Kaliforniya? Yazıdan, buraya daha önce hiç gelmemişsin gibi hissediyorum. Daha aşına olduğun bir yeri kitapta kullanabilir misin? Ayrıca, daha fazla sayfa için hazırım. —M

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve kucığımdan yatak üzerine kaydurdım.

Telefonum yanımda titredi. Kari hızlıydı. Ama kontrol etmek için telefonumu elime aldığımda, bekleyen bir e-posta bildirimi değil, arkadaşlık uygulamasından Oliver'ın sesli notuydu. Bu yeniydi.

Oynat düğmesine bastım. "Merhaba. İlk buluşmada cenaze töreni hakkında ne düşünüyorsun?"

Söylediklerinin şoku, üç yıldır ilk kez sesini duymanın şokuyla çatıştı. Sesi sıcak ve rahatlatıcıydı. Ve sanki vücudum, onun alçak, kısık sesini en son duyduğumda ne yaptığını tam olarak hatırlıyordu, kadınsı bölgelerim kasılırken vücudumun geri kalanı sıcaklıkla doldu. Sadece sesi bu kadar içgüdüsel bir anıyı geri getirebilmesi biraz can sıkıcıydı. Onun sorusuna nasıl cevap vereceğimi düşünürken, sesimi analiz etmeye başladım. Ona da aynı şeyi yapar mıydı? Elleri üzerimdeyken sesimin nasıl olduğunu hatırlıyor muydu? Onun da aynı duyguları yaşaması adil olurdu.

Yataktan kalkıp koridora fırladım. "Seksi bir sesim var mı?"

Sloane ve Miles ikisi de bana aynı şaşkın ifadeyle baktılar.

"Merhaba," diye denedim. "Benim adım Margot."

"O sesi kullanma," dedi Sloane. "Seks hattı operatörü gibi konuşuyorsun."

"Bu iyi bir şey, değil mi?"

Miles başını salladı. Sloane onun göğsüne vurdu.

"Ne? Sadece sorusuna cevap verdim," dedi.

"Kimi etkilemeye çalışıyorsun?" diye sordu.

"Kimseyi. Sadece telefon görgü kurallarını çalışıyorum."

Yastığı doğrudan kafama fırlattı ve gerçekten isabet etti. "Ah!" Yastığı yakaladım, geri fırlatmaya hazırdım.

Sloane savunma amaçlı ellerini kaldırdı. "Bana yalan söyleme. Ve erkek arkadaşın için sesini değiştirme. Bunu sürdürmen imkansız. Kendin ol, aptal."

"Erkek arkadaşın mı var?" diye sordu Miles. "Ne zamandan beri?" "Üç yıldır birlikteyiz," dedi Sloane.

"Sen çok kötüsün." Yastığı ona atmaya çalıştım ama ıskaladım, sonra odama geri çekildim. "Erkek arkadaşım yok." Sadece eğlence için kızdırmam gereken biri vardı.

"Merhaba," diye tekrar denedim, normal davranmaya çalışarak. "Merhaba." Pencereme doğru yürüdüm ve otoparkta bir adamın arabasının aküsünü sökmesini izledim, arkasında kaldırımında yeni bir akü bekliyordu. "Merhaba."

Adam beni duyabiliyormuş gibi omzunun üzerinden bana baktı. Hızla geri çekildim, sonra perdelerimi kapattım.

Derin bir nefes aldım ve Oliver'a telefon numaramı mesajladım. Birkaç dakika sonra telefonum çaldı.

"Alo," diye cevap verdim. Sesim kesinlikle seks hattı operatörünün sesi gibi değildi. Ciğerlerimdeki hava eksikliği, sesimin şehvetli yerine cırtlak çıkmasına neden oluyordu. "Merhaba," diye tekrar denedim. Daha iyiydi.

"Merhaba," dedi, sanki bir aşk romanının sesli kitap anlatıcısıymış gibi.

"İlk randevuda bir kadını cenazeye mi davet ediyorsun?" diye sordum.

"Muhtemelen kötü bir seçim. En iyi arkadaşını veya uzak bir kuzenini destek olarak götürsen daha iyi olur. Ayrıca, sen iyi misin? Kim öldü?"

"Hayır, ben değil. Bir kadın beni cenazeye davet etti. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. *Çok fazla, çok hızlı* demek ya da onu görmezden gelmek acımasızca geliyor. Belli ki yas tutuyor."

Biri beni davet etseydi muhtemelen ben de aynı şekilde hissederdim. Cevap vermek için yatağıma oturdum. "İkilemini anlıyorum. Ama ailenin geri kalanı

bu kadar kişisel bir olayda bir yabancıнын bulunmasından ne hissederlerdi?"

"Doğru. Bu harika bir cevap. Neden bunca yıldır birbirimizin koçu olmadık?"

"Çünkü ilk randevumuzun tadını ağzımızdan silmeye çalışıyorduk," dedim.

"İlk randevumuzun *tadı* tek iyi yanıydı sanıyordum," diye cevapladı.

Öpüşmenin olağanüstü olduğunu düşünen tek kişinin ben olmadığımı duymak beni haklı çıkardı. "Haklısın. Bunca yıldır birbirimizin seks partneri olmalıydık."

Boğuk bir kahkaha attı.

"Çok mu abarttım?" diye sordum, yastık yığınımaya yaslanarak. "Senden mi? Hayır."

Gözlerimi kısarak, "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim," dedim.

"Öyle," dedi. "Bu hafta uygulamalardan aldığın en tuhaf mesaj neydi? Benim cenaze mesajımı geçiyor mu?"

Bu hafta aldığım mesajları hatırlamaya çalıştım. Gerçek şu ki, günlerdir uygulamaları açmamıştım. "Şey..."

"Hala uygulamaları kullanıyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii ki," diye savunmacı bir cevap verdim. "Sivilce sıkma." "Ne?"

"Biri bana sivilce sıkma videoları izleyip izlemediğimi sordu." Bu mesaj geçen haftadan kalmaydı, bu haftadan değil, ama onun sorusuna cevap oluyordu.

"Büyük bir tehlike işareti," dedi.

Nefesimi içimden çıkardım. "Stres atmak için!" "Oh, cevabın evetti."

Gülümsedim. "Çoğunlukla stres atmak için okurum, ama o videolar akılsızca ve bir şekilde harika ve eğer hiç izlemediysen, bunu duymak istemiyorum."

Alçak bir kahkaha attı ve kahkahası karnımda yankılandı. Elim, ipeksi pijama şortum ve tişörtümün arasında açıkta kalan deri şeridinde yavaşça gezindi. İleri geri. Vücudumdaki her sinir ucu canlanırken gözlerim kapandı. Neden daha önce fiziksel bağımızı yeniden kurmamıştık? İlk gece hayal kırıklığıyla uzaklaştığım için mi?

"Rahatlamak için ne yaparsın?" diye sordum, sesim istediğimden daha boğuk çıkmıştı.

"İyi misin?" diye cevapladı.

"Sadece..." *Ellerinin üzerimde olduğunu hayal ediyorum, hepsi bu.*

"Neredesin?" "Nerede miyim?" diye sordu.

"Evet."

"Yatak odamda. Sen?"

"Aynı yerde. Yataktayım." Tanrım, o arabada birlikte çok iyiydik. Gerçek bir yatakta ne kadar daha iyi olurduk acaba? Belki tek bir seans onu üç yıl daha kafamdan çıkarırdı.

Boğazını temizledi. "Yorgun musun?"

"Hiç de değil." Elimden geçen yerde tüylerim diken diken oldu. "Hiç kimse sana sesli kitap kaydetmen gerektiğini söyledi mi? Bunun için mükemmel bir sesin var."

"Kimse bana bunu söylemedi."

"Pratik yapabileceğin bir kitabım var."

"Öyle mi? Ne tür bir kitap?" Bu soruyla sesi daha da seksi hale gelebilir miydi?

"Ana karakterlerin birbirlerine çok kötü şeyler yaptıkları türden bir kitap," dedim.

"Psikolojik gerilim romanı gibi mi?" diye alaycı bir şekilde sordu, sesinde bir gülümseme vardı. "Kesinlikle zihin oyunları var."

O düşük bir kahkaha attı. "Bu kitabı okumak istiyorum. Sana."

Vücudumdan bir sıcaklık dalgası geçti. Bu konuşmadan heyecanlanan ve rahatsız olan tek kişinin ben olduğumdan korktum. "Tamam," dedim.

"Bu arada, ben rahatlamak için koşuyorum," dedi, önceki soruma cevap vererek.

Tank topumu aşağı çekip oturdum, açıkça tek taraflı olan fiziksel tepkilerimi silkelemeye çalışarak. "Büyük bir tehlike işareti," dedim, onun önceki düşüncesini tekrar ederek. "Kız kardeşim stresli olduğunda koşan biridir."

"Kız kardeşinle karşılaştırılmak iyi bir şey mi, kötü bir şey mi?"

Kız kardeşim giyiminden evini düzenlemesine, annelik yapmasından işlerini yürütmesine kadar her açıdan bir sanat eseri gibiydi.

"Kaçmak, biriyle ortak olan oldukça zararsız bir şeydir.

Bunu sana karşı kullanmayacağım," dedim Oliver'a.

O da düşük bir sesle mırıldandı. "İlginç. Demek kötü bir şey."

"Ne? Hayır. Kız kardeşim ve ben çok farklıyız, ama onu seviyorum. Şimdi, eğer onun gibi düzenli bir programın varsa..."

"Programlar kaygı için iyidir."

Ben güldüm. "Tabii ki yapıyorsun! Hadi bu programı dinleyelim."

"Tamamen normal bir program. Uyanmak. Koşmak. Birkaç saat çalışmak. Spor salonu. Öğle yemeği. Çalışmak. Bilirsin. Normal."

Bir kez daha ne kadar farklı olduğumuzu hatırlamak güzeldi. "Bence bundan çok daha ayrıntılı bir programın var, ama şimdilik çok katı olmadığını varsayalım."

"Senin programın yok mu?" diye sordu.

"Benim hayatım organize bir kaos." Kız kardeşim hayatımı hep böyle tanımlardı. "Kardeşin var mı?"

"Bir de ablam var." "O da koşuyor mu?" diye sordum.

"Evet, aslında koşuyor."

"Neden uyumsuz olduğumuzu keşfetmiş gibiyiz. Koşma konusunda anlaşılamıyoruz."

"Umutsuz vakayız," dedi alçak sesle.

BÖLÜM 12

"Kitap başka bir yerde geçemez. Kaliforniya'da geçmesi gerekiyor ve Kaliforniya'nın daha sakin, daha az nüfuslu bir bölgesinde geçmesi gerekiyor. Nedenini sonra anlayacaksın," dedi Kari ertesi gün iş yerinde telefonda. Masama oturur oturmaz, elimde buzlu çay ile beni hemen aradı.

"Sana güveniyorum," dedim. "O zaman Google Earth'te biraz daha arama yap, çünkü oradaymışım gibi hissetmek istiyorum ama hissetmiyorum."

"Paso Robles'a daha önce gittin mi? Merkez sahilinin yakınında," diye sordu. "Orası şarap bölgesi, ama benim ayarladığım yer oranın hemen dışında ama benzer bir arazi: inişli çıkışlı tepeler ve tarım arazileri."

"Hayır, gitmedim," dedim. "Ben Güney Kaliforniya'lı bir kıyım. Uçak bileti almalısın. Tatil için iyi bir bahane olur."

"Keşke yapabilsem. Şu anda vaktim yok. Belki bu yaz. Oğlum mezun olmak üzere ve bu tüm vaktimi alıyor."

"Tebrikler! Bryce'ın bu kadar büyüdüğünü fark etmemiştim. Yemin ederim, daha dün birinci sınıftaydı."

"Bana mı söylüyorsun," dedi.

"Bu yaz olur. Hazırlanmak için vaktin var."

"Rob'un dikkatini buraya çekebilirim, onu sevmemesi için hiçbir mazereti olmasını istemiyorum. Ayarlamalar üzerinde çalışacağım. Ve Margot, önerin için teşekkürler. Haklısın."

"Önemli değil." Uyuyan bilgisayarımı uyandırdım. "Bana verecek başka sayfan var mı? Daha fazlasını okumak isterim. Gerçekten harika, Kari."

"Notlarını bir sonraki bölüme uygulayayım, böylece başarılı olup olmadığımı bana söyleyebilirsin, yakında gönderirim."

"Kulağa hoş geliyor." Ofis telefonunu kapattım, sonra cep telefonumu kontrol ettim. Hiçbir bildirim ya da mesaj yoktu. Oliver'dan bile. Göğsümde hafif bir hayal kırıklığı hissettim ve buna fazla anlam yüklememeye çalıştım. Sonuçta, umutsuz vakayız diye karar vermiştik.

Günlük işlerime koyuldum. Hiç olmadığı kadar sıkıcı ve yorucu geliyorlardı. Artık hedefime ulaşmak üzereydim, başkalarının işini kurmaya odaklanmak zordu. Kendi işime koyulmaya hazırdım.

Saat on olduğunda ön kapının zili çaldığında, sanki bütün gün ofisteymişim gibi hissettim. Kafamı kaldırıp Rob'un içeri girdiğini gördüm. Bu hafta ilk kez geliyordu ve gözlerimden kaçınmasından, bugün uzun kalmayacağını anlayabiliyordum.

Hemen arkasından Rebecca da içeri girdi. Nadiren aynı anda işe gelirlerdi. Bugünden önce biri bana onların yakın olup olmadıklarını, hatta arkadaş olup olmadıklarını sorsaydı, "*Hayır, sadece iş ortakları*" derdim. Ama Rebecca'nın ona bakışında, Rob kapıyı ona açarken elinin Rob'un koluna dokunmasında bir şey vardı ki, midem bulandı. Rob fısıldayarak bir şey söyledi ve Rebecca güldü. Kibar bir kıkırdama ya da hafif bir eğlence sesi değil, tam anlamıyla kahkaha.

İkisi de lobide adeta süzülerek geçtiler. Tek tepki, Rebecca'nın bana doğru başını sallamasıydı. Donakaldım, arkasından bakakaldım. Paranoyak mı davranıyordum? Sonuçta onlar iş arkadaşlarıydılar. Belki otoparkta birbirlerine çarpmışlardı ya da kahve dükkanında karşılaşmışlardı ve bu olayı anlatıyorlardı.

Ya da belki Rob da onu beceriyordur.

Bu sözler Sloane'ın sesiyle aklıma geldi, ama aslında benim beynim kendi kendine üretmişti. Bu sözleri düşündüm diye, onlar gerçek olmuyordu. Kıskançlık duymuyordum. Aslında hiç de kıskanç değildim. Ama endişeliydim. Rebecca ona toplantıdan bahsetmiş miydi? Rob ona kendi görüşünü anlatmışsa, Rebecca cuma günü bana ne tür bir destek verecekti?

Masamın altından çantamı aldım ve dışarı çıktım, telefonumu çıkarıp bir numarayı çevirdim.

"Sloane'a bağla," dedi cevap verirken.

"Sen bir aptalsın."

"Ofis telefonuma da böyle cevap vermeliyim."

Tuğla binamızı dolaşıp duvara yaslandım. "Gerçekten yapmamalısın."

"Bugün ne oldu tahmin et," dedi. "Ne?"

"En sevdiğim yönetmen senaryolarımdan biriyle ilgileniyor."

"Cindy Farrow mu?" Yıllardır temsil ettiği senaryolardan birine onu dahil etmek istediğinden bahsetmişti.

"Evet!"

"Bu harika!"

"Bekle, beni sen aradın," dedi. "Senin haberlerin ne?"

Kimsenin beni dışarıya kadar takip etmediğini bilmeme rağmen omzumun üzerinden arkama baktım. "Sanırım Rob, Rebecca ile yatıyor."

O, duyulabilir bir şekilde nefesini tuttu. "Onun evli olduğunu sanıyordum." "Öyle," dedim.

"O pislik. Onları bir şey yaparken yakaladın mı?" "Ofise gülerek girerken."

Sessizlik oldu. "Cümlelerin sonu bu değil, değil mi?" "Bir şeyler vardı."

"Sen kendi düşüncelerini yansıtıyorsun."

"Aralarında bir bakış vardı."

"Abartıyorsun."

"Kollarının birbirine değdiği bir an vardı." "Margot, beni delirtiyorsun."

"Cuma günü bana destek olmamasını söylemeli miyim? Bunun yerine Bay Maxwell'e mi sormalıyım?" Sağındaki caddeden bir araba geçti, radyosu son ses çalıyordu.

"Crusty Maxwell? Ona böyle demiyor muydun?"

"Sadece arkasından!" Adı Dusty Maxwell'di ve gerçekten yaşlıydı, sanki *yirmi beş yıl önce emekli olması gerekmiş gibi* yaşlıydı, bu yüzden mantıklıydı.

"Sadece kurgu dışı kitapları temsil eden Crusty Maxwell'e sormayacaksın. Derin bir nefes alıp evrene pozitif enerji yaymaya başlayacaksın. Tüm

Bu olumsuzluklar evreni kızdıracak. Başarısız olma dileğini gerçekleştirecek."

"Başarısız olmak istemiyorum." Gözlerimi kapattım, arkamdaki tuğla duvar kolumun arkasına sürtünüyordu.

"Evrene söylediğin bu değil."

Haklıydı. Pozitif düşüncenin gücü gerçekse, negatif düşüncenin gücü de gerçektir. Omuzlarımı dikleştirdim ve gözlerimi açtım. "Tamam, pozitif düşünceler şimdi başlıyor."

"Sadece olumlu düşünceler değil; bu zararı telafi etmek için olumlu eylemler de yapmalısın."

"Tamam... Cuma günü toplantım ve ardından ajanlığa terfi ettikten sonra kutlama yemeği yiyelim."

"Daha iyi! Evet, öyle yapalım." "Programına yaz."

"Oh, benimle mi demek istedin?" dedi. "Üzgünüm, cuma günü dışarıdayım. Daha önce bahsettiğim yönetmenle bir toplantım var."

"Bebatsın."

"Ama cuma akşamı Pinky's'te bir grup toplayacağım."

Pinky's, sık sık karaoke, bilgi yarışması ve şiir dinletileri düzenleyen en sevdiğimiz bardır. Cheryl nişanlandığında ve Laurel erkek arkadaşından ayrıldığında gittiğimiz yerdi. Kutlama mekanımızdı.

"Anlaştık," dedim.

"Ama pozitifliği ikiye katlamalı ve kutlama yemeğine de çıkmalısın. Eminim seninle *kutlama yapmak* isteyecek birini bulabilirsin."

Aklıma hemen Oliver geldi. Sloane'ın da onu davet etmemi ima ettiğini biliyordum.

"Haklısın," dedim. "Üç yıllık bombayı etkisiz hale getirme zamanı geldi. Beynim, arabada öpüşmemizi olduğundan çok daha fazla abartıyor, bundan eminim."

"Yani bu teoriyi test etmek için onunla tekrar öpüşecek misin?"

Gülerek, "Zararı olmaz. En iyi kutlamalar öpüşmelerle olur, değil mi?" dedim.

"Belki bu sefer o kadar garip olmaz ve ikinizin kimyasının uyduğunu ve birbirinize uygun olduğunuzu görürsün. Mükemmel bir kombinasyon."

Gözlerimi devirdim. "Yok. Bence o benim için fazla gergin." "Zıt kutuplar birbirini çeker mi?"

"Çok disiplinli." Ayaklarımın üzerinde kayarak, asfaltta çiğnenmiş bir sakız parçasına basmak üzereydim.

"Belki de bu yüzden elleri bu kadar beceriklidir," dedi. "Seks sanatını disiplinli bir şekilde çalışması."

Alaycı bir kahkaha attım. "Gerçekten evrenin bana cuma günü her şeyi sunmasını istiyorsun. Mükemmel işi, mükemmel erkeği."

"Yani Oliver'ın mükemmel erkek olduğunu kabul ediyorsun?" "Dur," dedim.

"Onunla uygulamalar dışında başka bir şekilde tanışmış olsaydın, ona gerçek bir şans verirdin."

"Ona bir şans verdim!"

"Geçmişteki Margot ona bir şans verdi."

"Geçmişteki Margot'a hayatımı emanet ederdim."

"Tamam, tamam. Sevimli bir tanışma fırsatı aramaya devam et ve bu arada kendine eğlenceli bir öpüşme partneri bul, çünkü evet, evrenin sana her şeyi vermesini istiyorum. Bunu hak ediyorsun. Duydun mu, Evren?" diye bağırdı Sloane. "Bu Margot'un çağı!"

"Bugün işte yalnız mısınız?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Ve iş arkadaşlarım da aynı fikirde." Arkasında birkaç çığlık duyuldu.

Sonra tekrar etti, "Margot'un çağı."

★ ★ ★

Margot'un çağı. Margot'un çağı.

O cümleyi gün boyunca defalarca tekrarlamıştım. Ve şimdi, eve dönüp iş kıyafetimi çıkarıp ev kıyafetimi giyerken, yapacağım telefon görüşmesi için kendimi gaza getirmek için o cümleyi tekrar ettim.

Olumlu hisler. "Cuma günü büyük bir kutlama yapacağım, Evren, çünkü terfi alacağım," diye yüksek sesle söyledim.

Oliver'ı aramaktan neden bu kadar tedirgin olduğumu bilmiyordum. Belki de sadece ilişkimizde bir değişiklik önerdiğim içindi. Üç yıldır birbirimizle görüşmeye çalışmamıştık. O da benimle aynı durumda idi; Oliver'ın benimle görüşmek isteyeceğini nereden çıkarmıştım ki? Onun hakkında şikayetlerim vardı, ama eminim onun da benim hakkımda şikayetleri vardı. Sonuçta, böyle bir şeyi başlatmak için her türlü fırsatı vardı. Ama başlatmadı.

Odamın köşesindeki koltuğun üzerindeki giysi yığınına yatağıma taşıdım ve oturdum. Bunlar olumlu düşünceler değildi. Tam tersiydi.

Ellerimi salladım ama sinirlerim hala gergindi. Adının yanındaki arama düğmesine bastım ve nefesimi tuttum. Telefonu birkaç kez çaldıktan sonra sesli mesaja geçti. Aramayı sonlandırdım ve bunun yerine bir mesaj yazdım.

Cuma günü öğle vakti kutlama yapacağım. Katılır mısınız?

Yatak odamda birkaç tur attım, sonra komodinin üzerindeki kitabı aldım ve koltuğa geri götürdüm. Arkadaki yerime döndüm ve aynı satırı bir düzine kez okudum ama hala ne okuduğumu anlamamıştım.

"Lord Leopold, işini yap," diye mırıldandım kitaba.

Telefonum, uyluklarımla sandalye arasına sıkışmış halde titredi ve ben şaşkın bir çığlık attım. Telefonu almaya çalışırken kitabım yere düştü. "Alo," dedim ve sayfalarını kıvrarak yüzüstü düşen kitabı kurtarmak için aceleyle yerden aldım.

"Merhaba," Oliver'ın derin sesi duyuldu. "İyi misin?"

Bu, sadece sesimden dikkatimin dağıldığını ikinci kez fark ettiği andı. "İyiyim, evet, sadece kitabımı düşürdüm, merhaba."

O gülümsedi. "Mesajını aldım. Neyi kutluyoruz?" "Bunun bir önemi var mı?" diye merakla sordum.

"Tabii ki. Köpek yavrusu cinayeti, ev yangını, dış çürükleri. Dışarıda. Diğer her şey, muhtemelen içeride."

Gülerek cevap verdim, "Dış çürükleri köpek yavrusu cinayeti ve ev yangınlarıyla aynı seviyede mi?"

"Sıralamadım."

Ayaklarımı sandalyeye çektim, önceki gerginliğim kayboldu. Gözlerim, az önce çıkardığım ve yatağın yanına bıraktığım iş ayakkabılarımı gördü. "Kahretsin. Az önce sakıza basmışım."

"Bu kutlanacak bir şey gibi görünmüyor."

"O zaman benimle kutlayacak başka birini bulmam gerekecek." "Sakızı çıkarmak için buz ve/veya fıstık ezmesi işe yarıyor diye duydum."

"Üniversitede sakız çıkarma teknikleri yan dalını mı okudun?"

"Evet, UCLA bu programla ünlüdür."

"UCLA'ya mı gittin? Kız kardeşim de oraya gitti. Belki onu tanıyorsundur," dedim ciddi bir ifadeyle. "Muhtemelen birlikte koşuyordunuz."

"Doğru, UCLA'da koşan herkes birbirini tanır," dedi, benim alaycı tavrımı karşılık vererek.

"Hiç şaşırmam. Oh, ve gerçek bir kutlama: Cuma günü hayalimdeki işi alacağım! Görünüşe göre, evren pozitif enerji istiyor, yoksa her şeyi elinden alıyor... Sloane'a göre."

"Başardın mı? Korkunla yüzleştin mi?"

Terfi almaktan korktuğumu ona söylediğimi unutmuştum. "Neredeyse. Cuma günü."

"Bu, hayvanlara zulüm etmekten veya ev yangınlarından çok daha iyi." "Peki ya diş çürükleri?"

"Diş çürüklerinden biraz daha iyi."

Güldüm ama sonra onun aslında öğle yemeğine gelmeye karar vermediğini fark ettim. "Ee?"

O zaman benimle kutlamaya gelir misin? Cuma. Öğlen gibi?"

"Evet," dedi.

"Tamam, harika."

"Margot?" dedi.

"Evet?"

"Seni tekrar göreceğim için çok heyecanlıyım. Sonunda."

Kalbim göğsümde hızla atmaya başladı. "Ben de."

BÖLÜM 13

Rob'un ofisinin kapısını çaldım ve koridordan Rebecca'nın odasına doğru baktım. Telefon görüşmesi bittiğinde bize katılacak. Cole, buraya gelirken uğradığımda böyle söylemişti.

"Girin," diye Rob'un boğuk sesi geldi.

Derin bir nefes aldım. İşte buradaydım. Hayatımın değişeceği an. Ya da en azından büyük bir adım atacağı an.

İki saat önce ofise gelmiş, sabah işlerimi bitirmiş ve hemen e-postalardaki yazarların sorularını okumaya başlamıştım. İlk e-posta muhteşemdi: hikaye ilginç, üslup eğlenceli ve ferahlatıcıydı. Eklediği beş sayfalık örneği okudum. Onlar daha da iyiydi! Günün ilk e-postası! Bu hiç olmamıştı. Bunu bir işaret olarak aldım. Sloane haklıydı. Havada pozitif enerji vardı. Evren bana yardım ediyordu.

Kapıyı açtım ve Rob'un ofisine girdim. Masasının arkasında oturuyordu. Masasının üzerinde açık bir kitap vardı, ama dikkati bilgisayardaydı.

"Merhaba," dedim.

"Margot, tekrar günaydın." Otuz dakika önce ofise girerken de günaydın demişti. Garip bir şekilde resmiydi, ama şu anda durumumuz böyleydi.

"Evet, günaydın."

"Bana bir fincan kahve getirir misin? Henüz dinlenme odasına gitme fırsatım olmadı."

Ajanlar dinlenme odasına "salon" diyorlardı. Muhtemelen dinlenme odasından daha şık bir isim olduğunu düşünüyorlardı: birkaç masa ve sandalye, bir mikrodalga fırın, bir buzdolabı ve bir kahve makinesi. Bir dinlenme odası.

Ben kıpırdamayınca, "Sanırım kupam lavaboda. Değilse, dolapta da bir tane var." dedi.

"Onun zihin oyunlarına alet olma," demişti Sloane o sabah antrenman seansımızda.

Bu bir akıl oyunu muydu? Her halükarda, onunla kötü bir başlangıç yapmak istemedim, bu yüzden ofisinden çıkıp dinlenme odasına koştum. Bugün düz ayakkabı giymeliydim. Kendime güvenmek için topuklu ayakkabı giymiştim ama yüzüstü düşecekmişim gibi hissediyordum.

"Selam Margot," dedi Cole masadaki yerinden.

"Oh, merhaba. Nasılsın?" Lavaboya gittim. Rob'un kirli bardağı önceki günden beri yıkanmamış olarak duruyordu. İronik bir şekilde, bardağın yan tarafında "*dünyanın en iyi patronu*" yazıyordu. Bu duyguyu daha gerçekçi bulduğum iki yıl önce ona bu bardağı vermiştim.

"Hayalimi yaşıyorum," dedi Cole, bana bir havuç çubuğu kaldırarak. Havuç, Oliver'ı ve ona "binilebilir" diyen kadını aklıma getirdi. Gülmeme engel olmak zorunda kaldım.

Kupayı yıkadım, doldurdum ve Cole'a "Hayal kurmaya devam et" diyerek ayrıldım. Bu, istediğimden daha alaycı bir tonda çıkmıştı.

Dönüş yolunda daha yavaş yürümek zorunda kaldım. Kupa'yı çok fazla doldurmuştum. Acemi hatası. Sol elimde bir avuç krema ve şeker paketi tutuyordum. Rob kahvesine ikisini de koymazdı, ama bu kontrol meselesi ise, ben hazırlıklıydım.

Kahveyi masasına koydum.

O da bir göz attı. "Oh, acaba..."

Bir avuç dolusu katkı maddesini fincanın yanına döktüm.

"Her zaman benden bir adım öndesin," dedi göz kırparak.

Aslında içimden iç çekmek gelse de gülümsedim. Sonra, sorulmasını beklemeden, karşısındaki büyük tekerlekli sandalyeye oturdum ve ellerimi birleştirdim.

"Programda fark ettim..."

"O benim. Saat 11'deki randevun benim."

Kaşları yukarı kalktı. Kahve numarasıyla, benim olduğumu zaten bildiğini hissettim. Randevunun yanına eklediğim telefon numarasından durumu anlamıştı. Sonuçta numaramı biliyor olmalıydı. Ya da belki Rebecca ona söylemişti. Ama yüzündeki ifadeye bakınca, kendimi sorguladım. Belki de bugün kahvesine gerçekten krema eklemek istemişti.

Ancak, krem eklemeden kahvesini alıp bir yudum içtiğinde, kafam yine karıştı. Bu, tüm ilişkimizin öyküsüydü.

Her şey yolunda gidecek, diye kendime hatırlattım. *Bu sabahki harika ilk görüşme, daha sonra Oliver ile kutlama, bu akşamki parti. Her şey yolunda.* Bu karşılaşma için içimdeki Audrey'i ortaya çıkarmaya çalıştım: soğukkanlı, sakın, kendinden emin. "Konuşabileceğimizi söylemiştin," dedim. "Senin programına kendimi ekledim, böylece konuşabilelim."

"Konuşabileceğimizi mi söyledim?" Gözleri arkamdaki açık kapıya kaydı.

Şimdi gerçekten iç geçirdim. Bizim hakkımızda konuşmak istediğimi sanmıştı. "Tam zamanlı ajan olmak hakkında, Rob," diye açıklığa kavuşturdum.

"Oh!" dedi ve yüzünde rahatlatma belirdi. "Bugün pek uygun değil..." "Bir saatlik randevu aldım. Bir saatin var."

Yüzünde eğlenceli bir sırıtış belirdi, sonra ellerini yanlara doğru açarak, "Söz sende" der gibi yaptı.

Ben burada çalıştığım süre boyunca, küçük ofisimizdeki hiç kimse asistanlıktan acenteye terfi etmemişti. Çoğu asistan bir yıl kadar çalıştıktan sonra şirket dışındaki pozisyonlara geçiyordu (benim de yapmam gereken buydu. Ama... patronumla yatıyordum). Bunun için atılması gereken adımları bana söyleyeceğini düşünmüştüm. Ama belli ki benim bir plan hazırlamamı bekliyordu. Omzumun üzerinden Rebecca'ya baktım, ama henüz gelmemişti. "Benim junior temsilcisi olduğum müşterilerin tam mülkiyetini bana vererek başlayabiliriz diye düşünüyordum." Bu, komisyonu paylaşmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

"Onları bana söz vererek sattık. Bu işe yaramaz." "Hepsiyle güçlü bir ilişkim var."

"Tık tık," dedi Rebecca arkamdan ve omuzlarım biraz gevşedi. Aniden destek bulmuşum gibi hissettim. "Geciktiğim için özür dilerim."

"Rebecca," dedi Rob. "Margot ve ben birazdan..."

"Biliyorum!" dedi, içeri girip yanımdaki sandalyeye oturdu. "Bana katılmamı istedi. Bu ajansla ilgili olduğu için bana sormamana şaşırdım."

"Bu sadece ön toplantı," dedi. "Tabii ki onun hazır olup olmadığını değerlendirdikten sonra ajans toplantısı yapmayı planlıyordum."

Gözleri buluştu ve Rebecca'nın yüzünde küçük bir sırıtış belirdiğine yemin edebilirim, bu da onların ilişkilerinin doğasını yeniden sorgulamama neden oldu. Hayır, sadece hayal görüyordum.

Rob, gözlerinde tanımadığım bir sertlikle bana döndü. Rebecca'yı davet ettiğim için kızgındı. Ya da ona davet ettiğimi söylemediğim için kızgındı. Ya da toplantı için kızgındı. *Bir şey* için kızgındı. "Planında başka şeyler de var mı?" diye sordu.

Yutkundum, daha dik oturdum ve o sabah Sloane ile prova ettiğim konuşmanın geri kalanını hatırlamaya çalıştım, ama onun benim kesin olarak kabul ettiğim şeyi reddetmesinden sonra zihnim boşalmıştı. Aklıma gelen ilk düşünceyi yakaladım. "Bu sabah, ilgimi çeken bir el yazması buldum. Düşündüm de belki..." *Kendine güven, Margot*. "Bu, benim için harika bir el yazması olur."

"*Bana* e-posta gönderen birine tek başına temsilcilik teklif etmek mi istiyorsun?"

Utanç duygusu beni sardı ve boğazıma bir yumru oturdu, onu yuttum. Sakinleştirici bir nefes aldım. "Evet. Bu, genellikle reddettiğiniz türden bir hikaye. Ama emin olmak için soruyu inceleyebilirsiniz."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana yazılan bir talebi inceleyebilir miyim?" Yanlış bir adım attığımı fark ederek yanağımın içini ısırdım.

Rebecca kurtarmaya geldi. "Ve bu hevesli yazarın teklifinizi kabul edeceğini mi düşünüyorsunuz? Bu, onun beklediği şey değil," diye sordu Rebecca.

Kafam karıştı. Slush pile'ı paylaşmanın standart bir uygulama olduğunu sanıyordum.

Belki de bu ajans için standart değildi.

"Kendimi iyi satabileceğimi düşünüyorum," dedim, o anda bunu kanıtlayamıyor olsam da.

Rob parmaklarını birleştirdi. "Öncelikle kendini *olduğun gibi* gösterip yazarların sana e-posta göndermesini beklemelisin. Sosyal medyada paylaşımlar yap, Publishers Marketplace'te kendini tanıt,

konferanslara katıl, sonra gelen e-postaları gözden geçir ve parlayan bir tane bulmayı umut et."

"E-postaları kesinlikle inceleyebilirim," dedim. "Dört yıldır bunu yapıyorum. Sanırım mevcut listenizin yarısını ben buldum. Ve birlikte temsil ettiğimiz tüm yazarları ben buldum." Rob'a, tamamen doğru olan bu sözlerimle masum bir gülümseme sundum.

O, bu konuyu sanki önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirdi. "Seçeneklerin çok fazla olmayacak, bu da öne çıkanların sayısının az olacağı anlamına geliyor. Kimse seni tanımıyor."

"Ama ajansın web sitesinde yüzüm ve özgeçmişim yer alabilir, değil mi?" Birden Rebecca'yı davet etmemiş olmayı diledim. Söylemek istediğim şeyleri söyleyemedim. Mesela: *Bunu bana borçlusun, Rob.* Ya da: *Bunu uydurmuyorum; geçmişte bana böyle olacağını söylemiştin.*

"Rebecca ve Dusty bununla sorun yaşamazsa."

Rebecca başını salladı. "Üçümüz daha ayrıntılı bir toplantı yapabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor." Toplantı bitmiş gibi ellerini çıırttı.

Rebecca da alkışla onu da göndermiş gibi ayağa kalktı. "Eğlenceliydi.

Davet ettiğin için teşekkürler."

"Zaman ayırdığın için teşekkürler," dedim, koltuğumda oturmaya devam ederek.

Rob ona göz kırptıktan sonra kapıda bir süre bekledi ve odadan çıktı. Nefesim kesildi. Bunu hayal etmemiştim.

O ayrıldığında Rob telefonu eline aldı.

"Bekle," dedim.

O kaşlarını kaldırdı.

"Bunu gerçekleştireceksin." Ona baktım. O da bana baktı.

"Değil mi?" diye ekledim. Bunu eklememeliydim. Bu, sözlerimin etkisini zayıflattı.

"Umarım."

Şimdi öfkeyle göğsüm sıkışmıştı. Öfke içime işledi ve boğazımı sıktı. Duygularımın beni ele geçirmesine izin vermek istemedim, bu yüzden onu geri püskürtmeye çalıştım. "Senin tutkulu olduğun müşterileri bana devretmeni beklemiyorum

ama listene uymayan biri varsa, alternatif olarak beni önerebilirsin."

O içten bir kahkaha attı. Ben ona katılmayınca, "Oh, ciddi misin?" dedi.

Gözlerim yanıyordu. Kahretsin. Ağlayacaktım. Ağlayamazdım. Nefesimi tuttum ve ayağa kalktım.

Daha tek bir adım bile atmadan, "Margot, bana bir daha bunu yapma" dedi.

Ne demek istediğini anlamadığım için durakladım.

Koridora doğru baktı. "Bana haber vermeden başka bir ajanı davet etmek, kendini benim programıma eklemek. Bu profesyonelce ve olgunca bir davranış değildi. Neden hala olduğun yerde olduğunu kanıtlıyor."

"Onunla yatıyor musun?" diye fısıldadım.

Yüzü soldu, sonra yapmacık bir gülümsemeyle kendini topladı. "Tabii ki hayır. Mesele bu mu?"

"Sen bir pisliksin," diye tükürdüm ve arkamı döndüm. Oturduğum sandalye, keskin hareketimle odanın diğer ucuna fırladı. Onu yerine koymadım, sadece kapıya doğru yürüdüm. Duygularımı kontrol altında tutmak buraya kadarmış. Neredeyse kaçmıştım ki, ayak bileğim yana doğru kayd, topuğum öfkeli adımlarımı destekleyemedi. Neredeyse düşüyordum, ama kapı koluna tutunarak dengemi sağladım ve dışarı çıktım.

BÖLÜM 14

Az önce istifa mı ettim? Hayır, hayır, hayır, hayır, etmedim. Değil mi? İstifa etmeyi göze alamazdım. Bir yıllık birikimim vardı ama hiçbir geleceğim yoktu, sahip olduğum tek şey buydu. En baştan başlamak için yeniden en dibe inemezdim. Ve özellikle de bunu yapmak için bir yer bulmak üzere New York'a taşınamazdım. Param orada yarı yarıya azalırdı.

Nefes nefese masama ulaştım. Avuç içlerime yaslandım ve ciğerlerime hava çektim çünkü gözlerim hala yanıyordu ve kulaklarım kızarmış, saçlarımın altında yanıyordu. Damarlarımdan kanın aktığını hissedebiliyordum, uzuvlarımda ağır ve kulaklarımda gürültülüydü. Rob'un çıkıp durumu yatıştıracaklarını düşünerek birkaç uzun dakika bekledim. Sonuçta, ben bunu belirtmemem gerekse de, o bir pislik gibi davranıyordu.

Gelmeyince, masanın altından çantamı alıp çıktım. Kovulursam, mesai bitiminden sonra gelip masamı temizlerdim. "Kovulmamalıyım," diye fısıldayarak kapıyı açtım ve Güney Kaliforniya'nın mükemmel bir gününe adım attım. Bugün nasıl bu kadar güzel olabilir? "Durumu düzelteceğim. Düzelteceğim."

İlk yaptığım şey, topuklu ayakkabılarımı çıkarmak için tek tek ayaklarımı arkama doğru kaldırmak oldu. Sonra binanın etrafından dolaşarak arkadaki küçük otoparka doğru yürüdüm. Arabama yarı yolda çıplak ayağıma bir taş batınca dişlerimin arasından hava emdim ve topallayarak yoluma devam ettim.

Çantamdan telefonumun sesi geldi ve park yerinin ortasında durup baktım. Belki Rob geri dönmemi söylüyordu.

Değildi. Kız kardeşimden bir mesaj gelmişti: *Toplantın nasıl geçti? Eminim harika geçmiştir! Seninle gurur duyuyorum. Bana daha sonra ara da*

müşteri listeni nasıl genişletmeyi planladığını anlat.

İç geçirdim.

Sonra nefesim
kesildi.

Oliver ile kutlama yemeğim.

Hayır. Bu olamazdı. İlk buluşmamız felaketti. Bu daha da kötü olurdu.

Bir mesaj attım: **Son dakika olduğunu biliyorum ve çok üzgünüm, ama bugün yine de olmaz. Kutlayacak bir şey yok.**

Arabama bindiğimde, ayakkabılarımı ve çantamı arka koltuğa attım ve Audrey'nin mesajına tekrar baktım. Kalbim göğsümde hızla atarken cevap yazdım: **Harika geçti! Haklıydın, duygularım yerine aklımı kullanmak doğrudur.**

Gönder tuşuna bastım, başımı direksiyona dayadım ve ağladım.

Ne kadar süredir ağladığımı bilmiyordum, sanki vücudum sonsuza kadar saklamış gibi, yolcu tarafındaki camıma birisi vurdu. Ses beni irkitti ve oturdum. Yüzümü silerken yan tarafa baktım. Tek görebildiğim bir gövdeydi. Rob'un ki değildi. Çelik grisi düğmeli bir gömlek giymişti, kolları çeyrek uzunlukta kıvrılmıştı.

"Hayır, teşekkürler!" diye bağırdım. Bu kişinin neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordum ama o anda verebileceğim bir şey yoktu.

"Margot! Benim," diye boğuk bir cevap geldi.

"Ben kim?" Şu anda pencerenin dışında duran tek bir kişi bile aklıma gelmiyordu. Elbette beynim aşırı yüklenmişti, ama bu beni endişelendirdi.

"Yine adımı mı unuttun?"

Ağzım açık kaldı ve Oliver çömeldi. Aniden, kalın, dalgalı saçları ve güzel kahverengi gözleri olan yakışıklı yüzü, kapalı pencereden bana gülümsüyordu. Onu karşılayan görüntüyü sadece hayal edebiliyordum: yüzümde akmış maskara, bulaşmış ruj, sümük. Sümük var mıydı? Elimin tersiyle üst dudağımı sildim. Islaktı, ama gözyaşı da olabilirdi. Lütfen sadece gözyaşı olduğunu söyle.

Yüzümü ellerimle kapattım. "Sana mesaj attım!" "Arabamı park edene kadar almadım!"

Onunla buluşma saatimize bu kadar yakın bir zamanda mesaj attığımı fark etmemiştim. "Burada buluşalım demedim ki!"

"O restoranda buluşalım demiştin!" Caddenin karşısını işaret etti. Haklıydı. Tam olarak orada buluşalım demiştim. Evden çalıştığı için, benim seçtiğim restorana arabayla gelmeyi teklif etmişti. Ve ben de tam bir saatim olsun diye iş yerime yakın bir yer seçmişim. Caddenin karşısına park etmiş, geçen seferki randevumuza geldiğim arabamı görmüş olmalıydı.

"Seni sonra ararım! Üzgünüm!" Garip davranıyordum. Garip davrandığımı biliyordum. Bu noktada, muhtemelen daha sonra ona mesaj atmamı istemiyordu.

"Margot! Kapıyı aç!" Elini cama düz bir şekilde koydu. "Lütfen." Son kelimeyi bağırmadı ve ben zar zor duyabildim, ama tüm ifadesi yumuşadı.

Kilidi açma düğmesine bastım. Arabaya bindi ve kapıyı kapattı. Aniden arabamın içi sabun, sedir ve tarçın kokusuyla doldu ve ben bu kokuyu içime çekerek kokuyu hatırladım. Onu hatırladım.

Bir kez daha hıçkırarak ağladım.

"Buraya gel." Sesi alçak ve boğuktu.

"Buna gerek yok..." İtiraz etmeye çalıştım ama beni kollarına çekti, bu sırada yanaklarımız birbirine değdi. Sonra omzuna ağlayarak yaslandım. Yakından kokusu daha da güzeldi ve derin ses tonuyla söylediği yatıştırıcı sözler - "Sorun yok... Ben buradayım... Ağla... Ben buradayım" - göğsümde yankılandı ve beni sakinleştirdi. O şekilde ne kadar kaldığımızı bilmiyordum, yine orta konsolun üzerine uzanmıştık, ama ilk seferkinden çok farklı koşullarda.

Sonunda, son bir kez titreyerek nefes aldım, sonra oturdum ve yüzümü sildim. "Özür dilerim," dedim. "Teşekkür ederim."

"Üzülme," diye cevapladı.

Omzunun ıslak ve dağınık hali, sözlerini pek desteklemiyordu.

Güneşliği indirdim ve aynayı açmadan önce tereddüt ettim.

Ne kadar kötü görüldüğümü bilmek istiyor muydum? Kendimi hazırladım ve aynayı açtım.

Kötüydü. Maskara akmıştı. O sabah toplantıda iyi görünmek için her şeyi yapmışım. "Gömleğini kuru temizlemeye vereceğim."

"Gerçekten gerek yok."

Orta konsolumu karıştırıp fast food peçetesi bulana kadar aradım, sonra onunla yanaklarımdaki maskarayı sildim. Ağzımın bir tarafında ruj vardı, diğerinde yoktu. Onu da sildim.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin, yoksa sana yemek alıp getirmemi mi istersin? Ya da ikisini de?" diye sordu.

"Şu anda yemek yiyebileceğimi sanmıyorum. Midem... Bilmiyorum. Rahatsız. Belki de tamamen bozulmuştur." Makyajımı elimden geldiğince düzelttim, başlangıçtan daha iyiydi ama yine de mükemmel değildi, ve güneşliği kapattım.

"Kulağa hoş gelmiyor."

"Değil." Peçeteyi buruşturup kapı kolunun altındaki bölmeye attım.

"Gerçekten gitmemi istiyorsan, giderim," dedi.

Hiç düşünmeden, sanki içgüdüsel olarak, kolunu tuttum ve başımı hayır anlamında salladım. Neden yine ağlayacaktım ki? Vücudumda nasıl hala sıvı kalmıştı? Yan döndüm ve başımı koltuğun başlığına yasladım, elim kolundan ayrılmadı.

O da beni taklit etti. "Merhaba," dedi, elini benimkinin üzerine koyarak. Eli sıcaktı ve biraz pürüzlüydü. Bu beni hem rahat hem de başım dönüyor gibi hissettirdi.

"Merhaba," dedim.

"Uzun zaman oldu."

"Öyle mi?" diye sordum.

"Bugün ne yaptın?" diye alay etti. "Sanırım işimi bıraktım," dedim.

"Bunda bir belirsizlik mi vardı?"

"Patronuma pislik dedim."

Kaşları havaya kalktı. Yüz yüze çok ifade gücü yüksek biriydi, bunu unutmuştum. "O da pislik miydi?"

"Hem de çok."

"Ve istifa etmek mi istedin?"

"Hayır?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece bekledi.

"Benim istediğim terfi idi, ama onun bu konuyu dolambaçlı bir şekilde ele aldığını, nasıl olacağına dair belirsiz önerilerde bulunduğunu fark edince,

bilmiyorum, belki de istifa etmek istedim. Bana terfi almayı beklememem gerektiğini, ne dediğimi bilmediğimi, geçmişte konuştuğumuz senaryoları uydurduğumu ima etti. Mantıksız ya da naif davranıyormuşum gibi davrandı. Hiç hoş bir his değildi."

Oliver elimi sıktı. "Üzgünüm." "Üzülecek bir şey yok."

"Birin sana böyle hissettirdiği için üzgünüm ve keşke o da üzgün olsaydı." "Teşekkür ederim."

Sessizliğe büründük ve vücudum onun kolunu tuttuğum yeri aşırı derecede fark etti. Kasları gergin, cildi sıcaktı. Tüylerim diken diken oldu ve gözlerim onun yüzünü taradı. Hatırladığımdan daha da yakışıklıydı. Enerjisi arabada titreşiyordu. Çenesinde ve üst dudağında birkaç günlük sakal uzamıştı. Ona yakışiyordu, geçen sefer ya da fotoğraflarında böyle değildi. Elimi oraya sürmek istedim.

"Bu etkinlik reklamda anlatıldığı gibi olmadığı için üzgünüm," dedim. "Reklamda anlatıldığı gibi mi?"

"Bir kutlama," dedim.

"Hey," dedi, başını eğip gözlerime bakarak. "Burada olduğuma memnunum. Ayrıca, katılmak istemediğim kutlamaları sana söylemiştim. Bu onlardan biri değil." Gülümsemesi tatlıydı. "Şu anda yazı tipleri hakkında bir konuşma yardımcı olur mu?"

Rob'un ofisinden ayrıldığımdan beri ilk kez içimden bir yük kalktı. "Hayır, lütfen."

Gözleri sabit bir şekilde bana bakıyordu, beni araştırıyordu. Gözleri altın kahverengiydi ve içimi hava kadar hafif hissettiriyordu. Ağzı yumuşak ve davetkardı, köşeleri hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Ağzına baktığımı fark etmiş olmalıydı. Gözlerim tekrar onun gözlerine döndü. Ancak orada mizah yoktu, sadece yoğunluk vardı. Aramızda gerçekten delice bir kimya vardı.

"Ne?" diye sordu, sesi alçak ve boğuktu. Farkında mıydı bilmiyorum ama başparmağı, elimde tembel daireler çiziyordu.

İlk harekete geçen bendim, dudaklarım onun dudaklarına çarptı, ama o beni durdurmadı. Gözlerindeki yoğunlukla aynı yoğunlukta bana cevap verdi. Dudaklarımı ayırdım ve dili acil ama kararlı bir şekilde ağzımı keşfetti.

Tadı çok güzeldi. Elleri çenemin hemen altından yüzümü kavradı ve ben de gömleğinin iki yanını avuçlayarak, arabanın izin verdiği ölçüde onu kendime yaklaştırdım. Sağ kalçam konsola yaslandı ve ayaklarım yerde tutunacak bir yer arıyordu.

Son üç yılda bunu hiç düşünmemiştim. Aksine, *hafifletmişim*.

Ellerim onun sıkı yanlarından aşağı kaydı ve beline ulaştı, pantolonunun düğmesini ararken o ellerini üzerime koydu ve geri çekildi. Hayal kırıklığıyla iç geçirdim.

"Muhtemelen bunun için en akıllıca yer değil," dedi, biraz nefes nefese.

Etrafıma bakındım, aklım başıma gelmiş gibiydim. Haklıydı. Hala ihtiyacım olan işin otoparkındaydık, hem de güpegündüz. Koltuğuma geri yığıldım. "Doğru. Arabada sana karşı bir şey hissediyorum, anlaşılan."

O kahkahayı patlattı. "Peki ya ben arabanın dışında?"

Ona sıırıttım. "Görmek lazım. Eğer istersen, buradan çok uzak yaşamıyorum..." Midem gürültüyle guruldadı, sözümü kesti ve ben ellerimle midemi kapattım.

"Miden geri geldi." Sorgulayan bir şekilde kaşlarını kaldırarak, başlangıçta planladığımız varış noktasını işaret etti.

"Evet, hadi yemeğe gidelim." Kapımı açtım, sonra nadiren kullandığım spor kıyafetlerimi sakladığım bagaja gittim. Spor ayakkabılarımı çıkardım, bagajı kapattım ve ayakkabıları giymek için bagaja yaslandım. "Benim yanımda kalem etek ve spor ayakkabı giyerken görülebilir misin?"

O da arabanın arkasına gelmişti. "Bunun bir seçenek olduğunu bilseydim, kendim giyerdim."

"Bunu görmek isterdim."

Sessizce caddeyi geçtik, dudaklarım onun sakallarından dolayı karıncalanıyordu. Eli benimkine dokundu ve ben onu tuttum. İçim hala öpüşmemizden dolayı kıpır kıpırdı ve şimdi birbirine kenetlenmiş ellerimiz koluma sıcaklık yayıyordu. Kapıya vardığımızda bana gülümsedi.

İçeride tuvaleti gösterdim. "Beş dakika izin verir misin?"

"Acele etme. Ben bir masa bulayım." Elimi sıktı, sonra ben uzaklaşırken bırakmadı, bu da kollarımızın zorla ayrılana kadar gerilmesine neden oldu.

ayrılana kadar uzadı.

Tuvalette, kendimi bir kabine kapattım ve Sloane'ı aradım.

"Bu mutlu bir arama mı, yoksa dertleşme araması mı?" diye cevap verdi. "Ve çabuk ol, çünkü öğle yemeği toplantısına gidiyorum."

Oliver ile öpüşmenin verdiği tüm heyecan verici duygular, daha önce olanların acımasız gerçekliği bir anda geri gelince vücudumdan bir anda kayboldu. "Rob'un Rebecca ile yattığını yüzüne karşı söyledim, sonra da ona pislik dedim."

"Oh hayır, kararsız kaldım," dedi. "Çünkü benim kitabımda, ona pislik demek kutlama sebebi, ama sanırım senin kitabında bu... kötü bir şey?"

"Evet! Kötü. Çok kötü. İşsiz kaldım." Haykırışımla bacağım tuvalete çarptı ve geri çekildim, kapıya olabildiğince yakın durdum.

"Seni kovdu mu?"

"Hayır, ama sence bundan sonra geri dönebilir miyim?"

Tek bir kahkaha attı. "Geri döndüğün birçok farklı utanç verici durum aklıma geliyor."

"İgh. Senden nefret ediyorum."

"Kendinden nefret ediyorsun."

"Bunu düzeltmem lazım." Burnumu çektim, daha önce akan gözyaşlarım tekrar akmaya hazırды.

"*Ağlıyor* musun? Öyle demek istemedim! Kendinden nefret etmemelisin." "Biliyorum," dedim. "Ama şu anda nefret ediyorum."

Tuvalet kabinindeyim."

"Oh, Margot. Lütfen kendinden nefret etme. Tuvaletten çık ve öfkeni ait olduğu yere yönelt. Aptal patronuna."

"Eski patronuma."

"Geri dönmek *istiyor* musun ki?"

"Başka seçeneğim yok. Gitmem gerek." Tuvalet kağıdından bir parça kopardım ve burnumu sildim. "Gitsem iyi olacak. Oliver kutlama yemeğinde beni bekliyor."

"Doğru ya. Oliver. Nasıl geçti? Onu bunca zaman sonra tekrar görmek?" diye sordu.

"Islak," dedim. "Ve iyi anlamda değil."

"Evren kutlamayı gerçekten mahvetti." "Bu akşamki şeyi iptal edebilir misin?"

"Hayır, bunu öfkeli bir partiye çevirelim. Buna ihtiyacın olacak." "Sadece yatağa girip yıllarca uyumak istiyorum."

"İşte bu yüzden bu geceye ihtiyacın var. Şimdi git, seksi bir erkekle birlikte olduğunu kutla, diğer tüm sorunlarını yarın hallederiz." Telefonu kapattı.

Önümdeki kabin kapısına biri "*Erkekler berbat*" yazmıştı. O anda bu sözleri yazan kişiyle hissettiğim dayanışma, durumun gerektirdiğinden çok daha fazlaydı. Gözlerimi kapattım, kendime verebileceğim bazı olumlu sözler düşünmeye çalıştım, ama zihnim boş kaldığında kabinden çıktım. Bir kadın kapının yanında durmuş, bana tiksinti dolu bir bakışla bakıyordu.

"Acil bir durum," diye mırıldandım ve lavaboya gidip yüzümü yıkadım, sonra çantamdaki makyaj malzemelerini kullanarak kendimi düzeltmeye çalıştım. Belki Oliver'la geçirdiğim bu zamanı hala kurtarabilirdim.

BÖLÜM 15

Oliver'ın karşısındaki sandalyeye oturdum. "Kız kardeşime yalan söyledim," dedim.

Oliver bir kez göz kırptı. "Sen tanıdığım en ilginç insan olmaya başlıyorsun."

"Bu, benim berbat durumda olduğumu kibarca söylemenin bir yolu mu?"

"Hiç de değil. Kız kardeşine yalan mı söyledin?" diye sordu. "Koşan kız kardeşin mi?"

"Evet, benim tek kardeşim. Ve o mükemmel biridir. Dokunduğu her şey altın olur, bu yüzden bugün terfimin nasıl gittiğini sorduğunda, ona harika gittiğini söyledim." İç geçirdim. "Hamile kız kardeşime yalan söylediğim için başıma bela açılacak."

"Onun hamile olması bununla ne alakası var?"

"Bilmiyorum, hamile insanlara yalan söylemek daha kötü geliyor."

O güldü, ama sonra şimdi gülmenin zamanı olmadığını fark etti, bu yüzden hızla öksürüğe dönüştü. "Bu onun ilk hamileliği mi?"

"Hayır. Zaten beş yaşında ikizleri var. Hayatında başardığı onca şeye bakınca benden on yaş büyük olduğunu sanırsın, ama hayır, o sadece üç yaşında." Utandım. "Kıskanç gibi konuşuyorum, değil mi? Belki de öyleyim."

"Merhaba! Hoş geldiniz," neşeli bir garson masamıza geldi. "İçecek bir şey ister misiniz?"

Bir an için nerede olduğumuzu, ne yaptığımızı unutmuştum. "Sadece buzlu su alacağım," dedim.

"Daha sert bir şey istemediğinden emin misin?" diye sordu Oliver. "Sonuçta bu bir kutlama olmalıydı."

"Zaten senin önünde yeterince rezil oldum, tamamen ayıkken. Suyla yetinmeliyim."

"Ben de," dedi Oliver ve garson gitti.

Menü önümdeki masanın üzerinde duruyordu. Bakmama gerek yoktu. Ofisin karşısındaki bu restorana son dört yılda milyonlarca kez gitmiştim. Yine de gözlerim, ezberlemem gerekiyormuş gibi yemek seçeneklerini taradı.

"Ah, özür dilerim," dedim. "Genelde randevularda çok daha iyiyimdir. Komik ve esprili. Bu bir randevu değil ama bunca zaman sonra takılabileceğin tek kişinin ben olmam çok kötü hissettiriyor."

"Lütfen özür dilemeyi bırak, Margot. Senin komik ve esprili olduğunu biliyorum. Ayrıca... bu bir randevu *değil mi?*" diye sordu.

Şaşkınlıkla gözlerimi ona çevirdim.

"Oh... değil," dedi. "Sen *kutlama partneri* kelimesini kullandın. Senin sadece..." Kafasını eğdi, sanki benim düşüncelerimi ve arabada ona atladığımı bir araya getiriyormuş gibi.

Arabada üzerine atlamıştım ve onun yoğun bakışları altında otururken vücudum yine aynı şeyi yapmak istiyordu. Ama düşüncelerim dağınıktı. "Hayır, öyle değil... Sadece son randevumuz..."

"Korkunç muydu?" dedi. "Benim efsanevi hatıram olmasına rağmen." "Evet," dedim. "Aynen öyle."

"Sıfırlamadan bahsetmenle, bana bir şans daha vereceğini sandım."

"Bir şans daha *mı istiyorsun?*" diye sordum. Ben bu konuyu açtığımda istemiyor gibi görünüyordu.

"Evet," dedi. "Çok istiyorum."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve midemde kelebekler uçuşuyordu. Vücudum ve beynim iki farklı yarıküreye aitmiş gibi görünüyordu.

"Ama sen sadece...?" Pencereden arabaya doğru baktı. "Hayır, demek istediğim, sadece takılmak ve belki..."

"Bence aramızda çok fazla kimya var, kendimize daha fazlası için ikinci bir şans vermemek için. Geçen sefer pratik yapmamıştım."

"Pratik yapmamış gibi görünmüyordun," dedim gülümseyerek.

O cevap veremeden, garson suyla geri döndü. "Sipariş vermeye hazır mısın?"

Başımı salladım. "Ben sadece ızgara tavuklu yaz salatası alacağım."

"Ben California burger, bol avokado ve patates kızartması alayım lütfen," dedi Oliver.

Garson gittikten sonra suyum aldım ve bir yudum içtim. Soğuk sıvı boğazımdan aşağı kaydı. Oliver ikinci bir şans istiyordu. Peki *ya ben*? Bu randevu, eğer öyle adlandıırırsak, bir öncekinden milyon kat daha iyi gidiyordu. Ve bugün olanları düşününce, onunla burada olmanın bu kadar iyi hissettirmesine şaşırdım. "Yani hala külotum sende mi?"

Oliver da su içiyordu, ama bu soruyu sorarken su ciğerlerine kaçmış olmalı ki öksürmeye başladı. Nefesini kontrol altına aldığında gülümseyerek başını salladı.

Omuz silktim. "Bu evet mi demek?" "Yorum yok."

Ben güldüm ve onun ifadesi yumuşadı, sanki arabama bindiğinden beri benim gülmemi bekliyormuş gibi. Göğsüm genişledi, ama sonra ilk randevumuzdaki kırmızı bayrakları hatırladım, ki bunları onun pratik yapmamış olmasına ya da gergin olmasına ya da her neyse, kolayca atfedebilirdim, bunun işe yaramayacağını düşünmemin bir başka nedeni de çok farklı olmamızdı. Benim bir filtrem yoktu, oysa o hepsine sahip gibiydi. "Restoranın ortasında sana külotlarını soran bir kızla başa çıkabilir misin?"

"Şimdiye kadar nasıl gidiyorum?" diye sordu, yakışıklı yüzü sadece hafifçe kızarmıştı.

"Neredeyse boğuluyordun."

"Ama *boğulmadım*."

Yine güldüm. Haklıydı, aramızda büyük bir kimya vardı. Ama başka bir şey var mıydı? "Bana kendinden bahset. Genç Oliver nasıldı?"

Gülümsedi. Gerçekten harika bir gülümsemesi vardı. "İlk buluşma soruları. Geçen sefer sana hiç sormadım. Sana pek bir şey sormadım."

"Son ayrılığın yüzünden mi?"

"Evet. Kendimi zorlayarak uygulamalara girdim. Bir arkadaşım, her şeyi unutmak için iyi bir yol olacağını söyledi."

"Ama beni gördün ve hemen bunun bir hata olduğunu anladın, değil mi?" diye sordum, bana söylediği ilk sözleri hatırlayarak, uygulamaların ne kadar iyi olursa olsun, gerçek bir buluşmayı taklit edemeyeceğini söylediğini.

Kafasını salladı. "Hayır. Tanrım, hayır. Seni gördüm ve beynim beni terk etti.

Sen muhteşemsin."

Neden beni tekrar öpmek istememe neden olacak şeyler söylemeye devam ediyordu? "Beynin geri geldiğine sevindim."

"Sadece yarısı."

"Evet," dedim, dirseklerimi masaya dayayarak öne eğildim.

"Ne?"

"Sıfırlanmak istiyorum. Yeniden başlamak istiyorum."

O da öne eğildi, aramızdaki küçük masa şimdi daha da küçük geliyordu. "Bir bakalım... Genç Oliver," dedi, daha önceki soruma cevap vererek. "Kuzey Kaliforniya'da büyüdüm, ama üniversite için buraya geldim."

"Sakız çıkarma konusunda uzmanlaştığın yer,"

diye alay ettim. "Tekniklerim işe yaradı mı?

Sakız için?"

"Evet, aslında biraz buz ve bir tereyağı bıçağı işe yaradı." "Sen senaryodan saptın, anlıyorum."

"Ben böyle yaratıcı biriyim." Masada birkaç santim uzaklıkta duran ellerimize baktım. "Gerçekten ne okudun?"

"Mühendislik."

"Tahmin

etmiştim."

"Peki ya sen?" diye sordu. "Hangi okula gittin?"

"UCLA'ya gitmedim. Orada okumak istiyordum. Lisede çok iyi bir öğrenci değildim, bu yüzden ablam Santa Barbara'ya başvurmamı tavsiye etti. Lisede kafam hep bulutlardaydı, dünyaca ünlü bir senarist olmayı planlıyordum."

"O hayalin ne oldu?"

"Sanırım, her ihtimale karşı bir yedek plan yapmam gerektiğini söyleyen herkesi dinledim," dedim. "Çünkü gerçek şu ki, bu pazara girmek çok zor. Ama işe yaradı. Başkalarının hikayelerindeki kusurları ve güçlü yanları, kendi hikayelerimden daha iyi görebiliyordum. Menajerlik daha iyi bir..." Bu hayalin de ölmüş olabileceği aklıma gelince sözümü yarım bıraktım. "Yayıncılık dünyası küçüktür. Umarım patronum adımla lekelemez."

"Neden yapsın ki?"

Pencereden caddenin karşısındaki binamızı görebiliyordum, günün dramasında masumca duruyordu, Rob muhtemelen içeride benim yıkımımı planlıyordu. "Bilmiyorum," diye cevap verdim Oliver'a. Bir yalan daha. Konuyu ona çevirdim. "Peki ya sen? Yazılım mühendisliği her zaman hayalin miydi?"

"Beş yaşımdan beri." "Gerçekten mi?"

"Hayır," dedi. "Beş yaşındayken anneme Spider-Man olmak istediğimi söyledim." "İyi bir süper kahraman seçimi. Annen *nasıl*?" diye sordum.

"Annem mi?" diye karşılık verdi.

"Yıllar önce, ilk yeniden eşleşen sohbetlerimizden birinde, onun için endişelendiğini söylemiştin. Sanırım..." Belki de tamamen başka birini hatırlıyordum.

Elleri ellerimin üzerinde kaydı. "Evet, endişeleniyordum. Hatırladın mı?"

Kollarımdan ve sırtımdan bir ürperti geçti. Keşke daha özel bir yerde olsaydık. Arabamda bile olsa. "Hatırlıyorum."

"O daha iyi. Buraya taşındı, benden çok uzak değil. İhtiyacı olduğunda ona yardım edebilmek güzel. Babam ben on dört yaşındayken bizi terk etti ve annem için zor oldu."

"O zamandan beri onu gördün mü?"

"Hayır. Görmek istemiyorum," diye cevapladı ve hemen konuyu değiştirdi. "Ailenle yakın mısın?"

"Çok. Hepsini hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum..." Göğsümde bir duygu dalgası yükseldi. Bugün onun önünde zaten çok fazla duygu göstermiştim.

Elimi sıktı. "Her şey yoluna girecek. Sen bunu sağlayacaksın."

"Beni neredeyse hiç tanıımıyorsun," dedim yumuşak bir sesle. "Bu kadar emin bir şekilde böyle bir şey söylemeye hakkın yok."

O sırttı. "Bence birbirimizi sandığımızdan daha iyi tanıyoruz." Onun varlığında beni sakinleştiren, dengeleyen bir şey vardı. Bu hoşuma gitti.

Ön kapının zili çaldı ve Rob içeri girerken dikkatimi çekti. Geniş omuzları odayı doldurdu. Normalde düzgün ve

düzgün olan saçları dağınıktı. Parlak mavi gözleri odayı taradı ve anında rahatlamış bir ifadeyle bana takıldı. Ama sonra gözleri Oliver'ın elindeki ellerime kaydı ve sert bakışı geri döndü.

Hostes onun önüne geçip bir şey söyledi, ama o başını salladı ve beni işaret etti. Sonra masamıza doğru yürümeye başladı.

Ellerimi kucağıma çektim. "Rob," dedim.

Rob masamıza ulaştığında Oliver omzunun üzerinden baktı.

"Endişelendim," dedi Rob. "Araban hala otoparkta duruyordu." Oliver'a bakmadı bile. "Geri dönüp konuşmamızı bitirebileceğimizi düşündüm."

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var," dedim, kendimi şaşırtarak. Bir saat önce işimi kaybetmemek için ne kadar çaresiz olduğumu düşünürsek, bu sözleri duymak bana rahatlama getireceğini düşünmüştüm, ama sadece daha fazla paniğe kapılmama neden oldu.

"Bir dakika izin verir misin?" diye sordu.

Oliver ayağa kalktı. Rob kadar uzundu ama daha geniş omuzluydu. "Onu duydun. Zamana ihtiyacı var," dedi Oliver.

"Sen kimsin?" diye sordu Rob, sonunda Oliver'ın varlığını fark ederek.

Restoranın ortasında bunun... şey... herhangi bir şeye dönüşmesini istemediğim için ayağa kalktım. "Sorun yok," dedim Oliver'a. "Bana bir dakika verir misin?"

Gırtlığındaki adem elması sallandı, sonra başını salladı.

Rob'un peşimden gelip gelmeyeceğini beklemeden, onun yanından geçip ön kapıya doğru yürüdüm. Sonra dışarı çıktım ve açık hava masalarının önünden geçip restoranın ve yanındaki kuru temizlemeci dükkanının (sık sık gittiğim başka bir yer) arasındaki ara sokağa kadar yürüdüm.

Arkamı döndüm ve onun da gelmesini bekledim. Geldiğinde, caddenin karşısındaki ajansın pencerelerine doğru baktı.

"Çöp konteynerinin arkasında mı duralım yoksa..." Şaka yapıyordum, ama o kısa bir baş hareketiyle onayladı ve o yöne doğru yöneldi.

Bu sefer *ben de* ona katıldım ve gözden kaybolduğumuzda beni kucakladı. "Özür dilerim. Beni affet. Bir çözüm buluruz. İkimiz için de uygun bir çözüm." Yüzünü boynuma gömdü. Hava çürümüş yemek ve kimyasal kokuyordu ve burnumu yakıyordu. Sarılma rahatsız edici, doğal olmayan, yanlışı geliyordu. "Rebecca ile aramızda hiçbir şey yok. Ama kıskançlığını görmek biraz sevimli."

Omuzlarım çöp tenekesinin metaline çarpana kadar birkaç adım geri attım. Bu beni korkuttu. Çürümüş etin dayanılmaz kokusu burnumu doldurdu. Rob beni bırakana kadar göğsüne bastırdım. "Değilim. Hayır. Bunların hiçbirisi ikimiz için de işe yaramadı. Sadece senin için işe yaradı."

Sözlerim üzerine, savunmacı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun, Rob. İşimde iyiyim. Beni, hak etmediği bir şey isteyen bir çocuk gibi hissettirdin. Ben bunu hak ediyorum."

"Bence hazır değilsin. New York'a gitmek, konferanslara katılmak, bu işte başarılı olmak için ihtiyacın olan sektördeki kişisel bağlantıları kurmak konusunda proaktif davranmadın."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bana ödediğin maaşla bunu karşılayabileceğimi mi düşünüyorsun? Beni de yanında götüreceğini, masrafları ajansın karşılayacağını sanıyordum. Beni de yanında götüreceğini hep söylüyordun."

"Peki bu nasıl görünürdü? Sen ve ben birlikte seyahat ediyor olsaydık?" "Sadece öyle görünürdü çünkü *öyleydi!*"

Rob'un gözleri omzumun üzerinden hızla geçti. "Sesini alçalt."

Gözleri tekrar bana döndüğünde, "İstifa ediyorum!" diye bağırdım. "Margot, bekle!"

Beklemedim. Durmadım. İçeri geri döndüm ve tekrar masaya oturdum, nefesim öfkeli kısa nefesler halinde geliyordu.

Oliver... soğuk mu görünüyordu? Gözleri gölgeli, kapalıydı. "Patronunla yatıyor musun?"

BÖLÜM 16

Barın girişinde duran, ya gelen ya da giden, her halükarda gürültücü ve yolumu tıkayan bir grup insanın arasından sıkışarak geçtim. Sloane, Becky, Laurel ve Cheryl'in (brunch grubumuz) zaten ayakta durduğu yüksek bir masaya ulaştım. Cheryl hariç herkesin önünde birer shot vardı.

"Ahhh!" Becky çığlık attı beni gördüğünde. "O burada!"

Sonunda terfi istemenizi tebrik ederim!"

"Evet, bu ilk adım," diye onayladı Laurel. "O da ikna olacak. Senin ne kadar çok çalıştığını biliyor."

"İstifa ettim," dedim. "Çok yüksek sesle ve resmi bir şekilde." Çöp konteynerinin yanında durmak kadar yüksek sesle ve resmi bir şekilde.

Sloane içkisini önüme kaydırды, gözleri ağzından çıkmayan sorular soruyordu.

Shotu bir dikişte içtim ve boğazımı yakarken biraz hava aldım. Diğerleri de aynısını yaptı.

"Bir tur daha başlatayım," dedi Sloane, bara doğru yönelirken. "Oh, Cheryl, hamileliğin için tebrikler," dedim. Cheryl, onunla tanışmıştı. dört yıl önce bu barda tanışmıştı. Masasına götürdüğü birkaç içkiyi onun üzerine dökmüştü. On dakika boyunca özür diledikten sonra, ona kendi gömleğini vermeyi teklif etti. O da kabul etti. Orada gömleğini çıkardı ve Cheryl tuvalette giydi. O gömleksiz bir şekilde ayakta durup onunla konuşmaya devam etti, ta ki kapı görevlisi uygun giyinmediği için onu dışarı atana kadar. Ama önce Cheryl'in telefon

numarasını almadan önce. *Bu*, hayatlarının geri kalanında anlatabilecekleri, sevimli bir hikaye olan, güzel bir tanışma hikayesiydi.

"Teşekkür ederim," dedi bana, düz karnını okşayarak. "Hepinizin önümüzdeki yedi ay boyunca hazır bir şoförü var."

"Bu iyi haber," dedi Becky.

Sloane geri geldi ve dört shot daha getirdi, bunları ustaca masanın üzerine koydu. Birini havaya kaldırdı. "Geleceğe."

Ben de bir tane kaldırdım. "Eğer evren bize vermezse, biz kendimiz yaparız." Bunun doğru olmasını istemediğim kadar - aslında, son altı saattir bunun doğru olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyordum - şu anda hayalimi canlı tutmanın tek yolunun kendi ajansımı kurmak olduğunu biliyordum. Yedek yok, tanınırlık yok, yeterli para yok, potansiyel müşteriler yok.

"Gerçekten mi?" diye sordu Sloane. Bu açıklamamla ne demek istediğimi anlamış olmalıydı.

"Şu anda tek seçeneğim bu," dedim. Rob'la tüm bağlarımı koparmıştım ve böylece muhtemelen Los Angeles'taki ajans bağlantılarımın geri kalanıyla da. New York'ta tek başıma hayatta kalmam kesinlikle mümkün değildi. Ailem ve arkadaşlarımla çevrili olduğum bu yerde kalmam gerekiyordu. Tek yol buydu.

Sloane içkisini bir dikişte içti, ben de aynısını yaptım. "Bu kutlanacak bir şey."

Öyle olup olmadığından emin değildim, ama en azından bu gece, gerçekler ortaya çıkmadan önce öyleymiş gibi davranabilirdim. "Toplantın nasıl geçti?" diye sordum.

"Senin iğrençliğini yutmayacağım," dedi.

"Sözünü tersine çevirdin," dedim.

"Bu durumda, tersine."

"Senin adına sevindim,"

dedim.

Barı işaret etti ve tekrar ayrıldı.

Üç shot ve bir tabak kemiksiz tavuk kanadı sonra, kendi ajansımın sadece uzak bir hayal değil, şimdiye kadarki en iyi fikir olduğunu düşünmeye başladım. Diğerleri karaoke için söylemek istedikleri şarkıları seçmeye çalışırken, ben Sloane'a tüm artıları sıralıyordum. Bu, hafife almadıkları önemli bir karardı.

Avantajları parmaklarımla saydım. "Komisyonumu kimseyle paylaşmam gerekmiyor. Kimseye hesap vermek zorunda değilim. İstedğim kitapları temsil edebilirim.

"

"Korku dolu bir sonla biten romantik bir gerilim romanını temsil etmek istersen, yapabilirsin," dedi Sloane, sözlerini vurgulamak için masaya elini vurdu.

"Aynen öyle," dedim.

"Oliver... bugün... bunu yaptı mı? Eğer öyleyse... inanılmaz."

"Ne?" Biraz daha yaklaştım. Bar çok gürültülüydü. Her saniye daha da gürültülü hale geliyordu sanki. Ya da belki de ben her saniye daha da sarhoş oluyordum.

Kulağıma doğru konuştu. "Oliver. Bu kararı etkiledi mi?" "Hayır. Her şeyi kendim yaptım, çok teşekkürler. Öğle yemeğinden çıktığımda "Rob'la yatmıyor, umarım hayır demiştir." "Şu anda yatmıyorum," dedim.

"Şu anda değil" dedim.

O inledi. "Az çoktur, Marjorie. Bunlar, birini daha iyi tanıdığında yaptığın konuşmalardır."

"Muhtemelen haklısın. Bana nasıl baktığını görmeliydin." Sokağın ortasında yüksek sesle işimi bıraktıktan sonra restoranda oturmak, Oliver'ın kendini kapatması, aşırı kibar olması, genel sorular sorması ve benim sorularıma bir iki kelimeyle cevap vermesi canımı yakmıştı. Ama belki de böylesi daha iyiydi. İkinci şansımız, ilk şansımız gibi, birbirimiz için doğru kişiler olmadığımızı kanıtladı.

Becky masanın diğer ucundan seslendi: "Celine Dion hakkında ne düşünüyorsun?"

"Son derece hırslı," dedi Sloane. "Ama dene bakalım!" "Evet!" Laurel de aynı fikirdeydi.

Sloane bana dönerek, "Bakışına sözler de eşlik etti mi?" diye sordu. "Oh" dedi.

"Oh? Sonra ne oldu?"

"Sonra yemeklerimiz geldi, yedik ve bana Seattle'a hiç gittin mi diye sordu."

"Seattle mı? Neden?"

"Çünkü birini tanımaya çalıştığın zaman böyle yaparsın. Onlara hiç yengeç bacağı yediler mi ya da Seattle'a gittiler mi gibi genel sorular sorarsın."

"Oliver'ın bu kadar yargılayıcı olacağını düşünmemiştim," dedi. "Oliver'ı çok iyi tanıdığın için mi?"

"O üç yıldır senin çevrimiçi erkek arkadaşın. Seni tanıdığım süre kadar uzun bir süre! Onu en az bir kez kötü bir saç kesimi ve bir sürü şüpheli kıyafet seçimi ile gördüm."

Gülerek, "Oh, sadece göz kırptığı fotoğraflarını paylaştığı zamanı hatırlıyor musun?" dedim.

"O çok komikti. Aynen! Onun sakın ve komik biri olduğunu düşünmüştüm. Ama aslında yargılayıcı ve... eleştirel mi?"

İçimden bir kahkaha patladı. "Sen de Rob'la yattığım için beni yargılıyorsun," dedim. Tıpkı kardeşim ve ailemin yapacağı gibi.

"Rob'u Rob olduğu için yargılıyorum ve... tamam, seni de yargılıyorum. Ama ben senin en iyi arkadaşınım ve tüm hikayeyi biliyorum. Seattle ile ilgili sorularla konuyu saptırmıyorum." Kısa bir nefes verdi. "Oliver'ı internette takip etmeliydin. O zaman *tüm* kırmızı bayraklarını görürdün."

"Arkadaşlık profilinde sosyal medya hesapları yoktu ve ben de zar zor telefon numarasını alabildim. Hala soyadını bilmiyorum! Geçen hafta fotoğraflarını tersine görsel arama yaptım ama hiçbir şey çıkmadı."

"Onu internette takip etmişsin. Bana haber vermeden bunu nasıl yaparsın?" Uygulamadaki eşleşmelerimi internette araştırmak bizim geleneklerimizden biriydi. Esas olarak, kadınların korkutucu flört deneyimlerinden sonra oluşturdukları listelerde yer almadıklarından emin olmak için. Ama aynı zamanda onları tanımak, ne tür şeyler paylaştıklarını görmek için de.

"Hiçbir şey bulamadım."

"Belki de o kişi gerçekte yok," dedi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ben gülmekten ikiye katlandım.

"Sarhoşsun."

"Sen de," dedi.

"Öyleyim! Nasıl bu kadar sarhoş oldum?"

"İçtin," dedi Sloane, biri arkadan ona çarptığında. Ayaklarını açarak yerini geri aldı. "Bekle, Seattle'a gittin mi?"

"Hayır. Bu kötü bir şey mi? İnsanlara sormam gereken bir soru mu bu? Soru sormadan cevabı veriyor mu?" Cevabın *evet* olmasını istedim, çünkü bu belki de Oliver'ın beni tanımaya çalışmaktan vazgeçmediği anlamına geliyordu.

"Ne?" diye sordu Sloane, konuyu takip edemedi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedim. Sahnede biri "Open Arms"ı çok kötü söylüyordu. "Bu, aşırı müdahaleci olmadan birisi hakkında bazı şeyleri ortaya çıkaran bir soru."

"İzinsiz, mesela patronuyla yatıp yatmadığını sormak gibi mi?"

"Evet, öyle." Utanç beni sardı. Oliver bıkmıştı. Neden bıkmasın ki? Bu duygu, yüzümdeki ifade değişikliğiyle birlikte ortaya çıkmış olmalıydı, çünkü o beni kucakladı.

"Zor bir gün geçirdin," dedi. "Üzgünüm."

Omzuna yaslanarak boğuk bir inilti çıkardım.

"Oliver'ın sorusuna cevap olarak şunu söylemeliydin: *Hayır, ama istersen bu gece seninle yatabilirim.*"

İronik bir kahkaha attım. "İnan bana, bugün bana attığı bakıştan sonra, o istemiyor. Onu tekrar görmem için muhtemelen en az üç yıl daha geçmesi gerekecek." Bu düşünce içimi burktu.

"Onu ara. Ona yargılayıcı davrandığını ve bunu aşması gerektiğini söyleyeceğiz."

"Şu anda tek istediğim, sorunlarımı unutana kadar içmek."

"Anlaştık."

★ ★ ★

Gözlerimin arkasında keskin bir ağrı hissettim. Sanki güneş ışınları göz kapaklarımı kesip beni kör etmeye çalışıyormuş gibi. Ağzım sanki bütün gece pamukla doldurulmuş, bu sabah boşaltılmış gibi hissettim, boğazım kaşınıyordu ve dilim alt dişlerime yapışmıştı. Tükürük bezlerimi çalıştırmaya çalıştım ama onlar da boşalmıştı.

"Sloane," diye inledim, uyanmış mı diye merak ederek. Uyanmış olsa bile, muhtemelen beni duyamazdı. Yana döndüm ve kafamın içindeki bıçaklar boş kafatasımda sekip durdu. Boştu, çünkü artık kesinlikle bir beynim yoktu. Bir beyin bana düşünceler ve anılar verirdi, bu korkunç duruma nasıl düştüğümü hatırlatırdı, ama hiçbir şey yoktu. Düşünceler yoktu. Anılar yoktu.

Yataktan kalkıp banyoya gittim, ağzımı musluğun altına tuttum ve birkaç dakika boyunca su içtim. "İşte bu yüzden

içki içmiyoruz çocuklar," dedim odada olmayan çocuklara. Yeğenlerim hemen aklıma geldi, masum gözleriyle beni izliyorlar, hasta olup olmadığımı soruyorlar, mükemmel annelerinin asla içki içmediğini söylüyorlar. Bunun doğru olmadığını biliyordum, ama akşamdan kalma Margot bana karşı çok sert davranıyordu. Çok yargılayıcıydı.

Yargılayıcı. Bu kelimeyle birlikte bir düşünce beynimde dolaştı ama gerçek bir anı üretmeyi reddetti.

"Sloane," dedim tekrar ve banyodan çıkıp mutfığa doğru yöneldim, aspirin almak için. Kanepenin yanındaki yerde Kötü Kararlar kavanozu duruyordu. Boştu, yan yatmış ve yanında halının üzerinde iki adet beş dolarlık banknot vardı. Garip.

Aspirin şişesinin yanındaki tezgahta bir not vardı. *Senden nefret ediyorum. Ben ailemle öğle yemeğine gidip yaptıklarımızın sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalırken, sen nasıl olur da uyuyabilirsin? Ayrıca, seni seviyorum. İşin için üzgünüm. Ama unutma, sen bir rock yıldızısın.*

Of. İşim. O felaketi unutmamıştım. Ama rock yıldızı mı? Bana daha önce hiç öyle dememişti. Eminim bir bağlamı vardı, ama yine de beynim bana yardımcı olmuyordu. Telefonumu elime aldığımı hatırlamasam da, elimde titremeye başladı.

Annem. Bir hafta önceki T-ball maçından beri onunla konuşmamıştım. Mikrodalgadaki saat öğleni biraz geçmişti.

Telefonu açmadan önce aspirin şişesini açtım ve üç tane aldım. Tezgahın üzerinde açık bir paket patates cipsi de vardı, muhtemelen Sloane'ın akşamdan kalma halini gidermek için kullandığı başka bir yöntemdi. Birkaç tanesini ağzıma attım, yağın midemdeki mide bulantısını hafifletmesini umarak. Telefonum titremeyi kesti, ama bir cips daha çiğnemedem, tekrar titremeye başladı.

"Merhaba anne," dedim.

"Tatlım, merhaba! Tebrikler! Bir şey gönderiyorum. Aldın mı?"

Sesinin yüksekliği beni irkitti. "Ne? Neyi aldım? Neden?"

"Bill!" Annem babama seslendi, kulağıma bağırarak. "Gönderdin mi? İşe yaradı mı?" Bana dönerek, "Böceklerin sonunda ortadan kaldırıldığını sanıyordum," dedi.

"Sorunlar mı?"

"Yemek uygulamasındaki."

"Bana yemek mi gönderdin?" Bu sabah yemeğe ihtiyacım olacağını bir şekilde biliyor muydu? Dün gece sarhoşken *anneme* mesaj mı atmıştım?

"İşe yaradığını sanıyordum. Ekranımda teslim edildi yazıyor. Teslim edildi mi?" "Bir bakayım." Başımın daha fazla ağrımaması için yavaşça kapıya doğru yürüdüm

ve kapıyı açtım. Ön verandamda In-N-Out poşeti tutan bir adam gördüğümde şaşkınlık çığlığı attım. Güneş arkasında duruyordu ve ben ışığa karşı gözlerimi kısarak baktım.

"Ne oldu?" diye sordu annem.

"Hiçbir şey. Geldi... Geldi. Teşekkürler." Adama, "Bekleyin" dedim. Arkanı döndüm, kanepeye doğru yürüdüm ve yerden iki beş dolarlık banknotu aldım.

"Aldığına sevindim," dedi annem. "Afiyet olsun." "Anne, bekle."

"Evet?"

"Son zamanlarda seni daha sık görmediğim için özür dilerim. Haklıydın, ben... mutsuzdum. Ama bunun için çabalıyorum. Yakında seni ziyaret edeceğim." Kapıya geri döndüm ve teslimatçıya parayı uzattım.

Telefonun diğer ucunda annem, "Evet, sorunlarınla ilgilendiğini duydum. Audrey bize anlattı! Seninle gurur duyuyoruz. Yemeğini yedikten sonra beni ara, yeni işinden bahset" dedi.

Şaşkınlıktan sessiz kaldım. Cevap veremediğim telefon kapandı. Elimdeki banknotlar hâlâ önümde duruyordu. Gözlerim güneşe alıştığında, onun teslimatçı olmadığını fark ettim.

Oliver'dı.

BÖLÜM 17

Oliver verandamdaydı. Dün restoranda bana attığı bakıştan sonra bile. Beni bir daha görmek istemeyeceğinden emin olduktan sonra bile.

"Bir şekilde en kötü halimi gördüğünde ortaya çıkmaya karar verdiğini düşünüyorum," dedim, kenara çekilip kapıyı daha geniş açarak içeri girmesini sağladım. Benden farklı olarak, o harika görünüyordu.

"Bahsettiğin üç olaydan ikisinde beni sen davet ettin.

Yani *sihir* aslında doğru tanım değil." Bana yiyecek torbasını uzattı.

Hâlâ ona uzattığım paraya kaşlarımı kaldırdım.

Gülümseyerek başını salladı ve parayı benden aldı, sonra beni sweatshirt'ümün cebinden tutup parayı cebime koydu. Aşağı bölgemdeki o basit ama samimi harekete verdiğim tepki beni şaşırttı.

In-N-Out poşetini daha sıkı tuttum ve olabildiğince rahat bir şekilde, "Bugün seni ben davet ettim," demeye çalıştım.

O gülerek içeri girdi. "Bilmek korkutuyor beni."

"Gerçekten çok sarhoştun."

"Bana kızma. Dün kötü bir gündü ve Sloane kötü bir etki yapıyor." Kapıyı kapattım ve kilitledim.

"Bu benden değil, bu arada." Elimde tuttuğum fast food'u işaret etti.

"Verandadaydı."

"Annem."

"İyi anne," dedi.

"Bu akşamdan kalma hediyesi değil." Çantaya baktım ve birkaç porsiyon patates kızartması ve en az üç hamburger gördüm. "Bu bir promosyon hediyesi."

"Anlıyorum," dedi.

"O düşünüyor ki..." *Aslında* cümleyi "*terfi ettim*" diye bitirmeliydim, ama bitirmedim. Kız kardeşime söylediğim yalan şimdi anneme de yayılmıştı. Kafam çok ağrıyordu, onunla yapmam gereken konuşmayı düşünemeyecek kadar.

O, yanımdan geçip oturma odasına doğru yürüdü, kokusu duyularımı doldurdu. Yerdeki boş Bad Decisions kavanozuna baktı.

"Güzel kokuyorsun," dedim.

Yine güldü. "Öyle duydum."

"Ugh. Bilmek istemiyorum." Kavanozu alıp sehpaye koydum. Sonra mutfaktaki masayı işaret ettim. "Aç mısın? Annem bana çok fazla yemek sipariş etti."

"Aslında evet."

Masaya oturduk, o pencerenin kenarında, ben de onun sağında. Ona bir hamburger uzattım ve geldiğinden beri yüzünde olan sırıtış, hamburgeri açtığında kayboldu. "Seni yargılamıyordum, Margot. Yemin ederim ki tepkim seninle alakalı değildi, tamamen geçmişimle ilgiliydi. Yüzüm bazen kendi başına hareket ediyor ve belli ki pislik gibi davranıyordu."

"Ne?"

"Dün. Patronun. Şaşırdım ve sormamalıydim." "Anlat. Dün gece seni aradım mı? Rob yüzünden beni yargıladığını Rob yüzünden beni yargıladığını düşündüğümü nereden biliyorsun? Sloane ile konuşmadın, değil mi?" "Oda arkadaşın mı? Hayır. Bana mesaj bıraktın." Yüzümü ellerimle kapattım. "Ben yapmadım."

O güldü. "Harikaydı ve onu sonsuza kadar saklayacağım. Hatırlamıyor musun?"

"Hiç hatırlamıyorum."

Hamburgerinden bir ısırık alırken aynı anda telefonunu çıkardı. Ben de buna izin verdim. O sesli mesajlarını açıp dinlerken, ben de yavaşça hamburgerimi yedim, aspirin ya da yağın

Çünkü sesimin hoparlörlerinden ınlamasının bunu yapmayacağını biliyordum.

"Muhtemelen bunun seks için bir ağrı olduğunu düşünmedin," diye başlıyordu mesaj.

O durakladı. "Bu mesajdan önce bana uyanık mıyım diye bir mesaj attın, hemen ardından da 'bu seks için bir ağrı değildi' diyen bir mesaj attın."

"Bağlamı açıkladığın için teşekkürler," dedim, açıklamasının ardından hafızamda bazı parçalar canlandı.

Gülümsedi ve tekrar oynat düğmesine bastı, sesim devam etti: "Ama az önce birinden seks için bir mesaj aldım. Aklım o işte. Yani, hayatımdaki birinden değil, uygulamalardaki birinden. Tabii ki hayır dedim. İstersem evet de diyebilirdim. Ben seks yapmayı seven bekar bir kadınıam."

Gerçek zamanlı halim utançtan inledi.

"Bu arada," ok sarhoş sesim devam etti, "patronumla yattığımda o bekardı. Onun benden yaşça büyük olduğunu ve patronum olduğunu biliyorum, ama onu gördüğüm ilk saniyede onunla yattığım falan yok. Onu tanıyordum. Birçok ortak noktamız var. Bizim aksine. İnsanları yargılamamalıam. Patronum rüya gibi bir adam. Onu gördün. Belki senin kadar rüya gibi değil, ama herkesin muhteşem saçları ve öldürücü bir gülümsemesi olamaz. Ayrıca, kolların çok güzel. Ve sabun, odun ve tarçın gibi kokuyorsun. Neden tarçın gibi kokuyorsun? Tarçın kokusunu sevdiğimi sanmıyordum. Yani, herkes tarçın kokusunu sever, ama sıcak çikolatada, kurabiyelerde falan. Bir insanda sevdiğimi sanmıyordum. Sen bunu başarabiliyorsun. Gerçekten başarabiliyorsun.

O zaman Oliver'ın gözlerine baktım ve o da ağzının bir tarafını yarı gülümsemeyle kaldırdı.

Kendimi dinlemeye devam ederken düşüncelerimi daralttım: "Ayrıca, Seattle bir şeyin şifresi mi? İlk buluşma sorularıma bunu eklemem gerekir mi? Uyumalıyam. Seninle değil. Yapmayacağımdan değil. Yani, yapardım. Kesinlikle yapardım. Yapmalıyam. Sen de istiyorsun, değil mi? Hadi yapalım ve bunu sistemimizden çıkaralım. Bunu üç yıl önce yapmalıydık, o zaman şimdi burada özlemle, ne kadar seksi olduğunu düşünerek oturuyor olmazdık. O arabada çok seksiliydin. Akşam yemeğinde sohbetin bu kadar tek taraflıyam, gerçekten böyle olmaya hakkın yoktu.

Beni neredeyse hiç tanıımıyordun. *Ve* garsona kaba davrandın. Neden mesajlarıma cevap vermiyorsun? Geç oldu galiba. Kahretsin, saat iki olmuş. Şşş, özür dilerim. Uyu. Ama yarın gel, böylece senin kışında çomak olan yargılayıcı bir pislik olmadığını anlayayım. Üzgünüm, kışında çomak olduğunu düşünmüyorum. Sarhoşum. Çok sarhoşum. Ama gel. Adresim..."

Adresimi söylerken yarıda durdurdu. "Vay canına," dedim.

"Bir daha asla içmeyeceğim."

"Ben, kışına sopa sokmuş yargılayıcı bir pislik olmadığımı kanıtlamak için buradayım." Seks konuşmaları hakkında yorum yapmadı.

Ben de etmedim. "Sarhoş Margot çok saçma. Özür dilerim. Patronumla ilgili söylediklerim, utanç duygumun bir yansımasıydı. Her türlü..." Duygularımdan boğazım düğümlendiği için biraz nefes verdim. "Onunla yattığım için gurur duymuyorum."

"Seni kötü hissettirmek istememiştim. Ayrıca, bu beni ilgilendirmez. Sormamalıydım. Özür *dilerim*. Ayrıca, ilk gece garsona kaba mı davrandım?"

Yüzümü ellerimle kapattım. "Hayır, yani, biraz, ama sorun değil." "Ne yaptım?"

"Siparişimizi almaya çalıştığında onu görmezden geldin. Konuşmaya devam ettin."

"Vay canına. Özür dilerim. Dediğim gibi, nişanlımdan yeni ayrılmıştım ve orada olmamam gerekirdi."

"Ve dünkü öğle yemeğindeki tepkin, onun da geçmişinle ilgisi olduğunu mu söyledin?"

Bir patates kızartması ağzına gitmek üzereyken, yüzünde sorgulayan bir ifade belirdi. "Ben öyle mi dedim?"

Ona sert bir bakış attım. "Evet, az önce söyledin. Ve bundan daha utanç verici bir şey olamayacağına göre" — masanın üzerinde duran telefonunun uyku ekranını işaret ettim — "bana ne demek istediğini söylemelisin."

Birkaç dakika kendisiyle mücadele etmiş gibi göründü ama sonunda şöyle dedi: "Dünkü olay, nişanlımın beni aldattığını öğrendiğim günü hatırlattı. Bir kafede oturuyorduk ve eski sevgilisi içeri girdiğinde yüzü soldu çünkü görünüşe göre ona, ya bana söyle ya da o söyleyecek diye bir tür ultimatoma vermişti. Dün patronun gibi

dün patronun gibi, masamıza doğru yürüdü ve onunla konuşmak istedi. O da benden bir dakika izin istedi."

"Dün benim yaptığım gibi."

"Evet, senin yaptığın gibi. Ve

bu..." "Seni tetikledi mi?"

"Biraz. Tetiklememeliydi... ama tetikledi." Bitirdiği hamburgerin ambalajını buruşturdu.

"Anlıyorum. Üzgünüm. O ve eski sevgilisi hala birlikte mi?"

Yavaşça başını salladı. "Bu benim de ilk kez aldatılmam." "Öyle mi? İlk kez ne zamandı?" Çantaya uzandım, çıkardım başka bir hamburger daha alıp masanın önüne koydu.

"Üniversitede. Ayrıca, bir tane daha yiyemem."

"Sana inanıyorum." Hamburgeri ona doğru ittim. "İkiniz ciddi miydiniz?"

"Evet. Yaklaşık altı ay boyunca iyi arkadaşlık, sonra da yaklaşık altı ay çıktık."

"Kahretsin. Üzgünüm."

"Uzun zaman önceydi, ama belli ki hala güven sorunlarım var."

"Ne?" diye sahte bir şokla sordum. "Bekâr olmanın geçerli bir nedeni mi var?"

Nefes nefese güldü. "Evet. Her şeyi fazla düşünüyorum. Peki ya sen? Bekâr olmanın geçerli bir nedeni var mı?"

"Görünüşe göre, her şeyi *az düşünüyorum*, duygularımla hareket ediyorum ve sonunda berbat ilişkiler yaşıyorum. Dün en önemlisini tanıdın. Duygusal olarak ulaşılmaz ve bana hiç uygun olmayan patronum, son birkaç yıldır beni birçok yönden bağımlı tutuyor. Ve şimdi hayatım..." Kolumu sallayarak hayatımın ne kadar karışık hale geldiğini gösterdim.

"Doğru," dedi.

Yarısı ıslanmış bir patates kızartması aldım. "Hiç kimseyi aldattın mı?"

"Hayır. Sen?" diye sordu.

"Hayır. Ama sanırım bir yalancıya dönüştüm."

"Kız kardeşine terfi almadığını söylemedin mi?"

"Hayır. Ve şimdi anneme söyledi. Şimdi ikisine de söylemem gerekiyor. Hiç de istemediğim bir konuşma olacak."

"Belki ona mesaj attın. Dün gece her türlü mesajı gönderiyor gibi görünüyordun."

"Umarım olmaz. Dediğim gibi, sarhoş Margot pek de nazık değildir." Telefonumu açtım. "Bu arada, o sesli mesajı sileceksin."

"Asla," dedi.

Mesajlaşma uygulamasını açtım ve kız kardeşimin adını aradım. Onu bulamadan, Rebecca'nın adı dikkatimi çekti. O bana hiç mesaj atmazdı. Sadece ofiste veya asistanı dışarıdayken ofis telefonundan konuşurduk.

"İlerleme kaydettiğin için tebrikler," demişti. "Yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber ver."

Aslında ona şöyle cevap vermiştim: **İstifa ettim. Rob pisliğin teki.**

"Ugh," dedim ve o karışıklığı geçip başka bir şey yazmış mıyım diye baktım.

Audrey'nin en son mesajı şöyleydi: **Bunun doğru karar olduğundan emin değilim.**

Hadi konuşalım.

Onun mesajı, benim ona gönderdiğim şu mesajın sonucuydu: **Aslında terfiyi kabul etmek yerine kendi ajansımı kurmaya karar verdim. Bu ne kadar yönsüz ve odaklanmamış bir karar? Bu, beş yıllık plana hiç de yakın değildi. Sanırım başarılı olmanın birden fazla yolu var.**

Tedirgin oldum.

"Kötü mü?" diye sordu Oliver.

Ona yüksek sesle okudum. "Ouch."

"Bunu, başım ağrımadığında düzeltmem gerekenler listesine ekle."

"Başın ağrımak dışında, bugün işinden ayrılma konusunda nasıl hissediyorsun?"

"Kötü, özgür, korkmuş, umutlu, bunalmış." O başını salladı. "Hepsi tamamen geçerli. Sırada ne var?"

"Kendi işin var, değil mi? Tavsiyen var mı?"

"Gerçekten kendi ajansını kuracak mısın?" Kız kardeşime gönderdiğim mesajı işaret ederek telefonuma başını salladı.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Kendine zaman tanı ve bunun için gereken sürenin en az iki katını ayır."

"Hiç vaktim yok."

"O zaman kendine on kat daha fazla zaman tanı." "Sıfırın on katı sıfırdır."

Gülümsedi. "Sabır senin güçlü yanın değil galiba."

"Bunun için yıllardır bekliyorum."

"Bu, bir şeyi beklemek için çok uzun bir süre," dedi, gözleri benimkilere bakarak. İnsanlara güvenmediğini söylemesine rağmen, gözleri yumuşak, açık ve samimiydi. Ona daha yakın olmak istedim.

Ama onun telefonu dikkatimi çekti.

Telefon masanın üzerinde, aramızda duruyordu ve sesli mesaj, sanki yavaş çekim bir korku filmi sahnesi gibi zihnimde tekrar tekrar oynuyordu. Öne doğru atıldım, ama sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi, telefonu benim ulaşamayacağım bir yere çekti.

"Cidden," dedim, ayağa kalkarak. "O mesajı silecek misin?"

O da ayağa kalktı ve bana sırtını döndü. "Bu efsanevi bir şey. Silmek istemiyorum."

Onun terk ettiği sandalyenin üzerine çıktım ve ona ulaşmaya çalıştım ama göremediğim için, sonunda onu arkadan kucakladım. Vücudum onun sırtına bastırılmışken, kahkahası göğsümde titreşti.

Bana doğru döndü ve ben onu bıraktım. Ama hala sandalyenin üzerinde durduğum için dengemi kaybettim ve geriye doğru sendeledim. Düşmeden önce beni yakaladı, tek eliyle beni öne doğru çekti ve ona çarpmamaya neden oldu. Kolunu bacaklarımın etrafına doladı ve ben dengemi sağlarken ikimiz de hareketsiz kaldık.

Göğsü karnıma sertçe bastırıyordu ve yanağı göğsüme değiyordu. Kolu sağlam ve rahattı, sanki daha önce birçok kez bana sarılmış gibi. Sanki gelecekte de birçok kez bana sarılmasını istiyormuşum gibi. Kollarımı omuzlarına dayadım ve tüm vücudum gevşedi.

"Sen de güzel kokuyorsun," dedi.

Kalbim hızlandı. "Eminim votka ve ter kokuyorumdur."

"Tatlı kokuyorsun. Narenciye gibi bir şey."

"Şey... nar gibi. Losyonumun kokusu." Kanımın boynumda ve çok daha aşağıda attığını hissedebiliyordum.

Gözlerime baktı ve beni daha sıkı sarıldı.

Parmaklarımla saçlarını okşadım, sonra eğildim, öpücüğü bekleyerek gözlerimi kapattım.

"Sence ortak hiçbir yanımız yok mu?" diye sordu, dudakları benimkilerden milimetrelerce uzaktaydı.

Gözlerimi açtım. "Ne?"

"Mesajında, bizim hiçbir ortak noktamız olmadığını düşündüğünü söylemiştin."

"Sarhoş Margot'u dinleme. Saçmalıyor." "Yani ortak yönlerimiz olduğunu *mu* düşünüyorsun?"

Tereddüt ettim. "Muhtemelen var... şey... İkimiz de komiğiz."

O güldü.

"Sence ortak yönlerimiz var mı?" diye sordum. "İkimiz de kendi işimizi yapıyoruz."

"Birimizin var. Diğeri ise önünde çok uzun bir yol var." "Bu da bir şeydir," dedi.

"İkimiz de çok çekiciyiz," dedim.

Gülümsedi, beni sandalyeden kaldırdı, döndürdü ve yere indirdi. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Bu konuda iyiyiz," dedi, tek parmağıyla dirseğimin içinden bileğime kadar kaydırarak ne demek *istediğini* gösterdi ve zevk dalgaları içimi kapladı.

"Çok iyiyiz," diye onayladım.

"Bunda iyi *olmadığımızdan* emin olmalıyız."

"Bu korkunç bir plan gibi geliyor," dedim. Bugün hariç, gerçek hayatta sadece iki kez birlikte vakit geçirdik. İlk sefer felaketti, ikincisi de sonuçta pek iyi sayılmazdı. "Denemeye devam etmek ister misin?"

"Seni bu masaya atıp her santimini tatmak *istiyorum*." "Tamam."

O güldü. "Tanrım, bir ilişkide bu hissi istiyorum. Uzun zamandır bunu yaşamadım. Ama aynı zamanda gerçek bir şey de istiyorum. Daha fazlasını."

Uygulamaların ve arabaların dışında da anlaşıp anlaşılamayacağımızı görmemiz lazım."

Ona yaklaştım, göğüslerimiz neredeyse çarpışacaktı. "Yani bir süre fiziksel şeyleri görmezden gelip... arkadaş olmak mı istiyorsun?" Neden bu adam, birlikte iyi olduğumuz tek şeyi bizden uzak tutmakta ısrar ediyordu?

"Eğer öyle demek istiyorsan." Sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti ve gözleri benimkilere sabitlenmişti.

"Tamam. Peki." Bir adım geri çekildim ve aramızdaki bağı kopardım. "Ben... duş almam lazım. Yalnız," aptalca bir nedenden dolayı ekledim. "Yani, tabii ki yalnız. Bunu zaten açıkça belirtmiştin. Ben bir aptalım. Ben... ben... geri geleceğim."

Onu mutfağında bırakıp, banyoda buharlı sıcak duşun altında kilitli kalana kadar, ona gitme seçeneği sunmam gerektiğini fark etmedim. Belki de gitti.

"Umarım gitmiştir," diye duşumdaki beyaz fayanslara fısıldadım. Konuşabilselerdi, "Yalancı," diye fısıldarlardı.

BÖLÜM 18

Duştan çıktığında kafam çok daha berraklaşmıştı. Belki de Oliver haklıydı. Bu, aslında sadece üçüncü buluşmamızdı. İlki, onun hayatında büyük bir çöküşün hemen ardından, ikincisi ise benim hayatımda bir çöküşün ardından gerçekleşmişti. Fiziksel şeyler dışında birbirimize gerçek bir şans vermemiştik. Ve fiziksel şeyler, yargımızı, bunun ötesinde bir şey olup olmadığını görme yeteneğimizi bozuyordu. Ne kadar az ortak noktamız olsa da, mesajlaşırken iyi anlaşıyor gibiydik. Bu, gerçek hayata da yansıyabilirdi. Oliver'ın bana söylediği ilk şeyi düşündüğümde gülümsedim: en iyi programcı bile insan etkileşimini taklit edemezdi. Belki de üç yıl önceki hali ne demek istediğini biliyordu.

En az makyajı yapmak ve rahat ama şirin kıyafetler giymek on dakikamı aldı. Sonra Oliver'ı yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissederek yatak odamdan ıktım.

Ama yalnız değildi.

Köşeyi döndüğümde onu ve Sloane'ı kanepede oturmuş konuşurken gördüm.

"Bak kimi buldum bizim dairemizde, Margot. Erkek arkadaşın," dedi.

"Erkek arkadaşım değil," diye bağırdım, aynı anda Sloane de "Erkek arkadaşın

Erkek arkadaşın gerçekte daha da sevimliymiş."

"Sloane," diye azarladım. "Ona öyle deme." Oliver'a, "Sadece birbirimize uzun süredir mesajlaştığımız için şaka yapıyordum," diye açıkladım.

O da şakayı beğenmiş gibi bana sırtıttı.

Kanepeden kalktı ve sehpadan bir strafor kutu aldı. "Hayatımda hiçbir erkeğin yemesine izin vermediğim bu lezzetli artıkları

bu lezzetli artıkları buzdolabına koyacağım ve sonra buraya geri gelip buraya nasıl geldiğini öğreneceğim. Çünkü son duyduğumda, yargılayıcı bir pisliktin."

İç geçirdim ve Oliver'ın yanındaki, onun az önce terk ettiği koltuğa oturdum. "Oda arkadaşımın aşırı paylaşım sorunu var. Cidden, Sloane, sana bir daha hiçbir şey anlatmayacağım."

Sloane, buzdolabındaki yer ve bundan sonra sadece istisnai yemek artıkları saklamamız gerektiği konusunda birkaç dakika söylendikten sonra, sonunda kapıyı kapattı ve solumuzdaki ikili koltuğa oturarak bize katıldı. Sanki paylaşmak istediğimiz tüm dedikoduları dinlemeye hazırmış gibi, dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi.

"Oliver, Sloane," dedim. "Sloane, Oliver."

"Biz tanıştık zaten," dedi, sanki zamanımı boşa harcıyormuşum gibi elini havada sallayarak. "Sen duş alırken."

"Doğru."

"Aklını başına topladığını görüyorum," dedi ona. "İkimiz de Rob'un bir pislik olduğunu ve buradaki kızımızı hak etmediğini biliyoruz."

"Aslında," dedim, fazla ileri gitmeden sözünü keserek, "Oliver buraya geldi çünkü ona çılgınca bir sesli mesaj bıraktım." O seçimi yaparken orada olup olmadığını anlamak için ona gözlerimi kısarak baktım.

O, utanarak, "Ah, o mu?" dedi.

"Bunu bırakmama nasıl cüret edersin?"

"Bana yetişkin bir kadın olduğunu söylemiştin."

"Belli ki değilim." Gözlerim sehpanın üzerindeki boş kavanozu buldu. "Kavanozumuz ne oldu?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Dün gecedен çok az şey hatırlıyorum."

"Muhtemelen en iyisi bu, çünkü 'My Heart Will Go On'u çok kötü söylemiştin."

"Ne? Celine'i *mi* söyledim? *Asla*

yapmam." "Yaptın."

"Biri kaydetmiştir, söyle," dedi Oliver.

"Elinde başka bir kayda ihtiyacın yok," dedim ona. O güldü.

"Ne yazık ki, bildiğim kadarıyla kimse kaydetmedi. Belki gelecekte internette, bizim kadar komik bulan bir yabancı tarafından yayınlanır. Şuna gelince" —Sloane kavanozu işaret etti—"gelecek ayın kirasının yarısını bununla ödedin, bana bir yıl içinde paranı dikkatli kullanmazsan iflas edeceğini ve senin ailenin evinde kalırken odanı Airbnb'de kiralamamız gerektiğini söyledin."

"Kötü Kararlar kavanozundaki tüm parayı kendiminkim olarak mı talep ettim?"

"Adil olmak gerekirse," dedi, "çoğu senden geldi, bu yüzden ödeme olarak kabul ediyorum."

"Ne kadar cömert."

"Ama Airbnb fikrini reddediyorum," dedi. "Öldürülmek istemiyorum."

"Senin için hoş bir tanışma olabilir," dedim.

"Dün gece de öyle demiştin," diye hatırlattı bana. "Ve dün gece de söylediğim gibi, benim zaten bir erkek arkadaşım var ve senin gibi romantik karşılaşmalara takıntılı değilim. Ve yine dün gece söylediğim gibi, her şey yoluna girecek. Sen rock yıldızı bir menajer olacaksın."

"Rock yıldızı," dedim, gecenin son eksik parçası nihayet yerine oturdu.

Sloane burnunun köprüsünü sıktı. "Hala akşamdan kalma olduğumu düşünürsek, bu konuşmaya yarın devam ederiz." Ayağa kalktı ve koridora ulaştığında dönüp, "Oliver, beynim seni doğru düzgün tanıyamayacak kadar bulanık. O yüzden yarın bizimle kahve içmeye gelmelisin," dedi.

Dudakları sırtarak seğirdi, sonra başını salladı.

"Ayrıca," dedi, ikimizi işaret ederek, "benim artıkları yemeyin."

Mutfaktaki yarısı yenmiş hamburger ve patates kızartması yığınının işaret ettim ve o da onaylayarak homurdandı.

"Onun artıkları tam olarak nedir?" diye sordu Oliver, o gittikten sonra.

"Onlara olan tutkusu takdire şayan."

"İnan bana, sadece omlet ya da basit bir şey. Acıktığında her şeyin gerçekte olduğundan daha lezzetli olduğunu düşünür."

"İkinizin eğlenceli bir dinamikleri var." "Oda arkadaşın var mı?" diye sordum.

"Hayır."

Gözlerimi kısarak baktım. "Yalnızlık çekmiyor musun?"

"Evet, çok," dedi, boğuk sesi omurgamda ürperti yaratıyordu. "Ayrıca, 'meet-cute' ne demek?"

Gülümsedim. "Kitaplarda veya filmlerde aşkın ilk karşılaşmasına verdiğimiz isim. Genellikle sevimli bir şeydir. Karışık içki siparişi veya yanlış kimlik, öpücük kamerası veya konserde omuzda taşınmak gibi."

"Peki ya bir flört uygulamasında *u up*? Bu da buna dahil mi?"

Gülerek, "Asla!" dedim. Dün gecedен başka bir anı aklıma geldi. "Dün gece uygulamalarımı sildim. O adam bana o mesajı attıktan hemen sonra, sana o çılgın mesajı attım."

Hiç şaşırmış gibi görünmüyordu. "Benimkileri birkaç ayda bir siliyorum." "Ben de."

"Bu yüzden eşleşmeye devam ediyoruz," dedi.

"O ve senin tuvaletin." Dizimi kanepeye çekip göğsüme sarıldım.

"Ah evet, senin tuvaletime yakın olman önemli, unutmuşum."

Tuvaletin onun penisi için bir kod adı *olmadığını* çok iyi bilmeme rağmen, gözlerim onun kasıklarına kaydı. Yanaklarım kızardı ve hızla bakışlarımı başka yere çevirdim. "Bu turda kaç kişiyle sohbet ediyorsun?"

"Uygulamalarda mı?" diye sordu. "Evet."

"Beş ya da altı kişi."

"Öne çıkan biri var mı?"

Gözleri tekrar benimkilere baktı. "Evet, sadece bedenim için beni isteyen bir kadın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Vücudun gerçekten güzel."

"Ortak hiçbir yanımız olmadığı için uyumsuz olduğumuzu düşünüyor. Bana bir tavsiyen var mı?"

Keskin bir nefes verdim. "Sana zaman tanımasını söyle. İnsanların zamanla sevmeye başladığı tiplere benziyorsun."

"Öyleyim," dedi, yakışıklı yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi.

Kalkıp hareket etmem gerekiyordu. Ona bu kadar yakın oturup, tüm enerjisini emerek, neden ilişkimizin durumuyla ilgili herhangi bir sınır çizdiğimi merak etmemem gerekiyordu.

"Tur ister misin?" "Tur mu?" diye sordu.

"Daireyi."

Odayı gözden geçirdi. Oturduğu yerden, dairemizin pek bir şeyi olmadığını görebiliyordu. Mütevazı mutfağımıza girmiş ve şimdi küçük oturma odamızda oturuyordu. Muhtemelen turu çoktan yaptığını düşünüyordu.

"Kitapların," dedi odayı inceledikten sonra. "Kitaplarını görmek istiyorum. Ofisinden daha büyük bir koleksiyonun olduğunu söylemiştin. Bunu kanıtlaman lazım."

Kitaplarım yatak odamdaydı. Önemli değildi. Bu adamı yatak odama götürebilirdim. Artık arkadaşlık. Yakın zamanda seks yapmayacak arkadaşlar.

"Evet, koleksiyonumu görmelisin. Büyüklüğüyle övüneceksem, bunu kanıtlamaya da hazır olmalıyım."

Kıkırdadı. "Bunda çok iyisin, biliyor musun?"

"Neyde?" diye sordum, masum gibi davranarak.

"Ne olduğunu biliyorsun." Ayağa

kalktı. "Özür dilerim," dedim.

"Bırakacağım." "Benim için

bırakma."

Gülümsedim, sonra onu koridora götürdüm ve yatak odamın kapısını açtım.

Eşikte tereddüt etti. "Onların senin yatak odanda olacağını bilmiyordum."

"Bu bir sorun mu, *dostum*?" diye alay

ettim. "Hiç de değil," dedi ve içeri

girdi.

Ben gülerek onu şakacı bir şekilde ittim ve o da gülerek öne doğru sendeledi. Yatağımı işaret ettim, yorganın alt kısmı topaklanmış, çarşaf larım da buruşuk ve dağınıktı. "Bunun suçlusu gecem. Normalde her sabah yatağımı yaparım."

"Öyle mi?" diye merakla sordu.

Tirildim. "Hayır, ama yarın bu alışkanlığı edinmeye başlayacağım. Ve o da benim giysi sandalyem." Dolgun sandalyemin üzerine yığılmış giysi yığının a başımı salladım. "Bir kez giyildiler ama yıkanacak kadar kirli değiller."

"Bir sistemin var," dedi.

"Düzenli bir kaos."

Yatağımın karşısında, karşı duvarda kitaplıklarım vardı. Onları Ikea'dan almıştım ve duvarın uzunluğuna neredeyse mükemmel bir şekilde uyuyorlardı, sanki duvara gömölü gibi görünüyörlardı. Yatağım ve giysi sandalyem gibi, orada duran kitaplar da benim anladığım bir şekilde düzenlenmiş, uyumsuz yığınlar ve sıralar halindeydi.

"Vay canına," dedi. "Haklısın, büyüklüğüyle övünmelisin. Hatta bir mezura bile çıkarmalısn." Birkaç adım yaklaştı ve elini bazı kitapların sırtlarında gezdirdi. Sözleri ve hareketlerine tepki olarak vücudumun titremesine bakılırsa, elini omurgamda gezdiriyor olabiliirdi.

"Kitap ödünç almak ister misin?" diye çok yüksek sesle sordum. "Tabii, benim için bir tane seçer misin?"

En sevdiğin kitabı."

"En sevdiğim yok," dedim, ki bu çoğunlukla doğruydu. Seçemiyordum. Birçok kitabı birçok farklı nedenden dolayı seviyordum ama bazıları en üstte yer alıyordu. Sorun, en üstte yer alanların sürekli değişmesi idi. "Romantizm sever misin?" Yanına yaklaştım, onunla birlikte kitaplarımı inceledim, omuzlarımız birbirine değdi.

"Hiç romantik kitap okumadım."

Burnumu kırıştırdım. "Bu bir ilişkiyi bitirir."

"*Dirty Dancing* şartının üstünde mi, altında mı?"

Gülümsedim. "Yani, 'Hayatımın en güzel anlarını yaşadım' dersem, buna 've hepsini sana borçluyum' diye cevap verecek, hazır ve istekli birine ihtiyacım var."

Düşünceli bir şekilde bir gözünü kapattı. "Sanırım bu *Dirty Dancing* 'e bir gönderme olduğunu varsayıyorum?"

Sahte bir iç çekişle, "Tüm umutlarım ve hayallerim alevler içinde yok oluyor," dedim. Birkaç adım daha ilerledik.

"Romantik kitap okuyan birçok erkekle tanışıyor musun?" Bana doğru eğildi, nefesi benimkiyle karışlıyordu.

"Hayır, bu yüzden hala bekâırım," dedim.

Dudakları çarpık bir gülümsemeye kıvrıldı. "Anlaşılabilir."

Raflar boyunca ilerlemeye devam ettim, o da beni takip etti, ta ki onu korkutmayacak kadar sakın ama ona fikir verecek kadar baharatlı olduğunu düşündüğüm bir kitapta durana kadar. Bana ne yapabileceğine dair fikirler... *Dur, Margot*. Kitabı çıkardım ve ona gösterdim.

"Okumamı istediğın kitap bu mu?" Kitabı benden aldı ve ortasına yakın renkli sekmelerimden birini açtı.

Başımı salladım. "Evet, aslında."

Gözleri sayfayı taradı ve okudukça kaşları gittikçe yükseldi.

"Ne yazıyor?" diye sordum, kitaplarımdaki pembe sekmelerin ne anlama geldiğini çok iyi bilerek. Kırmızı sekmeler değildi, ama iyilerdi.

Kararlı bir nefes aldı, sonra şaşırtıcı bir şekilde boğazını temizledi ve yüksek sesle okudu: "Parmağı, terle kaplı göbeğinin etrafında daireler çizdi ve onun tuzlu tadını özledi. O, onun dokunuşuyla tüyleri diken diken olurken inledi. Ağzını, dilini ondan uzak tutarak bir saniye daha dayanabileceğinden emin değildi. Üstü göğüslerini zar zor örtüyordu ve onun da onu en az onun kadar istediğinin kanıtı ince kumaştan belli oluyordu."

Seni bu masaya atıp her santimini tatmak istiyorum. Oliver daha önce bana bu sözleri söylemişti ve şimdi ağzından çıkan sözler bana onları hatırlatıyordu. Bacaklarımın arasındaki zonklama da yardımcı olmuyordu. Arkadaşlık ve cinsel perhiz konusunda az önce kararlaştırdığımız her şeyi unutmak istedim.

Oliver durdu ve kitabı kapattı. "Anladım."

Nefes aldım, başım dönüyordu, bacaklarım güçsüzdü. "Hayatını kitapları seslendirerek kazanmalısın dediğimde yalan söylemiyordum." Yakındık. O kadar yakındık ki, çıplak kollarımda vücudunun ısınısını hissedebiliyordum. O okurken birbirimize yaklaşmış mıydık? Bana baktığında gözleri fırtınalıydı, sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi. Keşke tutmasaydı, ama dünyadaki tüm iradeye sahip gibi görünüyordu.

Göğsüne hafifçe vurdum. "Sadece arkadaş olmamız iyi, Oliver. Çünkü bence sen benim için fazla iyisin. Seni mahvedebilirim."

Bir an için gözlerini kapattı. Tekrar açtığında, gözleri daha da yoğunlaşmıştı. Ve sesi kısık bir şekilde, "Belki de benim için iyi olur," dedi.

Koridorun karşısındaki banyo kapısı kapandı ve ben irkildim.

Oliver de sersemliğinden çıkmış gibiydi. "Gitsem iyi olacak," dedi. "Tabii kıcımlın yapışkan olmadığını kanıtladıysam."

"Bunu *kesinlikle* kanıtladın."

"Yarın kahve içer miyiz?" Başıını koridora doğru çevirerek Sloane'ın onu davet ettiğini hatırlattı.

"Evet, olur... evet. Java'ya gidelim. Biliyor musun?" "Evet, oraya gitmiştim."

"Tamam, yarın görüşürüz." Nedenini bilmeden omzuna şakacıktan yumruk attım.

şu anda ağzımdan çıkan her kelime samimi olmaktan çok uzaktı.

Yumruğumun omzuna çarptığı yere baktı ve kocaman bir gülümsemeyle gülümsedi. Kalbim biraz eridi.

"Hoş kal." Kapıya doğru bir adım attı, ama bir adım daha atmadan, kitabımı tutmayan elini tuttum ve onu kucakladım.

"Arkadaşlar sarılır," dedim. "Değil mi?"

"Arkadaşlar sarılır," diye cevapladı, beni sıkıca sararak, dudaklarını şakağıma dayadı. Bu arkadaşlar arasındaki dostça bir sarılma değildi. Ama birbirlerine dokunmamaya karar vermiş, ama yine de dokunmak isteyen insanların sıkı ve çaresiz bir sarılmasıydı. Kalbimin göğsüne çarptığını hissedebiliyor muydun acaba? nce geri çekildi, sonra aceleyle uzaklaştı.

BÖLÜM 19

"Arabası burada mı?" Yolcu koltuğundan, başımı dizlerimin arasına gömerek fısıldadım. Son birkaç dönüşte olduğu yerdı.

"Arabası neye benziyordu?" diye sordu Sloane.

"Siyah bir BMW."

"Beamer mı kullanıyor?"

"Evet, burada mı?"

"Rob'un arabası yakınlarda yok."

Rahat bir nefes alıp oturdum, saçlarımı geriye attım ve kanımın vücudumdaki normal yerlerine dönmesini sağladım. Sloane'ın arabayı sürmesini istedim, böylece pazar sabahı ofiste olursa arabamı tanımayacaktı. Nadir bir durumdu, ama hiç duyulmamış da değildi.

Sloane arabasını park konumuna aldı ve kontağı kapattı. "Ya kilitleri veya alarm kodunu değiştirmişlerse?"

"Sadece iki gün oldu." Emniyet kemerimi çözdüm. "Bekle, sence değiştirmişler mi?"

"Muhtemelen hayır. Orayı yok etmekle tehdit etmedin, değil mi?"

"Hayır!"

"Sadece kontrol ediyordum. Cuma günü ne kadar sert davrandığını bilmiyordum."

Arabadan indiğimizde ofisin arka girişine doğru yöneldik. Hem anahtarım hem de şifrem işe yaradı.

"İş yerinde ne bırakıyorsun ki?" diye sordu Sloane. "Masamı hayal etmeye çalışıyorum ama yangında kurtaracağım bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Üç yıldır bu işte olan biri için, kendini bu işe adamamışsın gibi görünüyor," dedim.

"Burada bağlılık korkusu olan tek kişi var ve o da ben değilim."

"Her neyse," diye mırıldandım. "Seninle bir yıllık kira sözleşmesi imzaladım. Bu bağlılık için nasıl?"

Sloane güldü, sonra lobide ve masamın önüne geldiğimizde bir daire çizdi. "Buraya gelmeyeli çok uzun zaman oldu." Ben masama doğru ilerlerken o kitaplıklara doğru yürüdü. "Biraz kitap alabilir miyim?" diye sordu. "Biraz kitap istiyorum." Ben cevap vermeden rafta bir kitap çekti.

Masama getirdiğim boş kutuyu bıraktım ve etrafa baktım. Sloane haklı mıydı? Burada hayatımdan gerçekten ne istiyordum ya da neye ihtiyacım vardı? Ailemle birlikte çıktığımız son tatilden kalma tek bir çerçeveli fotoğrafım vardı — kız kardeşim tarafından ödenen, göl kenarında lüks bir kulübe. Kısa süre önce üniversiteden mezun olmuştum ve tatilin yarısını yüzme ve kürek sörfü yaparak, diğer yarısını ise kız kardeşimin kanalı için videolar çekerek ve Los Angeles bölgesindeki İngilizce ile ilgili iş fırsatlarını araştırarak geçirmiştım. "Editör olmak istediğini sanıyordum," demişti kız kardeşim, ben bir edebiyat ajansında asistanlık işi bulduğumda. "Ajanlar köpekbalığı gibidir."

Fotoğrafı ve anıyı kutuya koydum, sonra saksıdaki kalp yapraklı filodendronumu üstüne koydum, sanki onu orada tutmak istercesine. Ortadaki masa çekmecesinde birkaç atıştırmalık vardı: birkaç KIND bar ve yarısı boşalmış bir paket Goldfish kraker. Onları da kutuya koydum. Diğer çekmecelerde çoğunlukla kalem, kırtasiye malzemeleri, zarflar ve pullar vardı. Buraya gelmemin gerekçesini desteklemek için hepsini aldım.

Sonra, her şeyden çok özleyeceğim (ve asla yenisini alamayacağımı bildiğim) yüksek sırtlı, ergonomik tekerlekli sandalyeme oturdum ve ofis telefonunu aldım. Kari Cross'u cep telefonumdan iki kez aramıştım ama cevap vermemişti. Onunla iletişim kurduğumuz ana yol olan e-posta gönderecektim, ama önce buradan deneyeyim dedim, böylece daha kişisel bir şekilde açıklayabilirim.

İkinci çalışmada telefonu açtı. "Pazar günü çalışıyor musun?" diye cevap verdi. "Bu adanmışlıktır."

"Hayır, masamı temizliyorum."

"Masanızı mı temizliyorsunuz? Taşınıyor musunuz?"

"Bana gönderdiğin son elli sayfayı ne kadar beğendiğimi söylemek için aramak istedim. Harika. Yapay zeka hükümeti ürkütücü ama toplumun ona neden güvendiğini tamamen anlayabiliyorum."

"Teşekkürler. Peki ya ortam? Daha mı iyiydi?" "Daha iyiydi," dedim.

O içini çekti. "Bana yalan söyleme, Margot." "Hala biraz daha çalışılması gerekiyor."

"Bunu söyleyeceğinden korkuyordum. Rob'la herhangi bir ilerleme kaydettin mi?"

"Hiç sayfa okudu mu?"

"Sana bunu söylemek için arıyorum." Bir an durdum, omuzlarımı dikleştirdim ve sonra "İstifa ettim" dedim.

"İstifa mı ettin? Başka bir iş mi buldun?" "Hayır, kendi ajansımı kuruyorum."

"Oh." Bu gelişmeden pek memnun kalmamış gibiydi. "Sanırım mantıklı. Zamanlaman daha kötü olamazdı."

"Bunun için üzgünüm. Onu kitabın konusunda ikna etmeye çalıştım. Benimle bu konuyu tartışmaya açık değildi," dedim, o sırada sadece beni öpmeye açık olduğunu hatırlayarak. Öfkem yeniden alevlendi.

"Sanırım onu kendim ikna etmem gerekecek. İstifa etmen kitabımla ilgili değil, değil mi?"

"Hayır. Öyle bir şey yok. Benim kendim için gördüğüm geleceği benim için görmüyordu."

"Bu onun için bir tema gibi geliyor."

"Kitabının geri kalanını okumak isterim," dedim. "Hala geri bildirim istiyorsan. Ve" — gergin bir kahkaha attım — "Rob emekli olursa ya da ölürse ya da başka bir şey olursa ve bir ajansa ihtiyacın olursa, beni düşün."

Odanın diğer ucunda, Sloane'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, sanki romantizmin kraliçesi Kari Cross'a bunu söyleyecek cesaretim olacağını hiç düşünmemişti.

Kari keskin bir kahkaha attı. "Birkaç yıl sonra bu işe alıştığında beni ara, bakalım Rob hala beni mahvediyor mu."

Onun sözleri midemi burktu. Her potansiyel müşterinin söyleyeceğinden korktuğum sözlerdi. Editörlerle ilişkilerim vardı,

birkaç kitap satmıştım, ama hepsini Rob'un gözetiminde yapmıştım. "Evet, tabii ki."

"Ama okuma teklifini kabul edebilirim," dedi. "Lütfen kabul edin. Size kişisel e-posta adresimi göndereceğim."

"İyi fikir. Sonra görüşürüz Margot."

Telefonu kapattım.

"Ne dedi?" Sloane, kolları kitaplarla dolu halde sordu.

"Yeterli deneyimim olmadığını."

Sloane gözlerini devirdi. "Son dört yılı ne olarak değerlendiriyor peki?"

"Beni şöhretli bir stajyer olarak görüyor," dedim, kız kardeşimin sözlerini hatırlayarak.

"Belki de sandığım kadar akıllı değildir," dedi Sloane, çaldığı kitapları benim kutuma ekleyerek.

"Hayır, o daha akıllı."

Sloane parmağını çenemin altına koydu. "Neşelen. Başarabilirsin. Bir yazarın reddi seni üzmesin."

Elini itekledim. "Beni moralimi bozan tek bir reddetme değil."

"Biliyorum. Ama bundan sonra Oliver'la yapacağımız iş beyin fırtınası oturumunda tüm sorunlarını çözeceğiz."

Sloane'ın kitaplarıyla kutu tahmin ettiğimden daha ağırdı. Kutuya kaldırdım ve inlemem homurtuya dönüştü. "Gidelim. Bu arada, Oliver'ı beyin fırtınası oturumuna davet ettiğini açıkça belirtmediğinden emin değilim. Hatırladığım kadarıyla, onu değerini değerlendirmesi için davet etmiştin."

"Öyle mi dedim? Huh. Akşamdan kalma olsam bile, hala çok espriliyim."

"Bu günlerde buna *sinir bozucu* mu diyoruz?" dedim ve alarmı sıfırlamak için kutuyu kalçama taşıdım.

"Belki de, onun başlattığı bu saçma sapan arkadaşlık olayından sonra, beyin fırtınası yapmaktan daha önemli olan şey, iyi bir ızgara partisi *yapmaktır*."

"Yapma, Sloane. Birbirimize dokunmayı bırakıp birbirimizi gerçekten tanımak için arkadaş olmamız gerekiyorsa, bu kötü bir şey değil." En azından son yirmi dört saat boyunca kendimi ikna ettiğim mantık buydu.

Alarm çalmaya başladı ve ben kapıyı tekrar kilitledim.

O içini çekti. "Her neyse. Bence asıl sorun, onun senin hayalini kurduğun tatlı bir tanışma olmadığı için onu uzak tutman."

"Doğru değil." Arabaya doğru dönüp yürürken, Rob'un BMW'si otoparka giriyordu.

"Kahretsin," dedim. "Yürümeye devam et."

"Ne?" Sloane fark etmemişti, ama fark eder etmez yumruklarını sıktı.

"Aptalca bir şey yapma," dedim.

"Ama çok istiyorum. Sence ofiste kamera var mı? Senin burada olduğunu bu şekilde mi öğrendi?"

Ofisin ana lobisinde kameralar vardı, ama onun orada oturup onları izlediğini sanmıyordum.

Rob arabadan indi. Spor şortu ve dar mavi tişört giyyordu. Buradan tam anlamıyla üç blok uzaklıktaki spor salonunda olmalıydı.

"Sadece masamı temizliyorum," dedim.

Biz bagaja ulaştığımızda o da bize katıldı. Gözleri kutuya ve Sloane'ın çaldığı birkaç kitaba takıldı. Ona bir bakış attım ve o da pişmanlık duyuyormuş gibi davranacak kadar nezaket gösterdi.

Rob'un kalmam için bana yalvaracağını ya da belki de hatalı olduğunu ve diğer ajanlarla konuştuğunu ve hepsinin bana bir şans verilmesi gerektiği konusunda hemfikir olduklarını söyleyeceğini düşündüm. Ama öyle yapmadı. "Anahtarını istiyorum," dedi.

"Sen gerçekten bir pisliksin," dedi Sloane, ama ben buna kızmadım. O ise benim kızdığımı düşünmüş olmalı ki, dudaklarını ısırđı, arabaya bindi ve kapıyı kapattı.

Kutuyu bagaja koydum ve anahtarlığımdan ofis anahtarını çıkarmaya çalıştım.

"Böyle olmak zorunda değil," dedi Rob, ben nihayet anahtarın başını ilk metal tabakanın altına sıkıştırdığımda.

Onu daire şeklinde çevirdim. İçimdeki her şey, *"Haklısın, öyle değil. Bir çözüm bulabiliriz. Bu işe ihtiyacım var. Kariyerimin bir sonraki aşamasında başarılı olmam için bana yardım etmen gerekiyor. Hayatım için. Ama o korkuyu ve endişeyi yuttum*

o korkuyu ve endişeyi yuttum ve gerçeği kabul ettim. "İkimiz de öyle olduğunu biliyoruz." Anahtarı ona uzattım.

O da benden aldı. "Teşekkürler, yapmadığın için..." Sözleri yarım kaldı.

Ne yapmadığım için? Neredeyse çılgılık atacaktım. Diğer ajanlara birlikte yattığımızı söylemediğim için mi? Olay çıkarmadığım için mi? Daha iyisini talep etmediğim için mi? Şu anda sana tokat atmadığım için mi? "Teşekkürler, çünkü..." her şeyi kapsıyordu, değil mi?

"Evet," dedim. "Öyle olmayan Margot bitti. Hazırım." "Neye?"

dedi, açıkça kafası karışmış bir şekilde.

"Her şeye."

BÖLÜM 20

"Bunda başarısız olamam," dedim, ofisten ayrıldıktan sonra gittiğimiz kahve dükkanındaki koltuğumdan, Rob'u otoparkta bırakarak. Bildiğim kadarıyla, hâlâ orada duruyordu, hâlâ kafası karışık.

"Ona dersini vermek istiyorsun, değil mi? Onun yüzüne vurmak için en büyük başarıyı elde etmek istiyorsun," dedi Sloane. "Bu motivasyona kızmıyorum."

Oliver henüz bize katılmamıştı. Rob'un araya girmesine rağmen, ofiste düşündüğüm kadar uzun sürmemişti. "Evet, şu anda başarılı olmak istememin nedenlerinden biri de bu. Ama bu, listenin en altında yer alıyor. Başarıya ulaşmak için atmam gereken birkaç bin adım var."

"Haklısın. Bir eylem planına ihtiyacımız var. Etik konusunda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ne olmuş onlara?"

"Lehte misin, aleyhte misin?"

"Yani, patronumla yatıyordum, o yüzden..."

"Bu senin ahlakından çok *onun* ahlakını gösterir, ama tabii. Bu cevabınla, ahlakının sorgulanabilir olduğunu varsayacağım."

"Tamam. Teşekkürler. Beni zor durumdayken daha da zorluyor musun yoksa bunun bir anlamı mı var?"

"Potansiyel müşterileri çalmak konusunda ne düşünürsün?"

Az önce içtiğim çayı boğazıma kaçırđım. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum, ardından gelen öksürük krizinin arasında.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Yazarların Rob'a gönderdiği soruları incele ve potansiyel müşterilerinden bazılarını çal."

"O benim erişimimi engelleyecek. Bu yüzden Kari'ye kişisel e-posta adresimi verdim."

"O zaman evden onun e-postasına giriş yap. Şifrelerini biliyorsun, değil mi? Çünkü onun için her şeyi yaptın." "Şifreleri bende var."

Omuz silkti. "İyi bir plan."

"Onun potansiyel müşterilerini çalamam. Rob, aldığın kitapları gördüğünde yüzünün halini gördün mü? Müşterilerini alsam nasıl hissederdi sence?"

"Rob'un hisleri umurumda değil," dedi. "Bunu yapamam..."

"Ama..." diye devam etti, belli ki zihninin çalıştığını görmüştü.

"Ama belki de geçmişte potansiyeli olduğunu düşündüğüm, ancak onun reddettiği kişilere ulaşp, henüz bir ajans bulup bulmadıklarını öğrenebilirim. Peki ya ortak müşterilerimiz? Zaten tüm işi ben yaptım ve beni seviyorlar. Geçmiş projelerinden alacağım komisyon ajansa kalacak, ama ya onları bir sonraki projelerinde benimle çalışmaya ikna edersem?"

"Evet!" dedi.

Bu, ihtiyacım olan başlangıç olabilir. Ama müşterilere yaklaşmayı düşünmeden önce, doğru adımları atmam gerekiyordu: *Publishers Weekly*'de bir duyuru yapmak, çevrimiçi profillerimi değiştirmek, bir web sitesi oluşturmak, editörlerle iletişime geçmek. "İşletme ruhsatı almam gerekiyor, değil mi? Bu zaman alacak. Benim zamanım yok. Tasarruflarımın azaldığını hissediyorum."

"Düşündüğünden daha uzun sürerse, aileden gelecekte biraz para ödünç alabilir misin?"

Tirildim. Bunu yapmak istemiyordum. "Henüz aileme gerçekte neler olduğunu bile anlatmadım. Bugün onları arayacağım. Ve kız kardeşim... Ona, terfi alamadığım için istifa ettiğim için kendi ajansımı kurmaktan başka seçeneğim olmadığını söylemem gerek..." Ona *neden* istifa etmek zorunda kaldığımı, beni bu yola iten nedenleri de anlatmam gerekirdi. Ama Rob'la yattığımı öğrendikten sonra yüzünün alacağı hali düşünmek beni ürpertti. Hayatıma devam ediyordum, onu geride bırakıyordum; artık önemi yoktu. O kısmı ona söylememe gerek yoktu.

"Hangisi daha kötü? Bugün Rob'la yüzleşmek mi, yoksa kız kardeşini aramak mı?" "Beraberlik," dedim gülerek. "Kız kardeşim sadece..."

"Mükemmel mi?"

"Evet. Rob ise çıldırtıcı."

"Evet, öyle, ama sen çok seksisin ve Rob'un kaybettiği şeyi son bir kez görmek zorunda kalması beni mutlu ediyor." Elini kalbinin üzerine koydu.

Nefes nefese güldüm.

"Ama hepimiz senin aslında kimin için giyindiğini biliyoruz." Bakışları sağ omzumun üzerinden geçiyordu ve dönüp Oliver'ın kapıdan girdiğini gördüm. Dalgalı saçlı, çikolata rengi gözlü, keskin çeneli, 1,80'den uzun boylu.

Yanaklarım kızarmış olsa da, ona dönerek, "Kot pantolon ve düğmeli gömlek *giyinmek* sayılmaz." dedim. Avuçlarımı kot pantolonuma sildim.

"İkimiz de normal pazar kahve kıyafetinin ne olduğunu biliyoruz ve bu düğmeli bir gömlek değil."

Onu görmezden geldim ve onun bizi arka köşede henüz görmediğini fark edince ayağa kalktım. Hareketim onun dikkatini çekti ve bana gülümseme cesaretini gösterdi. Gülümsemesi içimi eritti. Aramızdaki fiziksel bağ görmezden gelmek gerçekten zor olacaktı.

"Merhaba," dedi. "Bugün ikiniz de tam olarak işlevsel görünüyorsunuz." Yanımdaki koltuğa oturdu. Aramızda duran çantamı aldım ve karşı tarafıma koydum. Kokusu hemen duyularımı bulandırdı.

Sloane karşımızdaki sandalyede oturuyordu. "*Tamamen* işlevsel olup olmadığı tartışmaya açık," dedi. "Şşş!" Yan masadaki bir adam bize doğru tısladı. Bilgisayarında bilgisayarında bir şeyler yazıyordu.

"Burası kütüphane değil dostum," dedi Sloane.

"Sen yazar mısın?" diye sordum, onun sinirli yüzünü umursamadan. "Eğer arıyorsan, ben bir edebiyat ajansıyım. Arkadaşlarına söyle."

"Sınava giriyorum," dedi, sanki bunu bilmemiz gerekiyormuş gibi.

"Tekrar," dedi Sloane. "Kütüphane daha iyi bir seçim olurdu. Ya da gürültü önleyici kulaklıklar. Onlardan var mı?"

Kalın kaşları aşağı indi ve dikkatini tekrar bilgisayar ekranına çevirdi.

Gülmemeye çalıştım, ama sesimi alçaltarak "Kartvizitlere ihtiyacım var" dedim.

"Yani bilgisayarda yazan herkese mi vereceksin? Ayırt etme yeteneğini öğrenmen gerekiyor. Müşteri istiyorsun, ama herhangi bir müşteri değil." Sınav görevlisine tiksintiyle başını salladı. "İyi müşteriler."

Haksız değildi. "Bir web sitesine ihtiyacım var," dedim. "Ve çevrimiçi paylaşımlara. Çok sayıda paylaşıma. TikTok'a ihtiyacım var mı? TikTok'ta iyi değilim."

"TikTok'tan uzak dur," dedi Sloane. "Birkaç saat içinde bağımlısı olursun ve tamamen işe yaramaz hale gelirsin."

"Kaba," dedim.

"Web siten konusunda sana yardımcı olabilecek birini tanıyorum," dedi Oliver. "Kim?" diye sordum.

"Bilgisayarda tasarım yapan biri," diye ipucu verdi. "Oh! Sen mi? Bana yardım eder misin?"

"Biz arkadaşız, değil mi?" diye sordu o samimi sesiyle.

"Evet, *arkadaşsınız*," dedi Sloane, kelimeyi normalden çok daha fazla vurgulayarak. Önceki gece ona, işleri yavaşlatmaya, birbirimizi biraz daha iyi tanımaya, önce arkadaş olmaya karar verdiğimizizi söylediğimde, bana çok şaşkın bir bakış atmış ve "Arkadaşlık mı?" demişti. Ben de "Keşke" diye cevap vermiştim.

"Sen korkunç bir insansın," dedim ona. Oliver'a ise, "Teşekkürler. Web sitesi işini kabul edecek kadar çaresizim. Bekle, ücreti ne kadar?" dedim.

O, kalbimi çarptıran sıcak ve boğuk bir kahkaha attı. "Sadece arkadaş fiyatı."

"Nedir o?" diye sordum. "Bir kahve."

"Anlaştık," dedim ve ayağa kalkarak kasaya doğru yürümeye hazırlandım.

O da benim peşimden ayağa kalktı, sanki bir kahve dükkanında oturduğumuzu ve o anda anlaşmanın bana düşen kısmını ödeyebileceğimi hatırlamış gibi. "Şimdi değil," dedi. "İş bittikten ve kahveye değer olup olmadığına karar verdikten sonra."

"Eğer kahve içmeye değmezse, ikimiz de başımız belada," dedim ve masanın etrafından dolaştım.

Beni durdurdu, parmakları sol kolumu okşayarak, elime çok az kalacak şekilde durdu. "Sadece bekle. İstemiyorum... Yapamıyorum... Sadece bekle."

Ellerimi kaldırarak teslim oldum ve "Tamam, bugün sana kahve almayacağım. Ama işi bitirdikten sonra, az önce söylediğin o yarım cümleler yüzünden kahve almama izin vermezsen, sorunumuz olur" dedim.

"Sorun mu?" diye sordu.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ne demek olduğunu bilmiyormuş gibi davranma."

Bana yine o öldürücü gülümsemesini gösterdi, sonra kulağıma fısıldadı, "Kimsenin hala o kelimeyi kullandığını bilmiyormuş gibi davranma." Bu sözlerle, beni orada bırakıp, boynumun arkasını karıncalandıran bir hisle, bana kahve ısmarlamama izin vermediği kahveyi sipariş etmeye gitti.

"Oh," dedi Sloane, ben tekrar oturduğumda. "Şimdi anlıyorum." "Ne?"

"İkinizin arasında büyük bir kimya var."

Güldüm. "Biliyorum. Ama başka bir şeyimiz var mı?"

Kaşları yukarı kalktı. "Eğer öğrenmek istiyorsan, onu gerçekten hayatına sokmalısın. Rob'un seni incittiğini, seni temkinli hale getirdiğini, sana sunabileceğin tek bir şey olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama..."

Boğazıma bir yumru geldi. "Bunun Rob'la hiçbir ilgisi yok."

Dudaklarını büzdü ve konuşmayı kesti.

Oliver birkaç dakika sonra masaya geri döndü, elinde karamel mi, esmer şeker mi, bir çeşit soslu buzlu kahve vardı. Oturdu ve sanki beni tekrar selamlar gibi omzunu omzuma değdirdi.

Ona gülümsedim.

"Kitap getirdin mi?" Masadaki kitabımı işaret ederek başını salladı. Çantamda cüzdanımı ararken onu çıkarmıştım.

"Bu onun duygusal destek kitabı," dedi Sloane.

Kitabı çantama geri koydum. "Dinlenme zamanı gerçekten önemli."

"Doğru," dedi Sloane. "Ben senaryolarımı yanımda taşıyım. Bir keresinde trafikte sıkışıp kalmışken bir senaryonun tamamını okudum."

"Sen ne taşıyorsun, Oliver?" diye sordum.

"Tüm interneti," dedi, cebindeki telefonunu okşayarak. "Sıkıcı," dedim gülümseyerek.

"Sıkıcı demişken," dedi Sloane. "Margot'un yeni iş girişimi için beyin fırtınası yapma zamanı. Ajansın için bir isim düşündün mü?"

"Kaba bir geçiş," dedim.

"Bence çok zekiceydi."

"Ve evet. Bir isim düşündüm. Love Lit." Soyadım Hart'tı.

Bu isim mükemmel uyuyor gibiydi.

"Kendini sadece romantik yazarları temsil etmekle sınırlayacak mısın?" diye sordu.

"Bu benim tutkum."

"Geçen gün Kari'nin gerilim/korku romanından bahsederken oldukça çılgın bir tutku gördüm."

"Gerilim/korku romanı mı?" diye sordu Oliver.

"Evet," dedim. "Eski patronumun müşterilerinden birinin üzerinde çalıştığı bir eser. Bu arada, Kari bana sonraki elli sayfayı gönderdi." Telefonumu kaldırdım, daha önce bekleyen e-posta için aldığım bildirim hala ekranımda duruyordu.

"Bugün seni bu kadar kolayca reddeden biri için," dedi Sloane, "bunları göndermek için hiç zaman kaybetmemiş."

"Beni reddetmedi," dedim. "Ondan müşterim olmasını istememiştim."

"Sayfalar mı? Devam eden bir çalışma mı?" diye sordu Oliver.

"Evet, yapay zeka tarafından yönetilen bir şehir hakkında bir kitap yazıyor. Son okuduğum bölümde, yapay zeka Ana adında bir kadına ve kocası Alan'a tartışmalı kurallar vermeye başlıyor, ama kalmak istiyorlarsa bu kurallara uymak zorundalar. Ve şu ana kadar, şehir temelde yeryüzündeki cennet olduğunu kanıtladı, bu yüzden kalmak için çaresizler."

"Yani AI'nın şüpheli kurallarını takip ediyorlar, öyle mi?" diye sordu Sloane. "Okuyucu, onları karakterlerden daha şüpheli görüyor."

Hepsi karar verme becerilerini neredeyse tamamen kapatmış durumda, bütün kasaba öyle." "Gerçekçi gelmiyor," dedi Sloane.

"*Sen* kesinlikle bir yapay zekanın aşk hayatını belirlemesine izin verirdin," dedim. Omuz silkti. "Başarı oranı yüksek olsaydı."

"İnsan programcılardan daha güvenilir olabilir," dedi Oliver.

"Evet, o insanların ne kadar şüpheli olduğunu hepimiz biliyoruz," dedim, ona doğru sırtarak.

"En şüpheli," diye onayladı. "Ayrıca, bir yapay zekanın benim için karar vermesi, uygulamalardan çok daha kolay geliyor."

"Görünüşe göre sen de aşk hayatını bir yapay zekaya bırakırsın," dedim. "Hiçbir bilgisayar benim için aşkı çözemez."

"Romantik olabilir," dedi. "AI tarafından oluşturulan randevuları hiç okudun mu? Botlar eğitilmiş ve ortalama bir erkekten çok daha hızlı öğreniyorlar."

Gülerek cevap verdim. "Belki boynunun dibine bir çip yerleştirip sana bütün gün romantik fikirler aşılayabiliriz. Çünkü az önce söylediğin şey hiç de romantik değil." Bu sözler bana uzanıp boynuna dokunmak için bir bahane verdi ve dokunduğumda, sanki dokunan benmişim gibi vücudumdan bir elektrik akımı geçti.

"Bu kitap yakında çıkacak mı?" diye sordu Oliver, parmaklarımın altında tüylerim diken diken olmuştu, ama o hiç etkilenmemiş gibiydi. "Kulağa hoş geliyor."

Ellerimi dizlerimin üzerine koydum. Onları kendime saklamam gerekiyordu. "Henüz satılmadı bile."

"Merhaba," dedi Sloane. "Temsil etmediğin bir kitap hakkında konuşmayı bırak da, aslında başlatmaya çalıştığın işe dön. Hala Love Lit'in doğru seçim olduğundan emin değilim."

"Hart Lit? HEA Literary?" diye sordum.

"Hart Lit'i daha çok beğendim," dedi. "Daha mantıklı."

"Belki." Kafamı salladım. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var." Ajansımın kalıcı adını bulmak zorunda olma fikri avuçlarımı terletiyordu. Bu isim kartvizitlerde ve web sitesi duyurularında yer alacaktı. "Doğru ve mükemmel olmalı, çünkü sonsuza kadar kalacak."

"Bağlanma sorunları," diye öksürdü Sloane.

"Love Lit'i sevmediğini söyleyen sendin."

"Fikrimi değiştirdim," dedi. "Çünkü bunu yapmaya hakkımız var." Oliver ile benim aramda bakışarak bir şey vurgulamak istercesine baktı. "Love Lit. Mükemmel."

BÖLÜM 21

"Selam Audrey. Seni aramaya çalışıyordum," dedim ve kız kardeşime bir mesaj bıraktım. "Geçen gün sana gönderdiğim alaycı mesaj için özür dilerim. Bu bir mazeret değil ama sarhoştum. Tamam, belki biraz mazeret sayılabilir, ama muhtemelen benim hakkımdaki düşüncelerini pekiştiren bir mazeret." İç geçirdim. "Bu da alaycı geldi. Demek istediğim, benim hakkımdaki düşüncelerin çoğunlukla doğru. Odaklanamıyorum, ya da odaklanamıyordum. Bunun üzerinde çalışıyorum. Ayrıca, sesim sarhoş gibi gelse de şu anda sarhoş değilim. Neyse, beni ara, Cuma günü olanları açıklığa kavuşturmam lazım. Hoşça kal." Aramayı sonlandırdım.

"Bu çok kötüydü," dedi Sloane.

Çarşamba akşamıydı. Son birkaç günümü iş ruhsatı başvurusu yapmak, kartvizit sipariş etmek ve yeni bir iş e-postası oluşturmakla geçirmiştım.

"Biliyorum! Kendi ajansımı kurduğumu editörlere bildirmekten daha çok kız kardeşimle konuşmaktan heyecanlanıyorum." Gerçek şu ki, onu özlemiştim. Onunla bu kadar uzun süre konuşmamıştım ve ilişkimizin tekrar düzelmesini istiyordum. Ona yalan söylediğim için kendimden nefret ediyordum. Ve onun yardımına gerçekten ihtiyacım vardı. O bu işte çok başarılı olurdu.

"Son birkaç gündür harika iş çıkarıyorsun. Park yerinde Rob'la karşılaşmanın seni bu kadar motive edeceğini kim bilebilirdi ki."

"Beni motive eden daha çok istifa etme kararıydı, ama tabii ki Rob'u görmek kararlılığımı yeniden teyit etti."

"Ailene söyledin mi?"

"Dün konuştum. Ne yaptığımı tam olarak anlamadıklarını düşünüyorum çünkü Bishop bana bu fırsatı verdiği için çok mutlu olduklarını söyleyip durdular.

Bishop'un bana bu fırsatı verdiği için çok mutlu olduklarını söyleyip durdular. Web sitem hazır olduğuunda onlara linkini vereceğim. Bu yardımcı olacaktır."

"Oliver ne zaman web sitesinde sana yardım edeceğini söyledi?" "Cuma gecesi."

Telefonumu çıkarıp son birkaç gündür gönderdiğimiz mesajları gözden geçirerek haklı olduğumu doğruladım.

Ben: Hey, Web Sitesi Tasarımcısı, bunu ne zaman yapmalıyız? Bu hizmet için sana ödediğim ücreti düşünürsek, çok uzun bir istek listem var.

Oliver: Talepkar müşteriler en sevdiğim müşterilerdir. Cuma gecesi nasıl? Ben: Ateşli bir randevun yok mu?

Oliver: Eğer buna randevu diyorsan, evet, var.

Ben: Ben buna iş görüşmesi diyorum.

Oliver: O zaman benim de ateşli bir iş anlaşmam var.

"Aman Tanrım," diye inledi Sloane, beni telefonumdan çekerek. "Azgın Margot'u uzak tutmada iyi şanslar."

"Ne?" diye sordum, kafam karışmış bir şekilde.

"Oliver'ın mesajlarını okurken şu anda yüzündeki ifade. İyi. Şans. Azgın. Margot'u. Uzak. Tutmak."

Yüzümü işaret ettim. "Bu azgın Margot değil. Bu hafifçe eğlenen Margot. Azgın Margot bastırıldı, yerine işini yapan Margot geldi."

"Sen öyle diyorsan."

"Ben ve benim özdenetimim gayet iyi olacağız."

★ ★ ★

Kendime hakimim, dedim kendime Cuma akşamı Oliver'ın kapısına doğru yürürken. Oldukça fazla. Sonuçta otoparkta Rob'a tokat atmadım. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Ama Oliver ıslak saçlarıyla kapıyı açtığında, tamamen giyinik olmasına rağmen zihnimde hemen onu duşta hayal ettim ve bu hiç yardımcı olmadı. Bu gece benim ajansım, benim geleceğimle ilgiliydi. Bunu gözden kaçıramazdım.

"Merhaba," dedi, kapıyı benim için açık tutarak. Sonra elini yüzüne götürdü, çenesini ve yanağını sildi. "Yüzümde bir şey mi var?"

"Ne?" diye sordum.

"Bana endişeli bir ifadeyle bakıyorsun."

"Üzgünüm, hayır. Sadece çok yorgunum. Uzun birkaç gün geçirdim." "Hayatındaki tüm sorunlar bir anda çözülmediği için üzgünüm."

"Evet, ben de."

"İçeri gel."

İleri adım attım ve garip bir şekilde yarı kucaklaşıp, yarı yanak öpücüğü verdik. Hayatımda hiç bir arkadaşımın yanağına öpücük kondurmamıştım; neden böyle bir içgüdü duyduğumu bilmiyordum. Sanki birdenbire Avrupalı olmuşum gibi. "Sonunda içeriyi görebileceğim."

"Ah, doğru. Geçen sefer en fazla garaj yoluna kadar gitmiştin." "Garaj yolu çok iyiydi." *Çok* iyi bir garaj yoluydu.

Gülümsedi.

Şu anda durduğum oturma odasını inceledim. Onun kokusu vardı ama aynı zamanda sandal ağacı ya da deri gibi bir koku da vardı. Kokusu çok güzeldi, kocaman kahverengi kanepeye uzanıp koltuğun koluna asılı olan battaniyeye sarılmak istedim. "Geçen sefer buraya geldiğimde ailenle birlikte yaşadığını sanmıştım. O zamanlar tanıdığım kimse gerçek bir evde yaşamıyordu."

"Sadece ben," dedi.

Ev bekar evi gibi görünmüyordu. Duvarlar sıcak zeytin yeşiliydi, televizyon sehpası ve kitaplık ise zengin çikolata rengindeydi ve çeşitli raflarda dekoratif biblolar vardı. Kapının hemen içindeki duvarda büyük, altın süslemeli bir ayna asılıydı. Burası eski nişanlısıyla yaşadığı ev miydi acaba diye merak ettim. Dekorasyonu o mu yapmıştı? "Tarzını beğendim," dedim. Beynimin az önce bulduğu soruyu sormak için pasif-agresif bir yoldu bu.

"Teşekkür ederim," diye cevapladı.

"Fiziksel kitapların olmadığını sanıyordum." Karşı duvardaki kitaplığına doğru yürüdüm.

"Onlar daha çok gösteriş için," dedi sırtarak.

Kitapların başlıklarına göz gezdirdim. Çoğu kurgu dışı kitaplardı. Dönüp baktığımda gözüm sehpanın üzerindeki bir kitaba takıldı. O

benden ödünç aldığı kitaptı. Sayfaların ortasında bir yer imi çıkıntı yapıyordu. "Gerçekten okuyor musun?" diye sordum.

Boğazını temizledi. "Alıntıdan sonra, nasıl okumayayım?"

"Senin için yer imlerimi çıkarmalıydım."

"Renk kodlamayı çözdüğümünden eminim," dedi, kitabı eline alıp sayfalarını çevirerek, tüm renkler parmaklarının arasından geçip gitti.

Elbette çözmüştü. Onun gibi bir işi olan biri nasıl çözemezdi ki? Umarım düşünmeyi bırakıp kelimelerin tadını çıkarmaya da zaman ayırmıştır. "En sevdiğin renk hangisi?" diye sordum göz kırparak.

"Sen belasın Margot," dedi ve sonra salona doğru başını salladı. "Ofisim buradadır. Ayrıca, en sevdiğim kırmızı olanlar."

Gülerek, "İyi seçim," dedim.

Çiftlik evi tarzı bir mutfaktan geçtik, oturma odasındaki renkler mutfak tezgahı ve dolaplara da yansımıştı. "Böyle bir yerde sosyal medyada varlık gösterebilirsin. Özellikle de işi kendin yaptıysan." Bunu iyi bilirdim; kız kardeşimin evi ve tarzı ona yüz binlerce takipçi kazandırmıştı.

"Sosyal medyayı pek sevmem." Mutfağın sonundaki salona varmadan önce durakladı. "Bir şey içmek ister misin?"

"Evet, lütfen," dedim. "Ve biliyorum. Seni takip etmeye çalıştım. Şimdiye kadar iki kez, ama sonuç alamadım."

Buzdolabına doğru geri dönerken kıkırdadı.

Onu takip ettim, buzdolabının içi de evinin geri kalanı kadar temiz mi diye merak ediyordum. İçine baktım. Bira, alkollü limonata ve su şişeleri mükemmel bir şekilde dizilmişti. Tüm yiyecekler aynı kaplarda saklanıyordu.

"Ne istersin?" diye sordu.

"Hayatını biraz karıştırmak istiyorum," diye alay ettim, bir birayı limonata sırasına, bir suyu da yanına koydum. "Bu yüzden yatağımın ve giysi sandalyemin durumuna şok oldun, değil mi?"

"Şaşırmadım."

"Şok oldun," diye tekrarladım.

"Neredeyse hiç tepki göstermedim," dedi.

"Sen öyle düşünüyorsun, ama yüzün çok ifade dolu."

Bana eğlenceli bir bakış attı. "Şu anda ne düşünüyorum?"

"Bana yardım etmeyi neden kabul ettiğini merak ediyorsun," dedim.

O güldü. "Bu oyunda çok kötüsün."

Kendime bir bira aldım ve teşekkür etmek için kaldırdım. O da bir tane aldı ve ofise doğru yürüyüşümüze devam ettik. "Flört uygulamaları dışında gerçekten hiç sosyal medya hesabın yok mu?"

"LinkedIn hesabım var."

"O sayılmaz," dedim, ofisine girerken.

Evin geri kalanındaki yeşil ve koyu renkli ahşapların aksine, bu oda parlak beyazdı. Gümüş rengi detaylara sahip uzun bir masa, duvarın tamamını kaplıyordu. Masanın altında bir tarafta yürüyüş bandı, diğer tarafta ise şık bir sandalye vardı. Diğer duvarın yanında ise rahatsız görünümlü bir deri kanepe duruyordu. Köşede, odaya göre çok küçük bir saksı bitkisi vardı.

"İnternet çok kalıcıdır," dedi ve ofisini sanki ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakındı. "Biliyorum. Soğuk ve kişisel olmayan bir yer, ama evden çalıştığım için ofisimi farklı bir yer gibi hissettirmem gerekiyordu, yoksa verimliliğim düşüyordu."

"Mantıklı." Daha önce hiç düşünmemiştim, ama muhtemelen bunun arkasında psikolojik bir neden vardı. Yürüyüş bandını işaret ettim. "Web sitesini tasarlarken ben mi yürümek zorundayım, yoksa siz mi?"

"Birimiz yürümek zorunda, ben bilgisayarı bu şekilde çalıştırıyorum."

Bunu o kadar ciddi bir yüz ifadesiyle söyledi ki, bir an için ciddi olduğunu sandım. Ama gözlerinin köşelerindeki hafif kırışıklıklar, şaka yaptığını anlamamı sağladı. "Yani, sen mühendissin, bu beni şaşırtmaz."

"Ne iş yaptığımı hiç bilmiyorsun, değil mi?" "Tek bildiğim, işin birler ve sıfırlarla ilgili olduğu."

"Sözümü geri alıyorum, benim ne iş yaptığımı çok iyi biliyorsun." Ciddi olduğunu düşünerek eğildim.

"Mutfaktan bir sandalye daha getireyim," dedi.

Geri döndüğünde, yürüyüş bandını yan çevirdi, masanın yanına kaydırды ve yerine getirdiği sandalyeyi koydu. Süslü sandalyesini çekti ve bana oturmam için işaret etti.

"Bu harika," dedim, yumuşak deri koltuğa yerleşirken.

"İyi bir sandalye ve iyi bir bilgisayar, başarımın en önemli iki faktörüdür."

Bir kez döndüm ve sonra ayaklarımla durdurdum. "O zaman belki de buraya oturmalısın, böylece bana dünyanın en iyi web sitesini yapabilirsin."

Mutfaktaki sandalyeye oturdu, masanın üzerine koyduğum biramı aldı ve kapağını açtı. "Burada iyiyim." Bana şişeyi uzattı, sonra sandalyesini benimkine yaklaştırdı. O kadar yakındı ki kokusu benim alanıma girdi, ona yaslanmak, kokusunu içime çekmek, okuduğu kitaptaki kırmızı sekmeli sahneleri denemek istedim.

Kalemlerin bulunduğu tahta kutunun yanında duran tarçınlı Altoids kutusunu aldım. "Gizem çözüldü," dedim.

"Bunun bir gizem olduğunu fark etmemiştim," diye cevap verdi. "Öyleydi," diye onu temin ettim.

Gülümsedi. "Genel düzeni hazırlamaya başladım bile. İşletme ruhsatın ve vergi kimlik numaran hazır mı?"

"Hayır," dedim. "Muhtemelen bir iki gün içinde olur."

"Tamam, aldığınızda tüm bilgileri size aktaracağım." Fareyi hareket ettirdi ve siyah bilgisayar ekranı onun hareketiyle aydınlandı. Sayfanın üst kısmında, sıkıcı siyah yazı tipiyle "*Love Lit*" yazıyordu.

"Oh, Hart Lit'i kullanmaya karar verdim," dedim.

"Gerçekten mi? Sloane istediğin ismi sana vazgeçirdi mi?"

"Bu daha mantıklı." Bu sadece soyadım değildi, aynı zamanda kalbi olan hikayeleri de ifade edebilirdi.

Gözleri vücudumdan aşağıya, yanımda getirdiğim küçük sırt çantasına kaydı. "Fikrin var mı?"

Bir yudum bira içtim. "Bir sürü fikir var."

★ ★ ★

"İnternetteki herhangi birinin fotoğrafını kullanamazsın," dedi, sandalyesine yaslanıp ellerini başının arkasına koyarak. Bu hareket, her iki kolundaki kasları ortaya çıkardı. "Fotoğraflar için para ödemen gerekir."

Bunu biliyordum. Elbette biliyordum. Sonuçta yayıncılık sektöründe çalışıyordum. İnsanların müşterilerin kitaplarını çalıp yasadışı

indirme sitelerine yükledikleri sayısız örnek mide bulandırıcıydı. "Onları çok değiştirirsek? Yüzleri belirsiz hale getirirsek?" diye sordum. İki saattir çalışıyorduk ve bitirmeye çok yakındık. Başlığa gelmiştik. Ama bu öneriyi yaparken bile, birinin izni olmadan onun resmini kullanmaktan rahatsız olacağımı biliyordum. "Haklısın, bu işe yaramaz," diye kabul ettim. Aklım başka bir çözüm bulmaya çalışırken dönüyordu. Sonunda "Peki ya sen?" diye düşündüm.

"Ben mi?"

"Sadece bir fotoğraf çek, arkadan ışık alacak, böylece kimse senin olduğunu anlamayacak." Başlık için düşündüğüm fikir, açık bir kapı ve kapının önünde duran, kolunu kapı çerçevesine dayamış bir adamdı. Arkasında parlak bir oda. Ajansın adı, önündeki zeminde gölgelerle yazılmış olacaktı.

Bu, dikkat çekici olurdu. Sıkıcı, monoton bir web sitesi olmazdı. Doğru müşteriler bunu takdir ederdi... umuyordum. Ayrıca, okuyucuları web siteme çekip müşterilerin kitaplarını incelemelerini sağlamak da ajans işinin önemli bir parçasıydı.

"Bana sadece modellik yapmamı istemediğini biliyorum," dedi Oliver. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana öyle bakmayı kes."

Vücudunu tarayarak, kalın, koyu renkli tişörtünün altında ne saklı olduğunu hayal etmeye çalışıyordum. "Kendini gördün mü? Sen manken olmak için yaratılmışsın. Bana neyle çalıştığımı göster." Gömleğinin kolunu çektim. "Sadece birazcık bakacağım."

Sakin bir bakışla gözlerime baktı, ama bakışının arkasında alaycı bir ışıltı görebiliyordum. "Arkadaşlarınla da böyle mi konuşuyorsun?"

"Hepsine," dedim.

Gülmekten kendini alamadı.

"Oliver, söz veriyorum, zevkli ve anonim olacak. Gel, sana ne demek istediğimi göstereyim." Bilgisayarda yeni bir pencere açacağını düşündüğüm bir şeye tıkladım, ancak alt çubuktan bir ekran açıldı. *Dirty Dancing* filmindeki kulübe sahnesinden Johnny ve Baby'nin duraklatılmış bir görüntüsü çıktı. "Bu filmi mi izliyorsun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Birisi bana iyi olduğunu söyledi," dedi, gözlerime bakarak, yüzündeki ifade birdenbire okunamaz hale geldi.

"Öyle," dedim. "Bir klasik." Bu film hakkında ona söylediklerimi hatırlayınca kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Eğer biri bu filmi izlememişse

izlememişse, bu bir ilişkiyi bitirecek bir durumdu. Şaka amaçlıydı, ama yine de beni daha iyi tanımaya çalışıyordu. Çaba gösteriyordu. Bir erkeğin benim için en son ne zaman böyle bir şey yaptığını hatırlayamıyordum. "Senin için ilişkiyi bitirecek durumlar nelerdir?" dedim, ona bu soruyu hiç sormadığımı fark ederek.

"Birisi web sitesi için gömleksiz poz vermemi istiyor."

Güldüm. "Cidden, kimse senin olduğunu anlamaz."

"*Sen* bileceksin. Ve Sloane'a söyleyeceksin. O da herkese söyleyecek." "Hayatım üzerine yemin ederim, ona söylemeyeceğim."

"Margot, hadi ama."

"Evet, hadi." Elini tuttum, ona dokunmak için her zaman bir bahane arıyordum - bütün gece bunu istemiştim - ve gözlerine baktım.

"O gözlerle bile olmaz," dedi, elimi sıkarak. "Ama fikrin iyi. Uzakta dağınık bir yatak olan aydınlık bir oda nasıl olur? Daha az göze batar. Belki biraz daha şık olur."

Gözlerimi devirdim ama gülümsedim. Belki de haklıydı. Karanlık bir salon, uzakta aydınlık bir yatak? "Yatak odan nasıl görünüyor?"

"Seninkini kullanmayı düşünüyordum."

"Erkek yatak odası istiyorum. Senin yatak odan da evinin geri kalanı kadar havalı mı?"

Parmakları, yatak odasının internette yayınlanmasının olası sonuçlarını kendi kendine düşünürcesine benim parmaklarımı sıktı. Bir sonuca vardı mı belliydi, çünkü ayağa kalktı. "Sen söyle."

BÖLÜM 22

Koridor o kadar uzun değildi, ama ofisten koridorun sonundaki kapıya kadar olan yol, kalbim göğsümde ağır ağır atarken ve cildim her türlü uyarana, hatta havaya bile tepki verirken, sonsuzluk gibi geldi.

Kendimi kontrol edebiliyorum, diye bir kez daha kendime hatırlattım. Tabii o istemediği sürece. *Hayır.* Buraya Oliver'ı mahvetmeye gelmemiştim. Birbirimizi tanımaya çalışıyorduk. Buraya bir web sitesi yapmak için gelmişim.

Salon karanlıktı. Her zaman bu kadar karanlık mıydı? Fotoğraf için mükemmel olurdu, ama şu anda zihnim, düşünmek istediği şeyi düşünmek için başka bahanelere ihtiyaç duymuyordu. Işık anahtarını aradım, ama çoktan kapıya varmıştık. Kapının dışında duruyorduk. Dramatik bir açığa çıkarma sahnesinin hikâye unsurunu anlamış gibi durakladı. Kapı kolunu tuttu ve sağ omzunu kapıya dayadı. Ben onun yanında bekliyordum. Hiçbir şey olmadığına ona baktım.

Gülümsedi. "Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum."

"Aslında o kadar da zor değildi," dedim. Sesim, istemediğim kadar yumuşaktı.

Sanki bana bir şey yapmam için meydan okurcasına bakışlarımı karşıladı. Göz teması ilk ben bozdum. Kapıyı açtı ve ışığı yaktı.

"Kız kardeşim seni çok severdi," diye fısıldadım odayı incelerken. Yatağın başlığı koyu renkli ahşaptan yapılmıştı. Etrafında ince ahşap şeritler geometrik şekiller oluşturuyordu ve duvarla aynı renge boyanmıştı. Yatak takımları hem renk hem de malzeme açısından zengindi. Başlığa yaslanmış iki sıra yastık vardı.

"İç mimarlık mı yapıyor?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Bu yüzden kabul ettin. Bunun için mükemmel bir yatağın olduğunu biliyordun. Kapı tarafından da mükemmel bir şekilde çerçevenilmiş."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Oldukça mükemmel."

"Ama dağınık olması lazım," dedim. "Sanki iki kişi içinde yuvarlanmış gibi." Yatağa yaklaştım ve üzerine çıktım.

Evi güzel kokuyorsa, yatağı da beni hem onun kokusuyla hem de bir şekilde daha fazlasıyla sardı. Sırt üstü yastıkların üzerine uzandım, kollarımı iki yana açtım. Çoraplı ayaklarımla yukarı aşağı pedal çevirdim. O anda beynim beni yakaladı: Az önce onun yatağına çıkmıştım.

"Özür dilerim," dedim, yatağı işaret ederek.

"Yapabilir miyim?" O güldü. "Eminim çoktan yaptın bile."

Dirseklerimle kendimi kaldırdım ve onun yatağın ayak ucuna geçtiğini gördüm. "Bunu mahvetmeme yardım eder misin?"

"Margot, ben..."

"Giysilerimiz üzerimizdeyken, *dostum*. Aklın nereye gitti?"

"Yatağımdasın. Nereye gittiğini biliyorsun."

Kalbim hızla çarpmaya başlayınca ciğerlerimdeki hava boşaldı. O da ahlaksız düşünceler içindeydi. Bu da demek oluyordu ki, bu "yavaşla" meselesi onun için de zordu.

Boğazımı temizledim. "Sadece ellerinle bozmanı kastettim. Böyle..." Dizlerimin üzerine çöktüm ve yorganını geri çektim. "Sanırım burada otel köşeleri ve her şey var."

O uzanıp alt köşelerden birini çekerek yorganı serbest bıraktı. Ben de bu fırsatı değerlendirip yorganın kenarını tutup kendimi burrito gibi sardım.

"Yatakta işlerini böyle mi hallediyorsun?" diye sordu.

Dirseklerim yanlarıma yapışmış, ellerim çenemin altındaki battaniyenin üst kısmını tutuyordu. "Yatakta işler böyle yürümüyor *mu*?" Yuvarlanmaya devam edersem, kendimi yere atmış olurdum. Ama tam kendimi açmak üzereyken, o yatağın etrafından dolaşıp oturdu ve beni engelledi.

"Sıkıştın mı?" diye sahte masum bir sesle sordu.

"Sıkıştığımı biliyorsun."

Beni kurtaracakmış gibi ellerini kaldırdı, sonra durakladı ve "Gıdıklanır mısın?" diye sordu.

"Sakın yapma."

"Bu evet mi, hayır mı?" Elleri yanlarımdan aşağı doğru kaydı.

Çıglık attım ve onu yere sermekle ilgili birkaç boş tehditte bulundum.

Durdu ve alnımdaki bir saç telini eliyle çekti. Sonra yüzümü inceledi. Orada ne gördüğünü bilmiyordum, ama daha önce gördüğüm yoğunlukta gözlerime baktı. Bacaklarımda arasında bir ağrı hissettim ve zorlukla yutkundum. Sonra, sanki ateşten yapılmışım gibi, elini çekip ayağa kalktı. "Fotoğraf çeksek iyi olur. Geç oluyor."

Başımı salladım ama kıpırdamadım. Yanımda uzanıp bana yaslandığı düşüncesi zihnimden geçti. Giysilerimizi çıkarmadan, sadece kollarında, kokusunda, hayatında yatmak istedim.

"Hâlâ sıkışık mısın?" diye sordu. "Seni çözmem mi gerekiyor?"

Bütün düşüncelerimi okuyabileceğinden korktuğum için bakışlarından kaçındım. Ya da belki de okuyamayacağından korktum. "Evet, lütfen," dedim, onun yardımına ihtiyacım olmasa da. Bunun, ellerini tekrar üzerimde hissetmek için tek fırsat olabileceğini biliyordum.

Eğildi, belimden tuttu ve çekti. Hoş olmayan bir "Oof" sesiyle karnımın üstüne düştüm.

Kıkırdadı, sonra beni tekrar çevirdi. Kollarımı kurtarıp oturabildim. Ben yataktan inerken o yatağı inceledi.

"Huh," dedi. "Yaptığın şeyi alay ettim ama aslında işe yaramış. Görünüşe göre bu yatağı iki kişi *kullanmış*."

Gülerek fısıldadım, "Bu kadar hareketli olduğu uzun zaman oldu mu?"

Şaka yapıyordum ama o "Evet, aslında" dedi.

Meraklı olduğum için "Neden?" diye sordum.

"Daha önce de söylediğim gibi, anlamsız ilişkilerden bıktım. Daha fazlasını istiyorum."

Başımı salladım.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Senin yatağının anlatacak hikayeleri var mı?"

"Keşke daha fazla hikayesi olsaydı, çünkü bu, son birkaç yıldır benim için tamamen yanlış olan birine karşı zayıflığımın olmadığını gösterirdi."

"Hiç seninle eve gitmedi mi?"

Yutkundum. *Onu içeri al*, demişti Sloane. Hayatımın bu kısmını uzun süredir çoğu insandan gizlediğim için bu zordu. Bu konuda çok utanıyordum. "Hayır," dedim. "Bu, birbirimize bağlı olduğumuz anlamına gelebilir ve o bunu asla kabul etmezdi." Başparmağımdaki tırnak etini kopardım. "Benim sırrım gibi, ara sıra şehirden kaçardık. Ve sürekli aileme nereye gittiğimi ve kiminle gittiğimi hakkında yalan söylemek zorunda kalıyordum. Sonra eve döndüğümüzde, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Genellikle beni görmezden gelmeye başlıyordu, ta ki ben onu tekrar görmesini sağlayana kadar."

"Üzgünüm," dedi, eli kolumu okşayarak. "Ben de," dedim.

"Aynı şey olmadığını biliyorum, ama iki kez de aldatıldığımda en çok acı veren şey sırlardı. Sevdiğini sandığın kişinin sana yalan söylemesi. Yalanları ve sırları anlıyorum. Acı veriyorlar."

Boğazım düğümlendi. Ailem Rob hakkında hala hiçbir şey bilmiyordu, bu açıktı. Artık bittiğine göre onlara anlatmanın anlamsız olduğuna karar vermiştim. Ama belki de bu benim korkunç bir insan olduğum anlamına geliyordu.

"Ve görünmez hissetmeyi de anlıyorum," dedi, diğer eli diğer kolumu okşayarak, iki kolumu da ellerine alana kadar. "Bu çok yalnız bir yer."

Başımı salladım.

"Belki ikimizin de güven sorunları vardır."

"Birbirimize dokunmamamız gerekiyor," dedim yumuşak bir sesle. "Arkadaşlar birbirlerine dokunur," diye cevapladı.

Gözlerimi kapattım ve nefeslerimizin senkronize olmasını dinledim.

Nefes alıp verme. "Bana güvenebilirsin Margot. Seni görüyorum," dedi.

"Sanırım güvenebilirsin. Üç yıl önce, arabanda, sana benim vücudumla ilgili bir çalışma kılavuzu verilmiş gibiydin. Etkileyiciydi."

"Çalışma kılavuzumun ne olduğunu biliyor musun?"

Ellerim onun tutuşunda ağırlıksız hissediyordu. "Hayır, neydi?"

"Sen. Doğru noktaya dokunduğumda bana karşı hareket edişin, ağzım senin üzerindeyken çıkardığın sesler. Ve bu arabadaydı, Margot."

Onun sözleriyle karnımda yavaşça bir ateş başladı ve yavaşça tüm uzuvlarıma yayıldı. "Biliyorum. Ne kadar daha iyi olabileceğini bir düşün."

burada olurduk, birbirimize tam erişimimiz olan yerde."

"Evet," dedi.

Arzumu bastırmak için alt dudağımı ısırdım. "Tüm arkadaşlarınla böyle mi konuşuyorsun?" dedim, onun bana daha önce sorduğu şeyi taklit ederek.

"Evet, hepsiyle," dedi, beni taklit ederek.

Birkaç dakika öyle kaldık, el ele tutuşarak, hiç kıpırdamadan, birbirimize bakmadan, sadece nefes alıp vererek.

Sonra hafifçe çekerek beni kendine doğru, kollarına çekti. "Arkadaşların birbirine sarıldığını zaten belirlemiştik, değil mi?" diye sordu.

"Evet." Ellerim onun sırtını kavradı ve yukarı aşağı hareket ettim. "Arkadaşlarımın sırtını ovmaqla da tanınırım."

Nefes nefese güldü. "Ne kadar iyi bir arkadaş." Tüy kadar yumuşak dokunuşu sırtımdan belime doğru ilerledi ve beni oradan tuttu. Bizi ayıracak, ilk *pes eden* olacak sandım, ama yapmadı, beni kendisine daha da yaklaştırdı. O kadar yakındı ki, beni bırakmak istemediğini hissedebiliyordum.

Kollarımdaki ve ensemdeki tüm tüyler diken diken olurken, ben de nefesimi tuttum.

Ellerim onun geniş sırtını keşfetmeyi bıraktı ve sonunda başımı kaldırıp gözlerine baktım.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, muhtemelen tereddüt arıyordu. Ama bulamadı. Bütün vücudum onun için acıyordu.

Mesafeyi kimin kapattığını bilmiyordum, sadece dudaklarımızın o kadar güçlü bir şekilde çarpıştığını biliyordum ki, bu hem acı verici hem de heyecan vericiydi.

BÖLÜM 23

Ağzı ustaca ağzımda hareket etti, biraz basıncı bıraktı, sonra yeni bir şekilde tekrar uyguladı.

Sırtında dinlenen ellerim, sanki şoktan hareketsiz kalmış gibiydiler, sonunda uyandılar ve onun her santimini keşfetmek istediler. Önce güçlü kollarını dolaşmaya başladılar, beni ona sıkıca tutan gergin kaslarını hissettiler. Sonra omuzlarına doğru ilerlediler ve kalın, dalgalı saçlarına ulaştıklarında oraya tutundular.

Eli belimden kalçama, oradan da uyluğuma kaydı, beni yatağa yatırmak için uyluğumu kaldırdı ve peşimden yatağa tırmandı.

O yanıma uzandı, sağ kalçam onun sol kalçasına değiyordu, o yan yatıyordu. Onun üst kısmını kendime doğru çektim. O da pes etti, dudaklarımız tekrar buluştu. Parmakları belimde açıkta kalan bir deri şeridini buldu ve vücudum alev alev yanana kadar o çizgiyi takip etti. Ben inledim. O benim ellerimi kendi ellerine aldı ve başımın üstüne çekerek yatağa sıkıştırdı.

Ona doğru eğildim ve ağzı benimkinden boynuma, sonra daha aşağıya kaydı, dili köprücük kemiğimi takip etti. Eli göğsümü buldu, sütyenimin içinden meme ucumu okşayarak sertleşene kadar tahrik etti.

Onun üstümde olmasını, tüm ağırlığını hissetmek istedim. Ellerim sıkışmış olduğu için onu çekemediğimden, bacağımı beline doladım ve çektim. Mesajı anladı, bir dirseğiyle kendini destekleyip tüm vücudunu benimkine indirdi. Karnımın yumuşaklığına sertçe dayanan zevkini hissedebiliyordum. Tekrar ona doğru eğildim, ona bastırdım ve sonra ona sürtündüm.

İnlemesi tek başına beni doruğa ulaştırdı. Ağzı tekrar ağızıma geldi, dili hem yumuşak hem de acil. Nane, bira ve şehvet tadı vardı, tüm şehvetim.

"Ellerimi geri istiyorum," dedim ağızına. Burada kontrolün onda olması beni tahrik etse de, ona dokunmak istiyordum. Parmaklarımı sırtına gömmek. Ellerimi saçlarında gezdirmek. Kollarını gevşetti ve ellerim açgözlülükle gömleğinin altına daldı. Cildi dokunuşumda sıcak ve pürüzsüzdü.

Eli sırtımdan yukarı kayarak sütyen askıma ulaştı ve kolayca kopardı.

"Arkadaşların sana sahip oldukları için çok şanslılar," dedim ağızına.

"Seninkiler de öyle," dedi, elini gevşetilmiş sütyenimin altına sokup göğsümü avuçlarken çenemi öperek. Başparmağı meme ucumu daireler çizerek okşadı, ben itiraz etmek için inleyene kadar, sonra onu sıkıca çimdikledi ve ben zevkten nefesimi tuttum.

Endorfinlerin etkisiyle, uyluklarımdaki titreşimi hissetmem biraz zaman aldı. Bunun onun sihirli bir numarası olmadığını, aslında telefonumun çaldığını anlamam da biraz zaman aldı. O da benimle aynı anda aynı şeyi fark etmiş gibi görünüyordu, çünkü inleyerek sırt üstü yuvarlandı.

"Kapatacağım" dedim. Çantamda bıraktığımı sanıyordum.

Çınlama sesi kesildi. Cebimden çıkardım ve kapatmak üzereydim ki tekrar çınlamaya başladı.

"Sloane arıyor," dedim. "Normalde böyle arka arkaya iki kez aramaz."

"Cevap vermelisin," dedi bana güven vererek, gömleğini aşağı çekip kasık kısmındaki pantolonunu düzeltti.

Tiksindim, ama durumum pek de iyi değildi; her yerim arzuyla titriyordu. Cevap vermek için ekranı kaydırdım. "Alo."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye başladı Sloane. "Web sitesi nasıl gidiyor?"

"Ben, şey..." Web sitesi. Bu yüzden buradaydım. "Evet, neredeyse bitti. Bu yüzden mi aradın?"

"Hayır. Bir kurye az önce kapıya sana bir zarf bıraktı." "Kurye mi? Cuma gecesi saat sekizde mi?"

"Saat dokuz."

Öyle mi? "Gece saat dokuzda mı?"

"Biliyorum. Ben de garip buldum. Arayacak değildim ama resmi ve önemli bir şey gibi görünüyor. Ajans göndermiş."

"Ajans mı?"

"Eski iş yerin mi?"

Oturup yan dönerek ayaklarımın yere değmesini sağladım, umarım bu kendimi daha sağlam hissetmeme yardımcı olur. "Aç şunu."

"Açmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Açacak mısın?"

"Bunu söylemeni umuyordum."

Arkamda Oliver da oturmuştu. Elini sırtıma koymasını ya da parmağını kolumda gezdirmesini istedim, aramızda az önce olanları hatırlatacak herhangi bir şey. Beynimin ezici hayatımın gerçekliğine geri dönmesini engelleyecek herhangi bir şey. Yapmadı. Bacaklarını yere salladı, ayağa kalktı ve banyoya kayboldu.

Telefonda, karton zarfın fermuar gibi açılma sesini duydum.

"Sözleşme ya da ona benzer bir şey gibi görünüyor." Sayfaları çeviriyordu, en azından öyle geliyordu. "Oh, burada bazı sekmeler var."

"*Buradaki sekmelerdeki gibi* mi? Rob bir şey imzalamamı mı istiyor?"

"Hayır, eski bir sözleşmenin kopyası gibi görünüyor. Orada çalışmaya başladığında bir şey imzalamış mıydın?"

Düşündüm. Bir ürperti geçirdim ve battaniyeyi omuzlarıma çekip sardım.

"Evet, sanırım imzalamıştım."

"Oh..." dedi.

"Ne?"

"Senin artık orada çalışmadığın için müşterilerini ayartmaman gerektiğini belirten kısımları işaretlemiş."

"Çekmek mi?"

"Onlara ulaşmak, onlara temsilcilik hizmetlerini sunmak, hani, yapmayı konuştuğumuz şey."

Teklif etmenin ne anlama geldiğini biliyordum, sadece bu bağlamda anlamam bir saniye sürmüştü. "Ortak müşterilerimizden bahsediliyor mu?"

"Evet. Onlar da müşteri çekmeme bölümünde yer alıyor." "Peki ya reddettiği kişiler?" diye sordum.

"Onun ajansında çalışırken edindiğin yazarlarla ilgili kişisel bilgileri, onun rakibi olduğunda kullanamazsın."

"Kendi ajansımı açacağımı biliyor mu?" "Ya da başka bir ajans için çalışacağımı," dedi.

"Ah, doğru. Muhtemelen benim bunu yapacağımı düşünüyor."

"Bu hafta konuştuğun editörlerden biri, senin ajans açacağın konusunda ağzından kaçırması olabilir."

"Olabilir. Önde başladığımı sandığım o kadar da yokmuş."

"Nasıl bilecek ki?" dedi kadın. "Kendisine ulaşan her yazarı hatırlamayacaktır."

"Daha önce de söylediğim gibi, yayıncılık dünyası çok küçüktür. Her şey bir şekilde ortaya çıkar."

"Bu, geçmişte veya şu anda *sana* ulaşan yazarlar hakkında bir şey söylemiyor. Sadece senin onlara ulaşamayacağını söylüyor. Sanırım kendini ortaya koyup onların gelmesini umman gerekecek."

Gözlerimin yanmasını durdurmak için burnumun köprüsünü sıktım. "Margot, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bunu yapabilirsin."

Beni göremeyeceğini bilsem de başımı salladım. "Bana bunu gönderdiğine inanmıyorum. Beni mahveden o, tersi değil."

"Rob'un pisliğin teki olduğunu biliyorduk. Bunu kanıtlamakta çok başarılı." "Evet."

"Git web siteni bitir. Ona ihtiyacın olacak. Eve geldiğinde görüşürüz."

"Teşekkürler, Sloane." Telefonu kapattık ve onu kötü haber getiren bir haberci gibi yanımdaki yatağa attım. Battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sardım. Aklım karışmıştı. Belki reklam için para ödemem gerekecekti. Buna param yetmezdi; ihtiyacım olacağını bildiğim süre boyunca bana yetecek kadar birikimim yoktu zaten.

Birkaç dakika sonra Oliver banyodan çıktı ve gözlerimiz buluştu. Omuzlarımdaki gerginlik biraz azaldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, üç metre uzaktaki yerinden.

"Pek sayılmaz. Rob, onun için çalışırken öğrendiğim her şeyi beynimden silmem gerektiğini hatırlattı. Mümkün olsaydı, muhtemelen hafızamı silmemi isterdi."

"Üzgünüm."

"Ben..." Battaniyeyi omuzlarımdan indirdim ve battaniye yatağına geri düştü. Ayağa kalktım ve arkama uzanarak gömleğimin altına elimi soktum, sütyenimi tekrar takmaya çalıştım. "Muhtemelen sözleşmeyi okumalıyım. Kendimi toparlamalıyım." Sütyenleri takmaktan daha kolay çıkarmak, görünmeden takmaktan daha zordu ve ben zorlanıyordum. "Hey, bir arkadaşına yardım et," dedim.

O güldü ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Ben hallederim."

Parmakları sütyen askılarımda beceriksizce dolaştı, ama sonunda yerine oturduğunu hissettim. Gömleğimi aşağı çekti ve elini birkaç kez sırtımda gezdirdi. "Senin için ne yapabilirim?"

"Yapıyorsun zaten. Web sitesi konusunda yardım ettiğin için teşekkürler." "Tabii ki."

Ona döndüm ve tişörtünün kenarlarını tuttum. "Belki anlaşılmamış olabilir." Yatağı işaret ettim. "Arkadaşlarımla bunu yapmam."

Yüksek sesle güldü. "Evet, ben de yapmam, tabii ki."

"Sistemimizden çıkarma yaklaşımını denemeye hazır mısınız?"

Gözlerinde beliren acı dolu bakış, yüzümdeki gülümsemeyi sildi. "Şaka yapıyorum," dedim. "Bunu halledebiliriz. Kendimizi kontrol edebiliriz. Bu sadece bir aksilikti. Bir hata. Ellerimi kendime saklayabilirim." Ellerimi arkamda birleştirdim ve bir adım geri attım. "Gördün mü? Hâlâ birbirimizi tanıyoruz."

O, fısıltı gibi bir kahkaha attı. "Hayatını daha karmaşık hale getirdiğimden endişeleniyorum."

"Gerçekten çok fazla düşünüyorsun." "Hiç bilmiyorsun."

"Gitmeliyim. Sen...?"

"Web sitesini bu gece bitirip yarın sana gönderebilirim."

"Çok teşekkür ederim." Döndüm, koridoru hızla geçtim, ofisimden eşyalarımı topladım ve ön kapıya yöneldim.

Ben vardığımda kapıyı benim için açıyordu. "İyi geceler."

"İyi geceler." Aydınlatılmış verandaya çıktım ve iki basamak aşağı inerek arabama doğru yürüdüm.

"Margot?"

Omzumun üzerinden baktım.

Bana o öldürücü gülümsemesini gösterdi. "Bana bir kahve borçlusun."

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı ve ben de gülümsedim. Ona söylediklerime rağmen, Oliver söz konusu olduğunda kendimi kontrol edebileceğimden hiç emin değildim.

BÖLÜM 24

Ertesi gün öğleden sonra, kız kardeşimin adı telefonumun ekranında belirdi ve kalbim güm güm çarpmaya başladı. Ona sarhoşken attığım mesajlardan beri konuşmamıştık, bunu yapmak için defalarca denememe rağmen.

Son birkaç saattir tuttuğum dizüstü bilgisayarı sehpaaya koyarak yer değiştirdim. Ajansımı duyurmak için sosyal medya paylaşımları yazıp yeniden yazıyordum. Hiçbiri kulağa doğru gelmiyordu. Oliver bitmiş web sitesini bana göstermek için yoldaydı, ama insanları oraya yönlendirebilene kadar paylaşım yapamazdım.

"Merhaba," dedim, sesime uygun miktarda pişmanlık katmaya çalışarak.

"Merhaba," dedi. Tek kelimededen nasıl hissettiğini anlayamadım.

"Merhaba," diye tekrarladım. "Nasılsın? Yani, nasıl hissediyorsun? Bebek iyi mi? Çocuklar?"

"Hepimiz iyiyiz." Tamam, bu cevap daha netti. Mutlu değildi. "İşim ve terfim hakkında sana tamamen dürüst davranmadığım için özür dilerim." terfim hakkında sana tamamen dürüst davranmadığım için özür d

"Tamamen dürüst mü?" dedi. "Yalan söyledin, Maggie."

"Biliyorum. Utandım. Senin dokunduğun her şey altına dönüşüyor, ama benim için tam tersi oluyor. Altının tersi nedir? At boku mu? Şu anda hayatım at boku ile dolu."

Kız gülerek burnundan soludu. "Öyle değil."

"Gerçekten kendi ajansımı kurdum. Şu anda önemsiz bir şey olabilir, ama bence önemli bir şey olabilir. Bir web sitem ve her şeyim var."

"Öyle mi? Görmek isterim."

"Henüz hazır değil, ama yakında hazır olacak."

Kadın iç geçirdi. "Sen bir oyuncak ayı gibisin, köpekbalığı değil." "Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Kendi işini bir hevesle kuramazsın. Bu, aylarca süren hazırlıkların ardından yapabileceğin bir şey."

"O tren kaçtı, Audrey. Artık geri dönemem." "Her zaman geri dönebilirsin."

Bunu yapamayacağımın nedenlerinden birini bilseydi, daha da hayal kırıklığına uğrardı. "Yapmayacağım."

"O zaman savaşçını harekete geçirmelisin."

Bu, hayır demek için kullandığı bir yöntemdi, benim bunu yapabileceğimi düşünmüyordu ve bu beni korkutuyordu. Kız kardeşim bunun işe yarayacağını düşünmüyorsa, belki de yaramayacaktı. O işlerden anlardı. "Deniyorum."

"Tavsiyeye veya yardıma ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Günlerdir aramalarımı kaçırdığını düşünürsek, bunun doğru olduğunu sanmıyordum. Ama öyle olmasını istiyordum. Öyle olması gerekiyordu. "Bu hafta üç kez kanalını izledim, ne olup bittiğini görmek için."

"Kanalım gerçek hayatım değil."

Bu, kanalının özenle seçilmiş içeriklerden oluştuğunu ilk kez itiraf ettiği andı. "Biliyorum. Sadece seni görmek istedim."

Arka planda, şüpheli bir şekilde anneme benzeyen bir mırıldanma duyuldu.

"Önümüzdeki pazar akşam yemeğine gelmek ister misin?" diye sordu Audrey. "Barbekü yapacağız."

Annemin ona bunu sordurduğundan emin olarak, zorlukla yutkundum. Ama aynı zamanda, birkaç hafta önceki T-ball maçından beri ailemi görmemiştim ve onları özlemiştim. "Evet, seve seve gelirim. Bir şey getirebilir miyim? Bir garnitür falan?" Banka hesabım azalıyor, kredi kartım artıyor ve kiramın diğer yarısı bir hafta içinde ödenmesi gerekiyordu. Barbekü için yiyecek almayı teklif etmemeliydim, ama zaten kız kardeşimi hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyordum. Ona katkıda bulunabileceğimi bilmesini istedim.

"Hayır, gerek yok," dedi Audrey.

"Hadi ama Audrey. Bir şeyler getirmeme izin ver."

"Listeme bakıp sana ne getirebileceğini mesajla gönderirim."

"Tamam."

"Tamam, pazar günü saat dörtte görüşürüz. Yüzmek istersen mayonu getir. Çocuklar çok sevinir."

"O zaman kesinlikle getireceğim. Görüşürüz." Ve alaycı tavrımı gizleyemediğim için ekledim, "Anneme selam söyle."

O anda annemize gözlerini devirdiğini neredeyse görebiliyordum. "Maggie selam söylüyor."

"Merhaba!" Annem arka plandan seslendi.

Kanepenin kolundaki gevşek ipi çektim. "Audrey, barbeküye gelmemi istemiyorsan, şu anda senin için çok fazla kaos yaratıyorsam
—"

"Hayır," diye sözümü kesti. "İstiyorum. Gelmeni istiyorum." Kapım çalındı. Oliver.

"Misafir mi var?" diye sordu Audrey.

"Sadece bir arkadaş."

"Bütün bu olanların ortasında bir ilişkiye mi başlıyorsun?"

"Bir arkadaş" dedim.

"Arkadaş" dediğin şekilden anladım.

Nasıl söylediğimi bilmiyordum, ama o beni herkesten daha iyi tanıyordu. Bu yüzden kendi işimi kuracağıma inanmaması beni çok üzdü. "Yavaş ilerliyoruz."

"İyi fikir değil."

"Yavaş ilerlemem mi gerekmiyor?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Şu anda yeni bir şeye başlamamalısın. Odaklanman gerekiyor."

"Teşekkürler, Audrey," dedim, iç çekmeyi zorla engelleyerek. "Bunu dikkate alacağım."

"Güzel," dedi.

Telefonu kapattık ve ben kapıyı açtım. Oliver gri bir kapüşonlu sweatshirt, kot pantolon ve siyah Vans ayakkabılar giymiş olarak kapıda duruyordu. Bir kolunun altında dizüstü bilgisayarını tutuyordu. Dışarısı aydınlıktı. Gözlerimi kısarak ona baktım, kalbim hızla atmaya başladı.

"Merhaba." Gözleri yumuşak ve sıcaktı, beni gördüğüne sevindiği belliydi. "Sinirlisin. Beni bekliyordun, değil mi?"

"Evet, özür dilerim, içeri gel. Bu, az önce yaptığım telefon görüşmesinden kalan sinirli yüzüm." Bir adım geri çekildim ve kapıyı daha fazla açtım.

İçeri girdi ve Oliver parfümünün kokusunu da beraberinde getirdi. Kokusu onu yüzde elli daha çekici mi yapıyordu, yoksa bu abartılı bir değerlendirme miydi, karar veremedim.

Kapıyı kapatıp kilitledim. Ona sarılmak istedim, sarılmaya ihtiyacım vardı, ama fiziksel yakınlıktan mahrum kalmaya karar vermiştik, bu yüzden ellerimi kendime sakladım.

Dizüstü bilgisayarını kaldırdı. "Bunu nerede yapmak istersin? Burada mı?" Az önce terk ettiğim kanepayı işaret etti. Koltukta hala popomun izi vardı. Ya da belki de masadaki dizüstü bilgisayarım ve boş kahve fincanım onu uyandırmıştı. Ya da Rob'un önceki gece gönderdiği sözleşme, yoğun incelememden dolayı buruşmuş sayfalarla kahve masasının üzerinde yayılmıştı. Yeni bir bilgi bulamamıştım. Her şey Sloane'ın önceki gece söylediği gibiydi.

"Evet, oturun," dedim. "Bana getirdiğiniz için teşekkürler. Gerek yoktu."

"Oldukça yaklaştım, hatırladın mı?"

"Oh evet, tuvaletimi kullanmak mı istedin?"

Bana geniş bir gülümsemeyle baktı ve kanepenin kenarına oturdu. Ben sözleşme sayfalarını toplayıp istiflerken, o da dizüstü bilgisayarını benimkinin yanına koydu ve ortalığı toparlamaya çalıştı.

"Meşhur sözleşme mi?" diye sordu.

"Yirmi üç yaşındayken bu şeyi imzalarken oldukça naiftim. Bunun geleceğe atılan ilk adım olduğunu düşünmüştüm. Daha sonra beni engelleyen başka bir şeye dönüşeceğini fark etmemiştim."

"Bu sözleşme sömürücü mü?" diye sordu, sanki "*Rob'la savaşmam için bana bir neden göster, ben de varım*" der gibi bir ses tonuyla.

"Hayır, oldukça standart. Neden her şeyin burada olduğunu anlıyorum. Keşke olmasaydı."

"Üzgünüm." Bilgisayarını açtı ve yazmaya başladı. "Bir şey ister misin? Su? Daha sert bir şey?" "İyiyim, teşekkürler."

"Tamam."

Kanepenin ortasındaki yastığa oturmuştu, bu beni gülümsetti çünkü bu, onun hemen yanına oturmam gerektiği anlamına geliyordu. Ve öyle yaptım. Dokunmadan, insan olarak mümkün olan en yakın mesafede.

Çenesinin kasları seğirdi. Güzel bir çenesi vardı. Üzerinde birkaç günlük sakal vardı, bu görünüşü çok sevdim. Bu ona çok yakışıyordu. Yüzünün keskin hatlarını daha da vurguluyordu.

"Wi-Fi bilgilerini alabilir miyim?"

"Ne?" diye sordum. "Bugün çok yakışıklı olduğun için dikkatim dağıldı."

"Sadece bugün mü?" diye sordu, başını eğerek.

Omuz silktim. "İlk kez fark ettim." Güldü. "Wi-Fi."

"Doğru." Klavyeyi işaret ettim ve o da klavyeyi bana doğru çevirdi. Gerekli şifreyi yazdım ve Wi-Fi bağlantı kurmaya çalışırken arkama yaslandım.

Kahve masasına koyduğu telefonu, gelen bir arama ile titredi. İstemedен ekrana baktım. *Sophie*.

Boğazım düğümlenirken yutkundum, ama o aramayı görmezden geldi ve telefonu sessizleştirdi.

"Alabilirsin," dedim, telefon tekrar çalmaya başladığında.

"Bir bakayım..." O çekindi ama ayağa kalktı ve odanın diğer tarafına doğru yürüdü, telefonu kaydırarak cevap verdi. "Alo."

Bana sırtı dönüktü ve diğer uçtaki kadının söylediklerini dinlerken, Sloane ve benim yıllar boyunca topladığımız biblolar ve rastgele eşyalarla dolu kitaplığı dalgın dalgın inceliyordu. Bir Velma heykelciği aldı ve sorgulayan bir bakışla bana doğru çevirdi.

"Şık bir dekorasyon," dedim, o da gülümsedi ve geri koydu.

"Soph, sorun yok. Annem sana kızgın değil," dedi telefona. "Anlıyor."

Daha önce hissettiğim istenmeyen kıskançlık dalgası buharlaştı.

"Tabii ki anlıyorum. Benim için endişelenme." En sevgi dolu, alçak bir kahkaha attı. "Evet, seni mutlu etmek için gelecek yıl doğum gününde onu ekeceğim." Bir duraklama. "Rica ederim. Gitmem gerek... Senin işin değil..."

... Hayır. Hoşça kal." Telefonu kapattı ve tekrar oturdu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Kız kardeşim birkaç gün sonra doğum günü yemeğine gelemeyeceği için üzülüyor."

"Yakınlarda mı yaşıyor?"

"Nişpeten. Yaklaşık yedi saat kuzeyde. Annemle ilgilenmek zorunda olduğum için çok suçluluk duyuyor. Ama bu bir yük değil ve ben üniversitedeyken kardeşim anneme bakmak için çok zaman harcadı."

"Sen iyi bir evlatsın,"
dedim. "Ben ortalama bir
evladım."

"Ve görünüşe göre insanları çok kötü değerlendiriyorsun. Senin hakkında öğrendiğim onca şeye bak."

Gülümseyerek başını salladı ve dikkatini tekrar dizüstü bilgisayarına verdi.

Telefonum elimde titredi. "Kız kardeşlerden bahsetmişken." Telefonu ona doğru çevirdim.

"Meyve tabağı mı?" diye sordu.

"Önümüzdeki hafta sonu barbekü partisi veriyor ve bana meyve tepsisini getirmem için fırsat verdi." Sesim alaycı bir tonda çıkmıştı.

"Anladığım kadarıyla aranızdaki ilişkiler henüz düzelmedi, öyle mi?"

"Pek sayılmaz. Yani, ona yalan söylediğimi ve gerçekte ne olduğunu anlattım ve konuştuk ama hala kızgın. Bunu atlatması biraz zaman alacak."

Telefonum hala ona dönükken, yüzündeki ifade gevşedi.

"Ne?" diye sordum ve yeni bir şey gelmiş mi diye bakmak için telefonu kendime çevirdim. Sadece daha önce gönderdiğimiz mesajlar vardı. En son mesajda sadece "**meyve salatası**" yazıyordu. Onun görebileceği önceki mesajlarda, ona özür diliyor, sarhoş olduğumu ve sarhoşken aptalca şeyler söylediğimi anlatıyordum.

Bunlar muhtemelen ona sarhoşken bıraktığım sesli mesajı ve kaotik yapımı hatırlatmıştı.

"Web siteni görmeye hazır mısın?" diye sordu.

Belki de bu yüzden ifadesi değişmişti, gergindi. Ellerimi uyluklarımın altına soktum ve ekrana odaklandım. "Korkmam mı gerekiyor? Yüzünde çok yoğun bir ifade var."

"Bana RBF olduğum söylendi."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, yok. Senin varsayılan ifaden golden retriever." "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Sevimli ve memnun etmeye hazır olduğun anlamına geliyor."

"Öyleyim," dedi, vücudumun sevdiği kısık bir sesle.

Parmağı geri dönüş tuşuna bastı ve beynim ekrana gelen görüntüye hazır değildi. Keskin bir çığlık attım. Web sitesinin başlığında arkadan aydınlatılmış bir adam vardı ve önündeki gölgeler, konuştuğumuz gibi ajansımın adını yazıyordu. Yüz hatları, tahmin ettiğim gibi, ayrıntıları seçilemeyecek kadar karanlıktı. Ama muhteşem görünüyordu. Gölgelere rağmen göğsü belirgin ve kaslıydı. Dağınık yatak arkasında parlak bir şekilde görünüyordu ve o yatakta onunla birlikte olduğum görüntüler, onlara bağlı duygularla birlikte zihnime hücum etti.

"Beğenmedin mi?" diye sordu.

"Hayır... Ben..." İki derin nefes alarak, hızla atan kalbimi ve bacaklarımın arasındaki zonklamayı yavaşlatmaya çalıştım ve havalı bir şekilde, "Bütün bunları ben gittikten sonra mı yaptın?" dedim.

"Evet. Harcamam gereken biraz enerjim vardı," dedi, gözlerine yeniden o ısıltı geri dönmüştü. "Senin yok muydu?"

"Keşke ben oradayken yapsaydın." Gömleksiz fotoğrafa doğru başımı salladım.

Boğazından bir kahkaha attı. "Yani beğendin mi?" "Kesinlikle bir kahveye değer, belki iki."

"Sadece yatakla çekilmiş bir fotoğrafım da var," dedi.

"Hayır, yarı çıplak erkekleri seviyorum," diye alay ettim. "Ve dünyanın geri kalanı da sevecek."

"Doğru," dedi, sesi gergindi.

"Hayır, ama gerçekten. Harika." Yüzünü inceledim. Anlaşılmaz ifadesi geri gelmişti. "Sen... Umarım ben... Bunu yaparken suçluluk hissetmedin, değil mi? Eğer öyleyse, sadece yatak yeter. Senin..." *Kendini baskı altında hissetmeni*

"Hayır, yapmadım. Yatağın *olduğu boş* görüntüyü ne kadar çok incelersem, o kadar çok senin haklı olduğunu anladım. Bir insan onu daha çekici hale getirirdi. Ve birkaç deneme çekimi yaptıktan sonra, senin de haklı olduğunu anladım.

"Hayır, hissetmedim. Sadece yatağın olduğu boş resmi ne kadar çok bakarsam, senin haklı olduğunu o kadar çok anladım. Bir kişi onu daha çekici hale getirirdi. Ve birkaç deneme çekimi yaptıktan sonra, kimsenin benim olduğumu anlayamayacağı konusunda da haklı olduğunu anladım."

"Evet, haklı olduğumu kabul etme eğilimini seviyorum."

"Sitenin geri kalanından hala memnun musun?" Birkaç sekmeyi tıklayarak bana bunların çalıştığını ve her birinin nereye yönlendirdiğini gösterdi.

"Çok memnunum," dedim.

"İşte bahsettiğimiz sorgu formu." "Harika," dedim. "Sen harikasın."

Telefonum yine sehpa titredi ve ikimiz de ekrana döndük. Kız kardeşimden, "Meyve ve Tepsi"den daha ayrıntılı talimatlara ihtiyacım olduğuna karar verdiği başka bir mesaj olacağını sandım, ama öyle değildi. Rob'dan gelmişti.

Sözleşmeyi aldın mı? yazıyordu. Ekranımın üst kısmında, Rob'un adının yanında küçük bir ateş emojisi vardı. Kahretsin. Onu şeytan boynuzu olarak değiştirmeyi unutmuştum. Homurdandım.

"Margot." Oliver adımı bir iç çekiş ya da fısıltı gibi söyledi. Bunlardan biri hayal kırıklığını, diğeri hayranlığı ifade ederdi ve onun hangisini kastettiğini anlayamadım. Eli bacağımın yanındaki kanepenin üzerindediydi ve ben, tenlerimiz birbirine değecek şekilde yer değiştirdim, parmak eklemlerinin arkası uyluklarımın alt kısmına sertçe değiyordu. Parmakları sanki kızgın kömürden yapılmış gibiydi, baldırlarımdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayıldı ve yanaklarım anında kızardı.

Ön kapı açıldı ve Sloane iki plastik torba ile içeri girdi, arkasında da kendi torbalarını taşıyan Miles vardı.

"Oliver, burada olduğuna çok sevindim. Bir futbol takımını doyuracak kadar Çin yemeği var ama yiyecek kadar ağız yok." Omzunun üzerinden başını salladı. "Bu arada, bu Miles."

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum," dedi Oliver, elini uyluklarımdan çekerek.

"Neden bu kadar çok yemek var?" diye sordum.

"Dün ofis ögle yemeği için satın aldı ve bugün ofise uğramam gerektiği için kalanlar bana kaldı." Sloane mutfğa giderken sehpanın önünde durdu. "Vay canına! Bu senin web siten mi? Çok güzel görünüyor. Kim bu... Bir dakika, bu...?" Sloane daha yakından bakmak için eğildi.

"Bu, para ödeyerek satın aldığım bir stok fotoğraf sitesinden rastgele seçtiğim bir resim." Sözleri çok hızlı veya çok savunmacı bir şekilde söylememeye çalıştım. Oliver'a Sloane'a söylemeyeceğime söz vermişim ve benim için ne kadar çok çalıştığını düşününce, anlaşılmamızın benim tarafıma düşen kısmını yerine getirecektim.

"Senin çok tutumlu olduğunu sanıyordum." "Gerçekten öyleyim."

"Eh, buna değmiş." Ekrana gözlerini kısarak baktı. "Kalbinle karar verdin "

Gözlerim ekrana geri döndü ve tabii ki, Oliver'ın çıplak gövdesine dalmışken, gölgenin H-A-R-T yerine H-E-A-R-T yazdığını fark etmemiştim. "Evet, soyadımı kastettim," dedim Oliver'a.

"Soyadın mı?" diye sordu. "Hart."

"Soyadın Hart mı?" diye sordu.

Onun benim soyadımı bilmediğini, benim de onun soyadını bilmediğimi fark ederek gülümsedim. "Evet. Seninki ne?"

"Gray," dedi biraz dalgın bir şekilde, çünkü bilgisayarında *kalp* kelimesinin yazılışını değiştiriyordu.

Oliver Gray. Güzel bir isimdi.

"Web siteniz harika görünüyor," dedi Sloane. "Bu siteyle romantizm markanızı gerçekten öne çıkarmışsınız."

"Sence fazla mı abartılı?" diye sordum, aniden kendimden şüpheye düşerek.

"Sence fazla mı?" diye sordu Oliver.

"Mükemmel," dedi Sloane. "Bu, temsilci arayan romantik yazarların önünü açacaktır."

Boynumun arkasını ovuşturup başımı salladım.

Sloane, görüntüyü bir kez daha dikkatle inceledi ve sonra bana döndü.

"Bekle, bu resmi olduğu anlamına mı geliyor? Web siten yayınlandı ve

istekler yağmaya başlayacak mı?"

"Tek yapması gereken yayınla düğmesine basmak," dedi Oliver. Okunu o düğmenin üzerine getirdi ama sonra geri çekildi ve son adımı bana bıraktı.

Odaya baktım, herkesin gözleri beklenti içinde donmuş gibiydi. Sonra yayınla düğmesine bastım. Artık resmi olarak bir ajansım.

BÖLÜM 25

"Bugün günlerden ne?" Birkaç gün sonra sabahları kendimi mutfağa sürüklerken Sloane'a sordum. İş kıyafetlerini giymiş, kahve dolduruyordu, ama Miles masada oturuyordu. Pazartesi olduğunu sanmıştım, ama Miles genellikle sadece hafta sonları kalırdı. İş kıyafetleri bu sefer durumun öyle olmadığını gösteriyordu. Bir haftadır iş kıyafetleri giymemiştım ve bu bana garip geliyordu. Biraz özlemiştim.

Sloane güldü ama sonra yüzüme baktı. "Oh, sen ciddisin. Bugün Salı."

"Salı mı?" Miles'a baktım. "Olamaz."

"Öyle," dedi.

"İç takvimin açıkça karışmış olduğu için," dedi Sloane, "Perşembe gününden itibaren film festivali için şehir dışında olacağımı hatırlatmam gerekiyor."

"Bu hafta sonu mu oldu bile?"

"Evet."

Tezgahın etrafından onun durduğu yere doğru kayarak, bardak askısından bir kupa aldım.

"Oliver neredeydi?" diye sordu Miles.

"Evet," diye onayladı Sloane. "Cumartesi günü biraz soğuk davranıyordu. Bir şey mi oldu?"

Miles odadayken tereddüt ettim.

"Zaten ona sonra anlatacağım," dedi.

"Tamam, cuma gecesi ona sadece seks yapıp bu konuyu kapatmamız gerektiğini söyledim. Sanırım bu onun duygularını incitti." Onun cumartesi günü nasıl olduğunu

Cumartesi günü nasıl davrandığını ve o günden beri görüşmediğimizi de analiz ediyordum. Vardığım tek mantıklı sonuç buydu.

"Yapmadın!" diye bana doğru bağırdı. "Neden?"

"Bilmiyorum! Çünkü yapmalıyız."

Kaşlarını çattı. "Hâlâ onun sana uygun olmadığını mı iddia etmeye çalışıyorsun?"

"Ne yaptığımı bilmiyorum, Sloane. Hayatım berbat durumda ve belki de şimdi bir şeye başlamak için iyi bir zaman değil," dedim, Audrey'in tavsiyesini düşünerek. "Oliver'ın da aynı fikirde olduğuna eminim. Benimle ne kadar çok vakit geçirirse, benim ona uygun olmadığımı o kadar çok anlıyor. Ben çok kaotik, çok karmaşık biriyim."

"Öyle mi dedi?" diye sordu.

Hayatımı daha da karmaşık hale getirdiğini düşündüğünü söylemişti. Bu da, başlangıçta hayatımın karmaşık olduğunu düşündüğünü ima ediyordu. Ve kız kardeşime gönderdiğim sarhoş mesajları okumuştı.

"Cuma günü ilk kez soyadını öğrenmedi mi?" diye sordu Miles, ben cevap veremedim. "Muhtemelen kanepede otururken seni Google'da aramıştır ve kesinlikle senin karmaşık bir insan olduğunu düşünüyordur."

Sloane göğsüne ters bir tokat attı. "Yanlış cevap."

"Oh," dedi. "Yani, *sen* karmaşık birisi değilsin... ama kız kardeşin biraz tuhaf ve internette neredeyse hiç görünmeyen birisi için bu tür bir şöhret korkutucu olabilir..."

Sloane yine ona sert bir bakış attı.

"Demek istediğim, *hayat* karmaşıktır ve bu zorlu yolda sana eşlik edecek birini bulmak, hayatı çok daha kolay hale getirir," dedi şarkı söyler gibi bir sesle.

Dilimi yakan kahveden bir yudum aldım. Biraz hava aldım, sonra "Bilgelik için teşekkürler, Miles. Kız kardeşime senin büyük bir hayranı olduğunu söyleyeceğim," dedim.

Sloane kolumu sıktı. "Seni bu krizin ortasında bırakmak zorunda kaldığım için üzgünüm, ama işe gitmem gerekiyor."

"Sonuçta bugün Salı," dedim.

Yanağıma bir öpücük kondurdu. "İyi günler, tatlım."

"Teşekkürler, canım." Miles'la birlikte daireden çıktı. Kilidin yerine oturduğunu duydum. Kahve fincanımı alıp kanepeye oturdum, bir süre telefonuma baktım, sonra adımı Google'da aradım.

En üstte çıkan sonuç, hiç girmedığım halde kız kardeşimin kanalıydı. İkincisi ise Instagram sayfamdı. Bağlantıya tıkladım ve sayfamı kaydırarak Oliver eve gittikten sonra beni aramaya karar verseydi ne bulacağını merak ettim. Fotoğraflarla birlikte gelen anılar beni gülümsetti: arkadaşlarımla plaja gitmek, yeğenlerimin Noel hediyelerini açması, annemin pastadaki mumları üflemesi. Geçmişime doğru ilerlerken, Rob'un eski bir fotoğrafı ekranın karşısına çıktı. Rob, ajansın önünde durmuş, tabelayı gösteriyordu. Dışlerimi sıktım ve sil düğmesine basarak fotoğrafı sildim.

Harika, iki kez aldatılmış bir erkeğe güven hissi veremiyordum. Derin bir nefes aldım. Neyse. Arkadaş olduğumuzu ilan eden oydu. Ona güven hissi vermek benim işim değildi. "Biz arkadaşız," dedim, sanki beynimin buna inanmak için yüksek sesle söylemem gerekiyormuş gibi. Neden bu kelime ağzımda bu kadar kötü bir tada sahipti?

Uygulamadan çıkıp e-postama geçtim ve cumartesi günü web sitemi yayınladığımdan beri takıntılı bir şekilde yaptığım gibi bir kez daha kontrol ettim. Üç gün geçmişti ve hala boştu.

Diğer takıntım ise sosyal medyada paylaşım yapmaktı. Başlangıçta, mükemmel bir paylaşım yazmak için çok dikkatliydim. Ancak paylaşımlarımı çok az kişi görüyordu (beğeniler ve paylaşımlara bakılırsa), bu yüzden artık aklıma ne gelirse onu yazmaya başladım.

Romantik romanınız için bir edebiyat ajansı mı arıyorsunuz? Gerçek aşkı bulmak için günümüzün flört dünyasında mücadele eden birini düşünün. Ben. O benim. #amwriting #litagent #amquerying

Web sitemi ekledim ve yayınladığıma bastım.

Şüphe tüm vücuduma yayıldı. Rob ile paylaştığım müşteriler, benim onlara ulaşmam yasak olduğu için belki bana ulaşırlardı diye düşünmüştüm. Ama ulaşmadılar. Belki de ayrıldığımı bilmiyorlardı. Rob onlara söylemezdi elbette. Gönderilerimi görürlerse, öğrenirlerdi. Ama ya görmezlerse? Ya kimse görmezse? Ya hiç müşteri bulamazsam?

Ya tek bir e-posta bile almazsam? Kari'nin sözleri — *Birkaç yıl sonra, işin içine girdikten sonra beni ara* — kafamda yankılanıyordu.

Kafamdan çıkmam gerekiyordu. Çamaşır yıkamalıyım. Yapılması gerekiyordu. Son birkaç gündür giydiğim eşofmanlar bunun kanıtıydı.

★ ★ ★

Islak çamaşırlarla dolu çamaşır makinesinin üzerinde bir not vardı: "*Çamaşır makinesi bittiğinde ve buna ihtiyacın olursa bana mesaj at.*" Notun altında bir telefon numarası vardı. Apartmanımızın çamaşır odasında o anda çalışan tek çamaşır makinesi bu olduğu için, numaraya mesaj attım.

Giysilerin hazır, diye mesaj attım, sonra giysilerle dolu sepetimle katlanır masanın yanındaki üç sandalyeden birine oturup beklemeye başladım. Telefonumda tekrar gelen kutuma baktım. Boştu.

Yanımda getirdiğim kitabı açtım. Hayatımda bir kitabı bitirmek hiç bu kadar uzun sürmemişti ve bu Lord Leopold'un suçu değildi. O, olabildiğince çapkındı. Birkaç satır okuduktan sonra telefonumun titreşmesiyle sayfadan uzaklaştım. Cheryl'in grup sohbetimize gönderdiği bir GIF'ti. Beğendim ve telefonumu kaldırmak üzereydim ki Cheryl'in altında Oliver'ın adını gördüm. Adına tıkladım ve son birkaç gündeki mesajlarımızı okudum.

Pazar:

Ben: Günaydın.

Oliver: Bunun ardından gelmesi gereken "güzel" nerede?

Ben: Oh, pardon, yapıştırmak için mesajın tamamını seçmemişim galiba.

Daha sonra:

Oliver: Golden retriever meselesinden rahatsız olmam gerektiğini düşünmeye başlıyorum.

Ben: Golden retrieverleri severim.

Oliver: Ben de seni köpekleri sevmeyen biri sanıyordum.

Ben: Bazı köpekleri sevdiğimi söyledim!

Oliver: Sanırım sen bazı köpeklerin seni sevdiğini söyledin. Ben: Haklısın. Öyle demiştim. Sanırım hala geçerli.

Oliver: Evet, kırıldım.

Pazartesi:

Ben: Seni ne zaman tekrar görebilirim?

Oliver: Bu akşam annemin doğum günü için planlarım var, ama beni görmek istiyorsan, bakabileceğin bir web sitem var. Adı Hart Lit.

Ben: Bir dakika, bu sen misin?! Rastgele bir yerde rastgele bir adam olduğunu sanmıştım.

Oliver: Evet, oyum.

Ben: Annene benim adıma mutlu yıllar dile.

Oliver: Tamam. Ona senin sarhoş sesli mesajını da dinletmeli miyim?

Ben: Benim için sen öldün.

Konuşmalarımız normal görünüyordu. Ama bugün *sabahı selamlayan bir mesaj* atmamıştı. Aslında, son iki gündür hiç konuşma başlatmamıştı. Bu kötü bir işaretti. İçimde bir panik hissi uyandı. Oliver tarafından hayaletlenmek istemiyordum. Onun tarafından takip edilmek bile istemiyordum. Bu düşünce beni korkuttu çünkü onun tam da bunu yaptığını hissediyordum.

Islak giysili adamdan cevap gelmedi.

Lord Leopold'u katlanır masanın üzerine attım. Başkalarının kıyafetlerine dokunmak, temiz olsun ya da olmasın, bana iğrenç geliyordu, ama ortak sepeti aldım ve çamaşır makinesinin önüne yere koydum. Islak tişörtleri, spor şortlarını ve uzun çorapları çıkarırken, bunun bir erkeğe ait olduğunu hemen anladım. Boxer şort giyiyordu. Renkli olanlardan. Onları mümkün olduğunca başparmağım ve işaret parmağımı kullanarak, kırmızı kumaşın köşesini sıkıştırarak kenara çektim.

"Affedersiniz?" arkamdan derin bir ses geldi. Elimde hala iç çamaşırları varken, kapıda duran bir adamı görmek için hızla döndüm. Yakışıklıydı. Koyu saçlı ve koyu gözlüydü. Tank top ve mayo giyiyordu. Hatta elinde bir kitap tutuyordu, sanki çamaşırlarını beklerken havuz başında kitap okuyormuş gibi. "Geliyordum," dedi.

"*Geldiğimi* mesajla haber versen yeterdi," dedim ve iç çamaşırını sepete attım.

"Bana beş dakika süre vermiştin." Bir adım öne çıktı, kitabını benimkinin yanına masanın üzerine attı ve çamaşır makinesinin yanına geldi. Kitaplarımız çarpıştı.

Jane Austen okuyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ama yine de "Sana hiç süre vermemeliydim" dedim. Çamaşır makinesine başka bir giysi almak için uzandığımda "Ben hallederim" dedi.

Ellerimi kaldırıp bir adım geri çekildim, sonra sepetimi aldım ve onun konuşmasını bitirmesini bekledim.

"Özür dilerim," diye nefesini verdi. "Ne?"

"Biri kıyafetlerini de bıraksaydı ben de sinirlenirdim."

Sözleri, içimden taştan öfkeyi yatıştırdı. "Evet... teşekkürler. Sorun değil."

Telefonum bir e-posta bildirimi ile çaldı. Sepetimi kalçama dayadım ve telefonumu çıkardım. Cesur ve parlak bir şekilde yazılmış "*sorgu*" kelimesi, gelen kutumun konu satırından bana parıldıyor gibiydi. Yanaklarım uyuşmuş, göğsüm patlayacakmış gibi hissediyordum. İlk potansiyel müşterim. "Aman Tanrım."

"Her şey yolunda mı?" Çamaşırıcı Adam sordu.

"Ne? Oh, evet. Ben sadece... İşin bitti mi?" Telefonumu cebime soktum ve çamaşır makinesini işaret ettim.

"Evet," dedi ve koridorun karşısındaki kurutucuya doğru yürüdü.

Giysilerimi olabildiğince hızlı bir şekilde çamaşır makinesine attım, deterjanı özensizce döktüm ve kapağı kapattım. Aceleyle kapattığım için kapak çarptı ve irkildim. "Üzgünüm." Normal yıkama döngüsü düşmesine bastım ve elimde boş sepetle kapıya koştum.

"Hey," dedi Çamaşırıcı Adam arkamdan. Döndüm. "Bu senin kitabın mı?"

"Oh, evet, teşekkürler." Ondan almaya çalıştım ama o tuttu. "Adın ne?" diye sordu.

"Ne?" diye sordum. "Ben Aaron."

Biraz güldüm. Bu, ilk randevumuzda Oliver'a verdiğim isim değil miydi?

"Komik mi?" diye sordu Aaron.

"Hayır, sadece aklıma bir şey geldi. Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum. Gitmem gerek."

"Sana mesaj atabilir miyim?" Birden durdum.

"Yani," dedi utangaç bir gülümsemeyle, "tanıştığımızda benim iç çamaşırimi tutuyordun. Nasıl sormayayım?"

"Oh," dedim. Haklıydı, bu oldukça epik bir tanışma sahnesiydi. Ama umurumda olmadığını fark ettim. Şu anda görmek, birlikte olmak, sorgulama haberlerimi anlatmak istediğim tek bir kişi vardı. Oliver'ı istiyordum, ve sadece birlikte olduğumuzda beni erimiş lavla doluymuşum gibi hissettirdiği için değil. Komik, düşünceli ve tatlı olduğu için. "Hayır, üzgünüm. Sen tatlısın ama benim... birisi var."

"Sana ve sevgiline iyi şanslar," dedi.

Rekor sürede daireme döndüm, sonra telefonumu çıkardım, Oliver'ı arayıp ona olan hislerimi itiraf etmeye hazırdım. Ama ekrana dokunduğumda, e-posta kutum hala açıktı, ilk sorum orada bekliyordu. Neredeyse unutmuştum.

Oturma odasına baktım. Onu okurken nerede olmak isterdim? Bu, yıllardır hayalini kurduğum andı. Kitap raflarımın yanında mı? Hayır, odam şu anda dağınıktı. Hafif bir esinti saçlarımı okşarken balkonda mı? *Her şey bir kitaptan çıkmış bir sahne olmak zorunda değildi* — kafamdaki ses Audrey'nindi.

Kanepeye oturdum ve e-postayı açtım.

"Sayın Bayan Hart," diye başlıyordu. Bu sözlere gülümsedim.

Web sitenizi gördüm ve yetişkinlere yönelik romantik romanım için mükemmel olacağınızı anladım.

"Teşekkürler, gömleksiz Oliver," diye fısıldadım.

Sadece bir erkek olan bir dünya hayal edin.

"Oof. İster miyim, bilmiyorum."

O sadece bir şey için iyidir. Hepimiz bunun ne olduğunu biliyoruz.

"Spermi mi?" diye tahmin ettim.

Ama o aşık olur ve ondan başka kimseyle birlikte olamaz. Tek gerçek aşkı için tüm gelecek nesilleri feda eder.

"Bu dünyada sperm bankası yok mu? Ya da kaplar? Ya da hindi şişleri?"

İnsanlık nasıl hayatta kalacak? Aşk her şeye değer mi?

Kitabın uzunluğu ve hangi türe ait olduğu hakkında birkaç satır daha vardı, ardından da yazar hakkında biraz bilgi. İç geçirdim ve e-postayı kapattım. Okuduğum en kötü sorgu değildi. Bu da bir şey sayılırdı. Ve bana özel olarak gönderilen ilk sorguydu. *Bu* bir dönüm noktasıydı. Gözlerim, o sabah kahve masasında bıraktığım, hala yarısı dolu, kenarlarında kahve lekesi olan kupa üzerinde durdu. E-postayı balkonda okumalıyım.

Telefonumdan saati kontrol ettim. Saat 10.30. Oliver'ın spor salonu saati. Bu kadar düzenli bir programın tek iyi yanı, onu nerede bulacağımı bilmemdi. Onsuz var olamayacak olan web sitesi sayesinde ilk sorumu almıştım. O adama bir kahve borçluydum. Onu görmek için bir bahane uyduruyor muydum? Kesinlikle.

BÖLÜM 26

"Üye numaranız?" giriş kapısındaki kadın sordu. Kahveyi kaldırdım. "Sadece teslimat için geldim." Belki de arabamda beklemeliydim. Buraya gelirken niyetim buydu: Oliver çıkarken onu yakalamak. Ama arabayı park ederken onu şaşırtma isteği

"Spor salonuna kahve teslimatı sipariş eden biri mi var?" "Evet."

"Buraya bırakın, ben ön tarafa haber veririm. Kimin için?"

"Ben teslim etmeliyim. Talimatlarda öyle yazıyor." Bunları söylerken yanından geçtim. O sadece omuz silkti ve masadaki kağıtları karıştırmaya devam ettiğinde şaşırdım.

Spor salonu, merdiven basamakları, koşu bantları ve sabit bisikletlerle dolu kardiyo bölümünden geçerken lastik, ter ve limon kokulu temizlik ürünleri gibi kokuyordu. Serbest ağırlık bölümüne neredeyse vardığımda, Oliver'ın beni görmek istemeyebileceği aklıma geldi. Ya son birkaç gündür benim vardığım sonucun tersine, benden hoşlanmadığı sonucuna varmışsa? Squat rafının yanındaki adamın yanından tereddüt ederek geçtim. Ama sonra arkada Oliver'ı gördüm. Tişört, şort ve siyah koşu ayakkabısı giymişti. Yanında duran, kolsuz tişört ve kısa şort giymiş adam gibi daha fazla çıplak ten görmeyi umuyordum, ama onun Oliver olmadığını anladım. Kalbim göğsümde genişledi ve yürüyüşümü bitirdim.

"Bir borcumu ödemek için buradayım," dedim.

Oliver, her iki elinde birer dambıl tutarak, önünde durduğu aynada gözlerimle buluştu. Yüzünde beni umutla dolduran bir gülümseme belirdi. "Ve sen bunun borçlarını ödemek için mükemmel bir zaman olduğunu mu düşündün?" Kıyafetimi süzdü: yırtık bir kot pantolon, bir tişört, bir çift parmak arası terlik.

"Daha fazla ten görmeyi umuyordum, ama evet," dedim.

"Baldırlarımı gösteriyorum." Daha iyi görebilmem için birini uzattı.

"Güzel," dedim.

Dambıllarını yerine koydu ve bana döndü. "Kahve konusunda oldukça seçiciyim."

"Seni bir kez kahve içerken gördüğümünden, siparişini biliyorum sanırım. Ama yanılıyorsam diye arabada yedek bir seçenek var."

"Sadece bakarak birinin siparişini anlayabiliyorsun." "Bu benim süper güçlerimden biri."

Gözlerini kısarak elimdeki buzlu kahveyi aldı. Bir yudum aldı.

"Haklı mıyım?"

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Evet." "Gerçekten mi?"

"Hayır."

Güldüm. "Bir şansım daha var. Ama burada işin bittiğinde. Çalışmaya devam et." Gösterinin başlamasına hazırmışım gibi en yakın bankta oturdum.

"Bitirebilirim."

"Hayır, hayır, bitir. Seni durdurmak istememiştim. Sadece çok heyecanlandım."

"Bana kahve getirmek için mi?"

"Hayır, bugün ilk sorgumu aldım." Web sitesi konusunda bana yardım ederken *sorgu* kelimesinin anlamını hatırladığını düşündüm.

"Biri senin menajeri olmanı mı istiyor?"

Aniden boğazım düğümlenerek başımı salladım.

İki büyük adım attı ve kahveyi tutmayan eliyle beni bankın üzerinden kaldırıp sıkı bir tek kollu kucaklamaya aldı. "Tebrikler," dedi şakağıma doğru.

Hafif terli ve sıcaktı, bu da bana bir enerji dalgası gönderdi ve beni heyecanlandırdı. "Muhtemelen bir sonuç çıkmayacak," dedim, omuzlarına yapışarak. Sadece birkaç kez gördüğüm birini nasıl bu kadar özleyebilirdim? "Birkaç umut verici sonuç almak için yüzlerce sorgulama yapmak gerekir."

"Bu kutlamaya değer bir adım."

Başımı salladım. Bu yüzden buradaydım. İlk anlatmak istediğim kişi oydu. "Kimsenin bana e-posta göndermeyeceğinden çok korkuyordum."

"Hiç şüphem yoktu," dedi. Arkasında birisi ağırlık çubuğunu düşürdü.

Yanaklarım ısındı ve kalbim çarpıyordu. "Bir talep aldım Oliver."

"Aldın."

Omuzlarını iterek ondan uzaklaştım, gözlerine baktım ve "Bir talep aldım!" diye bağırdım.

Gülümsedi. "Aldın," diye içinden bir sesle cevap verdi.

"Arabamdan gerçek kahveni getireceğim." Elinden aldığım kahveyi sağımızdaki çöp kutusuna attım. "Etkilenmeye hazır ol."

"Onu içerdim," dedi.

"Mükemmel web sitemin tasarımcısı gerçek kahvesini hak ediyor."

Çıkışa doğru yöneldim. Gözümün ucuyla, ağırlık rafının yanındaki spor çantasını ve havluyu alıp peşimden koşmaya başladığını gördüm.

"Teşekkürler," dedim resepsiyon görevlisine. "İyi bahşış aldın mı?" diye sordu.

"En iyisini," dedim, o sıcak, terli kucaklamayı düşünerek.

"İyi günler, Oliver," dedi kapıyı açarken. "Sana da," diye cevapladı.

Yürüyüşümü yavaşlattım ki bana yetişebilsin ve arabama doğru yönlendirdim.

Yolda onun yanından geçtik ve o da spor çantasını bagaja koydu.

"Arabama hoş geldin," dedim vardığımızda. "Onunla daha önce tanıştığını biliyorum, ama bilirsin, olanlar yüzünden tam olarak tanıştırılmadınız..."

"Ağlama olayı mı?" diye sordu.

Gülümsedim. "Aynen öyle. Neyse, bu Persephone." Onun için yolcu kapısını açtım.

"Persephone mı?"

"Evet, ben her zaman dramatik olmuşumdur. On üç yıllık hayatının on bir yılı boyunca benimle birlikteydi ve isminin alt dünyayla olan bağlantısına rağmen, bana hiç kötülük yapmadı."

"Onu on altı yaşındayken mi aldın?"

"Evet."

Hâlâ açık tuttuğum kapıyı işaret etti. "Arabada oturmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Oturup birkaç dakika kahvenizi içip dinlenmelisiniz. Siz ve kaslarınız bunu hak ettiniz."

O arabaya bindikten sonra kapıyı kapattım ve diğer tarafa geçtim. Oturduktan sonra telefonumu orta konsola koydum ve bardaklıkta duran içeceği alıp ona bir ödül gibi uzattım. "Web sitesi için ödeme yapmama izin vermediğin için, bunun olduğundan daha değerliymiş gibi davranmak zorundayım."

"Bu paha biçilemez," dedi.

O ilk yudumunu alırken ben sabırsızlıkla bekledim. Bir bağ turunda şarap tadar gibi denedi. "Kahve dükkanında siparişimi duydun mu?"

"Duymadım. Ben o kadar iyiyim."

Bu açıklamayı kabul etmediğini görünce, "Dört yıldır birinin asistanıyım. Çok fazla içecek gördüm. Ayrıca, bardağınıza yazdıkları birkaç harfi gördüm," diye itiraf ettim.

O güldü. "Dikkatliymişsin." Gözleri spor salonuna kaydı. "Gerçekten dikkatliymişsin."

"Bana programını söyledin. Ve sen programına sadık birisin. Kız kardeşim gibi.

Hatırladın mı? Burada olacağını biliyordum."

"Evet, tıpkı kız kardeşin gibi. Tahmin edilebilir," diye mırıldandı.

"Seninki nerede?" "Programım mı? Bilirsin, benim öyle bir şeyim yok.

Organize kaos." "Hayır, kahven nerede?"

"Kendime bir tane alırsam, seninki o kadar özel görünmez."

O güldü.

Yutkundum, ona ne söylemek istediğimi nasıl söyleyeceğimi bilemedim. *Seni seviyorum* demek çok hafif kaçardı. Onunla yatmak istediğim için ona bunu söylediğimi düşünmesini istemedim. Çünkü bunu gerçekten çok istesem de, başka şeyleri daha çok istiyordum: onun sakinleştirici varlığını, bulaşıcı kahkahasını, bayat şakalarını... onu.

Telefonumun ekranındaki zamanlayıcı onun dikkatini çekti. On dört dakika otuz dört, otuz üç, otuz iki... "Zamanım doldu mu?"

"Üzgünüm, şu anda kurutucuda çamaşırlarım var." Gelmeden hemen önce onları oraya koymuştum, çamaşır makinesini çalıştırdıktan *sonra* Oliver'a olan hislerimi keşfetmemiş olmayı dilemiştim. "Ortak çamaşırhanede çamaşırlarını bırakan sinir bozucu kişi olmama daha on dört dakika var."

"Seninle sadece on dört dakikam mı kaldı?"

İstedığın kadar vaktin var, diye neredeyse söyleyecektim. "Onları iyi değerlendirsen iyi olur," diye söyledim.

Gözleri dudaklarıma kaydı ve midem kıpır kıpır oldu. Ama hiçbir şey yapmadan, buzlu kahvesinden bir yudum daha aldı. "Bana sorundan bahset."

"Dünyada kalan son erkek ve kadınlar denizi türünde bir hikaye. E-postayla gönderilen el yazmasının ilk beş sayfasını okudum. Başlangıcı pek ilgi çekici değil ve öncelikle hikayenin konusunu da sevmediğim için, reddediyorum."

"Peki ne yapacaksın? Ona hayır, teşekkürler diyecek misin?"

"Temelde öyle. Bu işin en zor kısmı bu. Ama hikayesi bana hitap etmedi diye, başkası da sevmeyecek anlamına gelmez."

"Kötü randevuların sonunda da reddetmeyi bu şekilde yumuşatıyor musun? Onlara, sevimli olmayan özelliklerini başkalarının seveceğini mi söylüyorsun?"

Gülerek, randevu sonundaki en iyi ses tonumu takındım. "Sen bana uygun değilsin diye, başkalarının standartları daha düşük olmayabilir."

"Belki başka biri duyguları ya da özgüveni olmayan biri olur ve seni çok sever," diye ekledi benim hayali konuşmama.

"Hayır, ama gerçekten. Herkesin zevki farklıdır. Kitaplarda *ve* erkeklerde." "Bu arada, senin zevkin bana okuttuğun o kitap mı? Cash." "Cash kim?"

"Ödünç aldığım kitaptaki aşk ilgisi."

"Oh, hiç bilmiyorum. Kitabı sevdiğimi hatırlıyorum, ama Cash'in nasıl biri olduğunu hatırlamıyorum. Her tür kitap kahramanını severim." Ayrıntıları hatırlamaya çalışırken, birden Cash'in kötü bir çocuk olduğunu hatırladım. *Yabancı insanlara ve hayvanlara küfür eden, ama içten içe acı çeken* bir tipti. "Hayır. Bazı kahramanlar okuması eğlencelidir, ama gerçekte pislikler. Cash berbat bir erkek arkadaş olurdu."

"Yani bana piromani geliştirmeyeceğimi mi söylüyorsun?" diye sordu. "Yanında."

"Hayır..." Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarpıyordu. "Sen tam doğru adamsın."

"Biz çok farklıyız." "Sen ve Cash mi? Biliyorum."

"Hayır, sen ve ben."

Kalbim ayaklarıma düşmüş gibiydi. Ben ona olan hislerimi keşfettiğim anda benden ayrılmaya mı çalışıyordu? "Bu Rob ile mi ilgili?" diye patladım. "Aramızda hâlâ bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Onu tamamen unuttuğuma söz veriyorum. Adının yanındaki aptal ateş emojisi, telefonumda onun numarasını ne kadar az aradığımı kanıtlıyor. Orada olduğunu unutmuştum. Ve o resmi Instagram'dan sildim."

Yavaşça başını salladı. "Bu iyi."

"Onun için endişelenmeni istemiyorum."

"Endişelenmiyorum," dedi.

"O zaman ne? Kız kardeşim mi?"

Kaşları karışmış gibi aşağı indi.

"Onun önemli biri gibi görüldüğünü biliyorum, ama bizi onun küçük şöhret dünyasından uzak tutuyor. Beni hiç kanalına çıkarmadı. Hiç istemedi bile. Bizim dünyamızdan çok uzak bir dünya. Seni asla internete çıkarmaz. Bu düşünceden nefret ettiğini biliyorum."

Gözleri telefonumdaki geri sayıma kaydı. Dört dakika. Neden o aptal geri sayımı başlatmıştı ki? Bu adam için kıyafetlerimi sonsuza kadar kurutucuda bıraktırdım.

"Senden hoşlanıyorum," dedim. "Bunu iyi gösteremediğimi biliyorum, ama hoşlanıyorum."

Elimi tuttu, parmaklarımı dudaklarına götürdü ve birkaç saniye orada tuttu. Dudakları yumuşaktı ve nefesi sıcaktı. "Bu arada, annem senin güzel olduğunu düşünüyor. Dün onu yemeğe götürdüğümde ona birkaç fotoğrafını gösterdim."

"Benden mi bahsediyordunuz?" diye sordum, ruhuma umut geri dönmüştü. "Evet."

Gülümsedim. "Ve o da, *'Bu kadar çok düşünmeyi bırak ve kızla birlikte ol'* mu dedi?"

Eğlenerek nefes verdi. "Evet, aslında, ama söylemem gereken bir şey var..."

Telefonumun alarmı çaldı ve cümlesini yarıda kesti. Alarmı kapattım ve bir an birbirimize baktık. Yüzünde bir tür pes etme ifadesi gördüm ve tekrar konuşmak için ağzını açtı.

"Sana zaman verdim," diye patladım. "Bekler misin?" "Ne?"

"Ne söyleyeceksen, bekler misin? *Bana* zaman ver. Ben de insanlara alışırım." Güven sorunları bir tür duvar oluşturuyordu, bundan emindim. Sadece biraz daha zaman geçirmemiz gerekiyordu, o zaman bunu anlayacaktı. Henüz pes etmeye niyetim yoktu. Onun yanında olduğumda, hissettiklerimi hissettiğimde, kalbim çarpıyor, başım dönüyor ve kalbim patlayacak gibi oluyordu.

"Zaman..."

"Başımı salladım."

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle. "Biraz zaman ayıracağız." Eğilip yanağıma çok yumuşak bir öpücük kondurdu. "Kahve için teşekkürler, Margot." Arabadan indi.

Onun peşinden gitmek için kapı koluna uzandım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, ama en azından veda etmek için ona sarılmak istedim. Ama telefonum çaldı ve beni durdurdu. Ekranımda "**Kari Cross** olabilir" yazıyordu. Beni *hiç* cep telefonumdan aramamıştı. Onu rehberime bile kaydetmemiştim. Telefonumu çalıştıran güçler onun olduğunu tahmin ediyordu. Sadece e-posta veya ofis telefonu üzerinden konuşmuştuk.

"Alo?" diye cevap verdim. "Merhaba Margot."

"Henüz notlarım hazır değil, üzgünüm," dedim.

"Hayır, mesele o değil. Cep telefonunu aradığım için özür dilerim."

"Önemli değil." Cep numaramı nereden bulmuştu ki? Rob mu vermişti?

"Haklısın," dedi Kari.

"Ne hakkında?" diye sordum.

"Benim ayarlarım berbat, yok denecek kadar kötü ve son denememde de hiç iyileşmediğini düşünüyorum."

"Tamamen düzeltilebilir," dedim.

"İlham aldığım yere bir geziyle," dedi.

"Aynen öyle. Paso Robles'ta geçireceğimiz bir hafta sonu her şeyi çözecektir."

"Kesinlikle katılıyorum. Bu yüzden benim için oraya gitmeni umuyordum." "Pardon, ne? Senin için mi *gitmemi istiyorsun*?"

"Gidip ayrıntılı notlar ve fotoğraflar, hatta benim için video bile çekebilirsen, çok yardımcı olur. Mekan senden sadece dört saat uzaklıkta."

"Kari." Kontak anahtarından sarkan araba anahtarlarımla oynadım.

"Sana ödeme yaparım. Kariyerine yeni başladığını ve eskisini... beklenmedik bir şekilde bıraktığını biliyorum. Paraya ihtiyacın olduğuna eminim. Otel, yemek ve zamanın için ödeme yaparım."

Özellikle Rob'un gönderdiği sözleşmeyi düşününce hayır demeliydim, ama ona teklifte bulunmuyordum. Zaten temsil değil, araştırma istiyordu, bu yüzden ağzımdan "Ne kadar?" kelimesi çıktı. Birikimim vardı, ama bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Bu sektörde hayatta kalmak istiyorsam, yakında bir ek gelir kaynağı bulmam gerekiyordu. Yarın bir müşteri bulup ertesi gün kitabını satsam bile, sözleşmelerin ne kadar sürdüğünü biliyordum. En az bir ay, muhtemelen üç *ay boyunca* para *kazanamayacaktım*. Ve gerçekçi olarak, bu zaman çizelgesi çok hayalperestti.

"Beş yüz," dedi.

Rob'un kişisel asistanlığından Kari'nin asistanlığına mı geçecektim? Hayır demek istedim, ama nasıl yapabilirdim? Çaresizdim ve ufukta hiçbir umut yoktu. "Tamam." Başka bir cevap yoktu.

"Harika! Çok teşekkür ederim! Hayatımı kurtardın. Bu kitap yayınlanırsa, teşekkürler bölümünün en başında adın yazacak."

Yaptığım onca iş için, teşekkür sayfasına layık olduğumu düşündüm. "Hart benim soyadım," dedim, onun yarı şaka yaptığını bilsem de. Ama ciddiye, belki kitabının arkasında yer alan adım sayesinde Google'da bir iki arama yapılabilirdi.

"Detayları sana göndereceğim. Otel rezervasyonunu yaptırdım bile." "Zaten... Sen... Ne zaman gitmemi istiyorsun?" "Bu hafta sonu."

Tabii ki istedi. Ama neden olmasın? Programımda hiçbir şey olmadığı için haftanın hangi günü olduğunu tamamen unutmuştum. Dört saatlik yol fena değildi, hatta pazar günü kız kardeşimin barbeküsüne bile yetişebilirdim. "Evet, ayrıntıları gönder."

Telefonu kapattık ve yan camdan dışarı baktım, ama Oliver'ın arabası gitmişti.

BÖLÜM 27

Beşinci kez kontak anahtarını çevirdim ve önceki dört seferde olduğu gibi, arabam boğuk bir ses çıkardı ve sonra hiçbir şey duyulmadı. Paso'da geçireceğim hafta sonu için valizlerim bagajdaydı ve ben gitmeye hazırdım. Tabii ki arabam tam da şimdi bozulmayı seçmişti. Oliver'a onun beni hiç hayal kırıklığına uğratmadığını övündükten sonra.

Telefonumu aldım ve babamın numarasını çevirdim.

"Merhaba, canım," diye cevap verdi.

"Merhaba baba. Sana bir ses dinleteceğim ve sen bunun ne anlama geldiğini tahmin etmeye çalışacaksın."

"Ooh, bu oyunu çok severim," dedi. "Tamam, hazırım."

Telefonumu kulağımdan uzaklaştırdım, hoparlörü açtım ve anahtarı tekrar çevirdim.

"Hmm..." dedi, sanki ciddi ciddi düşünüyormuş gibi. "Bir şarkının başlangıcı mı? Ölen bir kedi mi?"

"Bu benim arabam. Sence ne anlama geliyor?"

"Beni mekanik olan babanla mı karıştırdın?"

"Hayır, ama annemden daha iyi bir şansım olacağını düşündüm." "Çünkü ben bir erkek miyim?" diye sordu.

"Çünkü daha eski bir araba kullanıyorsun ve muhtemelen daha sık bozuluyordur." "Doğru," dedi. "Ama hiçbir fikrim yok."

İnledim. "Bu hafta sonu dört saatlik bir yolculuk için arabayı ödünç almama ne dersin?"

"Ne zaman ihtiyacın olacak?"

"Şimdi? Ve buraya gelip arabayı bırakman gerekiyor."

"Ah, tatlım, senin için her şeyi yaparım, biliyorsun."

"Eğer bu cümlenin devamında 'ama' kelimesi gelirse, bunu bilemem," diye takıldım.

O güldü. "Üzgünüm. Annen bütün gün tek güvenilir arabamızla işlerini hallediyor."

"Hayır, sorun değil, anlıyorum. Pazar günü görüşürüz." "İyi şanslar."

Araba kiralayabilirdim, ama o zaman bu hafta sonu para kazanma planım anlamsız hale gelirdi. Başka bir numarayı aradım.

"Merhaba," birkaç kez çaldıktan sonra sesinde bir gülümsemeyle cevap verdi. "Nasılsın?"

"Fena değil. Arabalar hakkında bir şey biliyor musun?" Oliver'ı salı gününden beri görmemiştim. Her gün mesajlaşıyorduk ve sanki üç gün önce ona olan hislerimi itiraf etmemişim gibi, son birkaç haftadır sürdürdüğümüz arkadaşlığımıza geri dönmüş gibi hissediyordum. Bunun beni ne kadar üzdüğünü düşünmemeye çalıştım.

"Erkek olduğum için mi?"

Havayı burnumdan üfledim. "Bugün bana bunu söyleyen ikinci kişisin."

"İkinci aradığın kişi ben miydim?"

"Babam ilk seçeneğimdi. Sloane ikinci seçeneğim olacaktı ama o şehir dışında bir film festivalinde." Arabası kırk beş dakika uzaklıktaki havaalanında park edilmişti, benim için hiçbir işe yaramıyordu. "Sen üçüncü seçeneğimsin."

"Ouch," diye yanıtladı.

"Dikkatle dinle." Kontak anahtarını çevirdim.

"Akü mü?" dedi. Bu açıkça bir tahmindir. "Marş motoru mu? Bilmiyorum Margot. Araba bilgisi konusunda oldukça bilgisizim."

"Hafta sonu için ödünç alabileceğim fazladan bir araban yok, değil mi?"

"Sadece benimle birlikte gelen bir tane var."

Bir an durup, direksiyon simidinin ortasındaki logoya bakarak onun sözlerini değerlendirdim. "Beni götürmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Nereye tam olarak?"

"Bir yazar için Paso Robles'a araştırma gezisi yapacağım."

"Oh... Ben..."

Tereddüdü her şeyi anlatıyordu. Açıkça iki farklı yerdeydik. Birinin beni sevmesi için yalvarmayacaktım. Gözlerim yanmaya başladı ve birkaç kez göz kırptım, bu durumdan incinmemeye çalışarak. "Boş ver. Beni götürmek zorunda değilsin, Oliver."

"Sana geri dönebilir miyim? Programımda bir şeyi değiştirebilirim, yaparım."

Kalbim iki kez çarptı ve "*Evet, lütfen*" demek istedim, ama kendimi "Hayır, bunu yapmana izin veremem" derken buldum.

"Başka nasıl kahve içeceğim?"

"Bu iyilik bir kahveden daha değerli," dedim.

"İki kahve?" diye sordu.

"Bu, bir hafta sonu boyunca yapacağın iyiliklerden daha değerli. İsteddiğin kadar iyilik yaparım," dedim, yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Sen çok kötüsün," dedi.

"Aklın nereye gitti bilmiyorum. Hafta sonu boyunca sana yemek ısmarlayacağım demek istedim."

O güldü. "Seni sonra ararım."

"Tamam... teşekkür ederim," dedim, bunun gerçekleşmesi için tek umudumun o olduğunu fark ederek. Ve bunu yapmaya istekli olması, belki de düşündüğümünden daha yakın olduğumuzu düşündürdü bana. Belki de gerçekten ihtiyacı olan şey zamandı.

★ ★ ★

Küçük valizimi açık bagajına attım, kapattım, sonra sırt çantamla arabasına bindim. Arabası çok güzeldi; deri koltukları, lüks aletleri ve ekranları olan bir Lexus'tu.

"Bu yeni bir araba," dedim, elimi kahverengi gösterge panelinin üzerinde gezdirerek. "Benim geçmişim olan araba değil."

"Benim arabamla bir geçmişin mi vardı?" diye alay etti.

"Evet, birlikte çok iyiydik. Çok. İyi. Destek ihtiyacım olduğunda beni destekledi. Kıçımı mükemmel bir şekilde kucakladı."

O güldü. "Umarım sen ve bu araba da aynı şekilde iyi anlaşsınız."

"Bunu hemen şimdi test edebiliriz." Konsolu, yeteneklerini değerlendirir gibi okşadım.

Ekрана doğru başını salladı. "Bir adresle başlayalım. Bakalım o kadarını kaldırabilecek mi?"

Ona adresi verdim ve ben emniyet kemerimi takarken o da adresi girdi.

"Atıştırmalıklar getirdim." Koltuğunun arkasındaki yerdeki çantayı gösterdi. "Eğer sen yol gezisi atıştırmalıkları seven bir kadınsan."

"Başka tür kadınlar var mı?" Sırt çantamı kaldırdım. "Ben de atıştırmalık getirdim. Atıştırmalık zevklerimiz uyuşuyor mu bakalım?"

Navigasyon sisteminin robotik sesi, sokağın sonunda sağa dönmesini söylediğinde yola çıktı. "Evet, atıştırmalıklarını göster."

Kettle pişirilmiş tuzlu ve sirke aromalı patates cipsi paketini çıkardım. "İlk olmazsa olmaz."

"Lezzet seçimine şaşırmadım." "Bu ne demek oluyor?"

"Çok cesur, hepsi bu."

"Cesur olmayı severim." Bir sonraki atıştırmalığı çıkardım. "Meyan kökü mü?" diye sordu.

"Red Vines, özellikle." "Temel gıda," dedi.

"Ve son olarak, bolca çikolata." Bir paket Reese's mini çikolata, biraz sütlü çikolata Dove Promises ve biraz Rolos çıkardım.

"Hafta sonu bitene kadar diş çürüklerini kutlayacak mıyız?" "Benim diş fırçalama alışkanlığım mükemmeldir. Ne getirdin?"

Körü körüne arkasına uzanarak atıştırmalık çantasını aradı. "Ben getiririm. Sen sürüşe konsantre ol."

"İkisini aynı anda yapabilirim."

Elini itip çantayı aldım, sonra içine uzanıp ilk ikramını ortaya çıkardım. Bir torba sebze çubuğu. "Bu sağlıklı yaşamın ne haltı?"

"Sağlıklı ve lezzetlidirler." Diğer seçenekleri de benzerdi: çiğ badem, muz cipsi ve hindistancevizi granola kümeleri.

"Vücudunu bu şekilde formda tutuyorsun, değil mi? Web sitem sana teşekkür ediyor."

Kıkırdadı. "Seninkinin bu kadar iyi görünmesini nasıl açıklıyorsun?"

Bu iltifatla yanaklarım kızardı. "Beni yarı çıplak görmedin, görene kadar bu iltifatları kendine saklasan iyi olur."

"Seni çok *hissettim* ve iltifatımın arkasındayım," dedi alçak sesle.

Kaşlarım havaya kalktı. Oliver, hafta sonu boyunca bizimle ilgili tüm endişelerini bir kenara bırakmaya karar vermişti ya da belki son birkaç gün içinde kafasında bir şeyler çözmüş, annesinin tavsiyesini dinlemişti, çünkü flörtöz Oliver geri dönmüştü. Bu düşünce göğsümü genişletti. "Arabanın bir adı var mı?"

"Araba," dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Çok yaratıcı," dedim. "Yolculuğun sonunda daha iyi bir şey bulurum."

"Sık sık yol gezisi yapar mısınız?"

diye sordu. "Pek değil. Sen?"

"Oldukça fazla. Büyürken, ailem bizi mümkün olduğunca çok ulusal parka götürmeyi görev edinmişti."

"Bu harika. Ben sadece birkaçına gittim. En sevdiğin üç park hangileri?"

"Yosemite, Zion ve Glacier," dedi, sanki bu soruyu daha önce cevaplamış gibi.

Yüzlerce kez. Belki de ilk buluşmada gidilecek

bir yerdi. "Hiçbirine gitmedim."

"Yosemite'ye hiç gitmedin mi? Kaliforniya'da yaşıyorsun!"

"Joshua Tree'ye gittim."

O güldü. "Aynı şey olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Hayır, Kaliforniya'daki en az bir milli parka gitmişim, böylece beni kültürsüz sanmazsın."

"Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?" diye

sordu. "Sadece işe yarıyorsa," dedim.

Bir ara Oliver'ın kolay okunan biri olduğunu düşünmüştüm, ama kendimi kandırıyormuşum, çünkü onun ne düşündüğünü hiç bilmiyordum.

Sırt çantamdaki telefonum bir e-posta bildirimi ile titredi. Kari'nin son dakika talimatları olup olmadığını kontrol etmek için telefona uzandım.

Kari değildi. "Başka bir soru," dedim.

"İkincisi mi?"

"Aslında bu beşinci." "Beşinci mi? Harika!"

"Evet," dedim. "Gerçekten harika." "Umut vaat eden aday var mı?"

"Şimdiye kadar yok." Telefonumu kaldırdım. "Ama belki bu mesajdır. Okumalıyım. Duymak ister misin?"

"Evet," dedi Oliver. "Çok istiyorum."

Bu sözler onu tekrar öpmek istememe neden oldu. Dikkatimi tekrar telefonuma verdim. "Tamam, bir aşk hikayesiyle hayran kalmaya hazır ol."

BÖLÜM 28

"Bu... gerçekten çok iyiydi," dedi.

Gözlerim telefonumdan ayrılmamıştı ve yazar Marissa'nın e-postasına eklediği ilk beş sayfayı geriye doğru kaydırırken hala oradaydı. "Çok iyiydi Oliver."

"Okumaya devam et."

"Hepsi bu kadar. Gönderim şartlarımın bir parçası: sadece ilk beş sayfa."

"Daha fazlasını isteyecek misin?"

"Hemen." E-postamdaki cevap düğmesine bastım ve şunu yazdım: **Ne güçlü bir başlangıç! Geri kalanını da mümkün olduğunca çabuk gönderir misin? Çok teşekkürler. —Margot** "Umarım o da benim kadar e-postalarını kontrol etmeye takıntılıdır."

★ ★ ★

Yolculuğun çoğunda ekrana yapışık kalmıştım, Marissa'nın mesajından hemen sonra gelen üç soruyu okuyordum. Sanki evren bana iyi enerjiler gönderiyordu. Her soruda, el yazmasının ilk beş sayfası da vardı. Hepsini Oliver'a yüksek sesle okudum ve her birinin güçlü ve zayıf yanlarını tartıştık. Bir fikir danışabileceğim birinin olması çok güzeldi. Oliver bu işte de çok iyiydi. Üç ek seçenekten biri umut vericiydi, bu yüzden ona tüm metni göndermesini rica ettim. Otele vardığımızda, pozitif enerjiyle doluyordum.

Arabadan indiğimde, sırt çantamı omzuma attım, bagajdan valizimi çıkardım ve çevremizi inceledim. Kesinlikle kk bir kasaba havası vardı. Mavi gökyüzü ve sarı tepelerle hem pitoresk hem de sıradan bir yerdi. Bu hafta sonu benim görevim, burayı benzersiz kılan Şeyin ne olduğunu, burayı sıradan bir kk kasaba olmaktan çıkarıp sayfada ne çıkaran Şeyin ne olduğunu bulmaktı.

Buraya gelirken yol boyunca beynim çalışmaya devam ettiği ve Oliver bugüne kadar bu hafta sonu planlarının bir parçası olmadığı için, hafta sonu için uyku düzenlemelerini dşnmek için otele girene kadar beklemem gerekti.

Resepsiyona doğru yürürken yeterince tereddüt etmiş olmalıyım ki Oliver, "Ben kendi odamı alacağım" dedi.

"Ne? Hayır. Neden? Kari Cross dyor. Bir odayı paylaşabiliriz, değil mi? Ellerimi kendime saklarım" dedim. *Eğer istersen*, diye ekledim içimden.

"Ben kendime bir oda alacağım," diye ısrar etti.

Hayal kırıklığına uğramış bir Şekilde i çekmeyi kendime tuttum. Hislerini anladığını dşnmek ne kadar da boşunaymış. "Sana geri öderim."

"Hayır, demeyeceksin," dedi.

Tezgahın arkasındaki kadının bize oda kalmadığını ve aslında bir odayı paylaşmak zorunda kalacağımızı söylemesini bekliyordum. Ama evren benim hikaye kitabı fantezilerimi gerçekleştirme alışkanlığı yoktu, çünkü bize iki anahtar verdi.

Benimkini cebime koydum. "Buralı mısın, Bree?" diye sordum, isim etiketini okuyarak. "Yoksa burayı iyi mi biliyorsun?"

"Evet, burada doğdum ve büyüdüm," dedi.

"Buralarda internetin kötü olduğu bir yer var mı? Mesela çok kötü olduğu bilinen bir yer? İnsanların saklanmak, öpüşmek ya da ceset gömmek için gidebilecekleri, insanlardan uzak bir yer?"

Bana bakakaldı, yüzündeki ifade gevşedi.

"Araştırma için," diye ekledi Oliver. "Bir kitap için. Ceset gömmek gibi bir niyeti yok."

Gülümsedim. "Yani, planlıyordum, ama şimdi beni yakaladınız."

"Şaka yapıyor," dedi Oliver. Onu rahatsız mı ediyordum, yoksa sadece gözleri fal taşı gibi açılmış Bree'ye acıyor muydu, merak ettim.

"Evet, aslında," dedi. "Birçok genç, buradan kuzeydeki terk edilmiş silolarda takılıyor çünkü tepelerdeki cep telefonu çekmiyor. Ebeveynleri onları takip edemiyor." Tezgâhtaki plastik tutucudan kağıt bir harita çıkardı ve bu siloların olduğunu tahmin ettiğim yeri gösterdi.

"Harika. Bir soru daha, tam tersi yönde. Yerel halk eğlenmek için ne yapar?"

"Turistler bağ turlarına çok meraklıdır. Ama yerlilerle takılmak isterseniz..."

"Biz de öyle yapacağız," diye onu temin ettim.

"O zaman Boots and Spurs'u öneririm." Parmağı haritada kasabanın merkezine doğru kaydı. "Yarın akşam orada line dansı var. En iyi şekilde oldukça gürültülü oluyor," dedi.

"Bunun ne anlama geldiğini görmek için sabırsızlanıyoruz," dedim. "Orada olacağız." "O orada," dedi Oliver. "Ben sadece Uber şoförüym."

"Doğru, öyle. Ama benimle içeri gelmesini istediğimde evet dedi. Şirketine şikayet etme, tamam mı?" dedim.

Bana yan gözle baktı ama bu sefer şaka yaptığımı ona söylemedi.

"Yapmayacağım," dedi. "Müşterilerimizin mahremiyetine saygı duyuyoruz."

"Her iyi otel gibi." Anahtarın olduğu cebimi okşadım ve valizimin sapını tuttum. "Tekrar teşekkürler."

Uzaklaştık ve asansöre kadar yol boyunca sessiz kaldık. Düğmeye bastığımda Oliver, "Sen en kötüsüsün," dedi.

Gülerek, "Üzgünüm, bazen aklıma ne gelirse söylüyorum. Kız kardeşim, mantığım yerine duygularımla hareket ettiğimi söylüyor. Eğer bir köpekbalığı ajanı olmak istiyorsam, oyuncak ayı ajanı değil, bunun üzerinde çalışmam gerektiğini söylüyor. Yine onun sözleri."

"Komik buldum," dedi. "Ve ben teddy bearları severim." Son cümleyi neredeyse kendi kendine konuşur gibi fısıldayarak söyledi.

Asansöre bindiğimde midemde kelebekler uçmaya başladı. Otelin en üst katı olan üçüncü katın düğmesine bastı.

"En iyi arkadaşın var mı, Oliver?"

"Var."

"Nasıl biri?"

"İş için Seattle'a taşındı. Birkaç yıl önce evlendi. Bir bebeği olacak."

"Bu yüzden mi bana Seattle'a hiç gittin mi diye sordun?"

"Neden sorduğumu bilmiyorum. Muhtemelen. Gergindim."

"Onu görmek için Seattle'a sık sık gider misin?"

"Yılda iki kez falan."

Onun yanındaki korkuluğa yaslandım. O da benim pozisyonumu taklit etti, omuzlarımız birbirine değdi. "Yarın benimle line dance yapmayacak mısın? Araştırma için?"

"Kendimi rezil etmekten hoşlanmam."

"Senin kendini rezil etmene bayılıyorum," dedim, ona gülümseyerek.

"Hayır, ama gerçekten, herkes yapacak, bu yüzden kimse seni izlemeyecek."

"Sen hariç," dedi.

"Seni şantajlayıp, sende olan sesli mesajımı silmen için kayıt yapacağım."

Onun boğuk kahkahası en sevdiğim şeydi.

"Bu arada, hiç gergin görünmüyordun," dedim. "İkinci ilk randevumuzda."

"Sen beni gergin yapıyorsun," dedi yumuşak

bir sesle. Bu iyi bir şey miydi?

Asansör çaldı ve kapılar açıldı.

"Ceset gömme sorusu neydi öyle?" Sanki asansörden kendi başıma çıkmayı bilmiyormuşum gibi elini belime koydu. Yönünü umursamadım.

Yürürken valizimin tekerlekleri boş koridorda yankılandı. "Sana bu kitaptan bahsetmiştim, değil mi? Yapay zekanın kasabayı nasıl kontrol ettiğini?"

"Ah, evet. Evet, anlattın."

"Ana ve Alan adlı ana karakterlerin, dinlenilmeden ve fark edilmeden konuşmaları gereken bir nokta var ve şu anda o sahne sanki beyaz bir boşlukta var gibi geliyor. Gerçek bir ortam yok. Burada olduğumuz süre içinde bazı seçenekler bulmayı umuyorum."

"Anlıyorum," dedi. "Terk edilmiş silolar işe yarayabilir."

"Olabilir."

Aynı odayı paylaşmıyorduk ama komşuyduk. İkimiz de anahtarlarımızı aynı anda kullandık, kapı kollarımızdaki yeşil ışıklar aynı anda yanıp söndü.

"Otuz dakika sonra buraya geri gelelim mi?" diye sordum, koridoru işaret ederek. "Ve burayı bir kontrol edelim." Saat daha üçtü, daha küçük çevre kasabaları keşfetmek ve siloları bulmak için bolca zaman vardı.

O da başını salladı ve odasına girdi. Valizimi yatağın üzerine attım, sonra da etrafıma bakındım. Banyo, çalışma masası, mini buzdolabı, mikrodalga fırın, kral boy yatak, balkona açılan sürgülü kapı ve odamı Oliver'ın odasından ayıran duvarda... bir kapı. Ona doğru yürüdüm ve açtım, karşımda başka bir kapı vardı. Kapıyı çaldım.

Bir dakika sonra, gülümseyerek kapıyı açtı.

"Merhaba," dedim. "Odalarımız bitişik. Bilmen gerektiğini düşündüm." O güldü ve ben kapımı kapatıp kilitledim.

"Sen bir şapşalsın!" diye bağırdı.

"Biliyorum!" diye cevap verdim.

Elimi onun kapalı kapısına koydum, sanki enerjim onu, benimle aynı odayı paylaşma fırsatını kaçırmamasına neden olan son çekincelerini bir şekilde ortadan kaldırmaya ikna edebilecekmiş gibi. *Hayır, bu garip olmazdı*, diyebilirdi. *Neden olsun ki? Zaten bütün gece seni becermek istiyorum.*

İç geçirdim ve yatağın üzerindeki valizime gittim, fermuarını açıp kapaklarını açtım. Diş macunumu unuttuğumu kabul edene kadar tuvalet çantamı karıştırdım. Audrey'in seyahatlerden önce baktığı bir paketleme listesi vardı. Diş macununu asla unutmadığından emindim.

Bitişik kapıya geri yürüdüm, kilidi açtım ve kapıyı açtım, sonra Oliver kapının eşiğinde dururken, kapısı zaten açıkken, bir çığlık attım.

"Üzgünüm," dedi, "seni korkutmak istemedim. Sadece anahtar kılıfında Wi-Fi şifresi var mı diye soracaktım." Kendi anahtar kılıfını gösterdi. "Benimkinde yok."

"Belki?" Anahtarımı bıraktığım şifonyere doğru yürüdüm. "Paso7."

"Teşekkürler." Sonra, kapıyı o çalınmadan önce açtığımı hatırlar gibi, "Bir şey mi istiyordun?" dedi.

"Diş macununu unutmuşum. Sende var mı, yoksa resepsiyondan istesem mi?" "Bende var. Hemen lazım mı?"

Başımı salladım.

Odasından çıktı ve tam boy bir Colgate diş macunu ile geri geldi. "Son zamanlarda diş hijyeninde mükemmel olduğunu övünmüyor muydun?"

"Şşş," diye alay ettim, diş macununu alırken. "Hemen geri getireceğim."

Benim tarafımdaki kapıyı açık bıraktım, o da diş macununu banyoma götürürken kendi tarafındaki kapıyı açık bıraktı. Eğer birimiz hala duvarlarını yıkmamışsa ve diğeri çıplak soyunup yatağına uzanarak onun ellerini ne kadar iyi kontrol edebildiğini görmek istiyorsa, bu zor bir hafta sonu olacaktı. Keşke ellerini hiç kontrol edemeseydi.

"Kes şunu, Margot," diye mırıldandım. "O sana bir iyilik yapıyor. Ve bu ilk iyiliği değil."

"Kendi kendine mi konuşuyorsun?"

diye seslendi. Nasıl duymuştu?

"Evet," dedim.

Kafasını odama soktu. Diş fırçası ağzımda asılıyken banyodan dışarı baktım.

"Kendine ne diyorsun?" diye sordu. "Umarım buradaki yemekler iyidir," dedim. "Ben de öyle umuyorum," diye onayladı.

Gülümsedim, sonra onun diş macununu alıp ona geri verdim. "Teşekkürler," dedim, diş fırçası hala ağzımda. "Yirmi dakikaya hazır olurum."

Aramızdaki kapıyı kapattı. Banyoya geri döndüm, diş macununu tükürdüm ve ağzımı çalkaladım. Saçımı yıkamazsam, yirmi dakika soğuk bir duş almak için yeterli bir süreydi.

BÖLÜM 29

"Burası mı?" diye sordu Oliver. Arka yollarda, çimlerle kaplı tepelerden, bağlardan ve çiftliklerden geçerek ilerliyorduk. Telefonumda terk edilmiş silolara giden yol tarifi yoktu, ama sosyal medyada bulduğum birkaç gönderi belirsiz ipuçları veriyordu. Yolculuk boyunca Kari'nin seveceği birçok video ve fotoğraf çekmiştim.

"Sanırım öyle," dedim. "Şuradaki toprak yola çek."

O da öyle yaptı ve arabayı durdurdu. Yolun karşısındaki tarlada otlayan inekler vardı, ama bunun dışında hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Bizi silolardan ayıran, omuz yüksekliğindeki çelik tel örgüye yaklaştım. Silolar yüz metre kadar uzaktaydı. Çitin her yirmi fitinde kalın, yuvarlak bir tahta direk vardı. Birinin tırmanılabilirliğini değerlendirdim ve yetersiz buldum. Çitin üstünde yatay olarak uzun, ince bir tel uzanıyordu.

"Sence elektrikli mi?"

"Bunu aşamazsın." Çitin bir bölümüne bağlanmış olan "giriş yasaktır" tabelasını işaret etti.

"Tabii ki tırmanacağım. Bree siloların terk edildiğini söyledi. Bu muhtemelen elektrik olmadığı anlamına gelir, değil mi? Yoksa isyancı gençler oraya nasıl giriyorlar?"

"Belki bir arka kapı ya da kesilmiş bir çit vardır."

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım, sonra ayakkabımın burnunu metal çitin karelerinden birine soktum. Tam olarak sığmadı ama yeterince iyiydi. Ama önce bu şeyin beni elektrikle öldürüp öldürmeyeceğini görmek zorundaydım.

Uzanmak için uzandığımda, Oliver beni belimden tutup arkamdan kucakladı. "Ciddi misin sen?" dedi kulağıma

kulaklarıma fısıldadı, kolları benim kollarımı yanlarıma sabitliyordu.

"Çok koruyucusun. Ailem sana altın yıldız verirdi." Ona yaslandım. "Sadece hızlıca dokunacaktım. İnekler dokunuyor, değil mi? O kadar da kötü olamaz."

"Elektrik çarpmasıyla ölen insanlar var."

"Sığır çitinden mi? Sanmıyorum. Öyle olsa bile, insanlar her yerde ölüyor," dedim. "Seks sırasında bile. Hayatı korku içinde yaşayamayız."

"Bazı riskler almaya değer," diye yanıtladı. "Bazıları değil." "Bu örneklerden hangisi almaya değer? Çit mi? Yoksa seks mi?"

"Komik," dedi. "En azından bir sopa falan bul."

"Hangi örnek için?"

Gülüşü sırtımda titreşti ve ben gözlerimi kapatıp bu hissi içime çektim.

Beni birkaç saniye daha kucakladı, belki de hayır denilmesine rağmen kendini tutamayan bir çocuk gibi yine doğrudan tel örgüye gidecek miyim diye düşünerek. Ya da belki de beni mümkün olduğunca uzun süre kendine yakın hissetmek istedi. Şikâyet etmiyordum; kolları beni sarmışken kendimi iyi hissediyordum. *O da* iyi hissettiriyordu.

Sonunda beni bıraktı.

Çevremizdeki zemin sadece çakıl, toprak, sararmış uzun otlar ve yabani çiçeklerden ibaretti. Görünürde ne bir ağaç ne de bir dal vardı. O aramaya devam ederken, benim aklıma başka bir fikir geldi. Üzerimdeki ince kapüşonlu sweatshirt'ü çıkardım, direklerden birine gittim ve sweatshirt'ümü üst telin üzerine attım, böylece çitin her iki tarafına da sarktı. Oliver itiraz ederek bana baktığında, ben çoktan çiti tırmanmaya başlamıştım, sweatshirt'üm olası akımlara karşı bir tampon görevi görüyordu.

Direğin yardımıyla diğer tarafa atladım. "Geliyor musun?" diye sordum.

Anahtarlığındaki bir düğmeye basarak arabasının alarımını bir kez çaldırdı, anahtarlığı cebine koydu ve beni takip etti.

Şu anda yürüdüğümüz çimler uyluk hizasındaydı ve ilerlerken birkaç tilki kuyruğu çoraplarıma yapıştı. İlk silonun dibine vardık ve yukarı baktım. Yoldan görüldüğünden çok daha yüksekti. Yan tarafında, sivri çatının tepesindeki açıklığa kadar uzanan paslı bir merdiven vardı.

"Aklından bile geçirme," dedi.

Telefonumu çıkardım ve Kari için kayıt yapmaya başladım. "Sadece biraz paslanmış," diye alay ettim.

Alt kısımdaki bir kapıyı işaret etti.

"Bu şey tahılla doluysa, o kapıyı açarsak altında kalır mıyız?" diye sordum.

"Merdivenden ziyade kapıyı deneyeceğim," dedi, görünüşe göre ikisinden birini deneyeceğini biliyordu.

"Bree'ye MVP ödülünü vermeliyiz. Burası gizli toplantılar için oldukça havalı bir arka plan oluşturuyor." 360 derece döndüm, karşıdaki inekleri ve tepeleri ve yanımızdaki çökmüş ahırı yakınlaştırdım. Döndüğümde tekrar Oliver'a geldim ve onun kığını yakınlaştırdım.

"Çok havalı," dedi, kapıyı inceleyerek, benim bakışlarımdan habersiz.

Kamerayı çoraplarıma ve kumaşı delip geçen, cildimi kaşıdıran tilki kuyruklarına çevirdim. Eğilip onları çıkardım, sonra birini kameraya doğru uzattım. "Bunlardan birini de çek, Kari," dedim.

Bir homurtu sesi duyunca kameramı silonun kapısını çeken Oliver'a çevirdim. Kapı sonunda yüksek bir gıcırta ile açıldı. Açıklıktan tahıl dökülmedi. Onu takip ederek içeri girdim. Koku bayatdı ve tam üstümüzdeki delikten cennetten bir ışık huzmesi gibi parlayan tek bir ışık huzmesi dışında, içerisi karanlıktı.

Uzakta, benden daha uzun bir tahıl yığınının doğru yürüdüm. "Bu tahıllar buraya nasıl giriyor? O delikten mi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Ama bunların taze olduğunu sanmıyorum. Bir süredir buradalar." Sırtıma yığın dönerek, ellerimi yanlara uzattım ve sonra güvenerek geriye doğru düştüm. "Oof," dedim yere inerken. "Düşündüğüm kadar yumuşak olacağını düşünmüştüm."

"Keşke bunu videoya çekseydim."

Kolumda bir gıdıklanma hissettim ve kaşımaya başladım. O anda derimde küçük bir böcek gördüm. Çılgılık attım, ayağa kalktım ve "Böcekler, böcekler, böcekler" diye bağırarak daireler çizerek kendimi temizlemeye başladım. Başımı eğip saçlarımı salladım. "Üzerimde başka böcek var mı?"

"Kıpırdama, bir bakayım." Oliver telefonunun fenerini açtı.

Ben hareketsiz kaldım.

Sırtımı inceledi, sonra önüme geçti ve gözleriyle her santimetremi inceledi. Saçımı düzeltirken yüzümdeki bir tutamı da kenara çekti ve gözlerime baktı. "Temizsin."

Eli yüzümün yakınında duruyordu, el feneri hala üzerimdeydi, sanki kafamdaki her düşüncüyü vurguluyormuş gibi.

"Oliver..."

Silo'ya bir rüzgar esti, hava en az dirençli yolu izleyerek tepeden dışarı çıkarken tahılları karıştırdı. Ardından kapı gürültüyle kapandı. Sesle irkildim ve Oliver gergin bir kahkaha attı.

"Belki Kari silonun hayaletli olduğunu ve sinyali bozanın bu olduğunu iddia edebilir." Elleri tekrar yerine çekildi.

"Bu bir gerilim/romantik/korku/hayalet hikayesi olabilir."

Kapıya doğru yürüdü ve kolu çevirdi. "Zaten türleri karıştırıyor. Bir tane daha ekleyebilir." Kapıyı itti ama kapı kapalı kaldı.

Ben güldüm.

Bu sefer omzuyla tekrar itti. "Sıkışmış." Omzunu kapıya çarptı. Hiçbir şey olmadı.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordum, ona doğru yürüyerek. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Şaka yapmıyorum." Bana denemem için kenara çekildi.

Kesinlikle ondan daha güçlü olduğumu düşünmüyordum, ama bu bana bir şaka gibi geldi, bu yüzden denedim. Hiç kıpırdamadı.

"İyi haberler var," dedi Oliver, telefonuna bakarak. "Ne?" diye sordum.

"Kari'ye, tahıl silosunun içinde cep telefonu sinyalinin çekmediği mükemmel bir yer olduğunu söyleyebilirsin."

Telefonumu kaldırdım. Sinyal yoktu. Sonra güldüm. İnanamayan bir gülüş ya da tüm bunları çok ironik bulan bir gülüş.

"Kitaplardan bahsetmişken," dedim. "Bu, romantik kitaplarda çok sevilen bir klişe." "Silo'da mahsur kalmak mı?"

"Genel olarak sıkışıp kalmak. Her yerde olabilir. Bir çatı, bir asansör, bir kütüphane."

"Peki sonra ne olur?"

"Sonra karakterler öpüşürler, bu da ya onlara nasıl çıkacaklarını bulmaları için ilham verir ya da kitaptaki bazı yan karakterlerin kapana kısıldıklarını bilmeleri için evrene bir tür sinyal gönderir."

"Dünyamıza düzeni geri getirmek için öpüşmemizi mi öneriyorsun?"

Gülümsedim. "Kesinlikle."

Gözleri benimkilerle buluştu ve ifadesi ciddileşti. "Öyle değil, ben... biz..."

"Geçen gün arabada bana ne söyleyecektin? Seni durdurdum, duymak istemedim. Ama bilmem gerek. Neden beni sevmiyorsun? Bir ara sevdiğin ya da en azından denemek istediğin anlaşıyordu. Çok dağınık mıyım? Bize bir şans vermeden önce mükemmel olmam mı gerekiyor? Çünkü ben asla mükemmel olamayacağım. Ben kardeşim gibi değilim. Eğer öyle birini istiyorsan..."

"İstemiyorum," diye sözünü kesti. "Hiç de bile. Ama durum karmaşık." "Nasıl? Ne var? Geçmişim mi? Patronum mu?"

"*Benim* geçmişim," diye karşılık verdi.

"Eski sevgililerin güvenme yeteneğini gerçekten mahvetti, değil mi?" diye sordum. "Eski sevgililerim kesinlikle beni mahvediyor." Gözleri hüznüyle görünüyordu.

Daha önce iki kez aldatılmış bir erkeği, bunun bir daha olmayacağına ikna etmek için söyleyebileceğim bir şey var mı diye düşündüm. Benim güvenilir bir seçim olduğumu. "Geçmiş geçmişte kaldı Oliver. Geleceğini ona göre şekillendiremezsin."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Başımı salladım.

"Yani ne..." Durduğumuz karanlık dairesel alanı etrafına baktı. "Seni şu anda, böceklerle dolu bu siloda, burada becermemi mi istiyorsun?" Gözlerinde yeni bir yoğunlukla bana doğru yürüdü.

Kalbim göğsümde hızla atıyordu. Nefesimi tutarak onun bana çarpmasını bekledim. Onu çok istiyordum. Şu anda hayatımdaki neredeyse her şeyden daha emin olduğum bir şey varsa, o da buydu.

Ama sonra durdu, aklı devreye girdi, yüzünde şüphe belirdi. "Yapamam... Yapamayız."

Kollarımı önümde kavuşturdum, aniden kendimi savunmasız ve utanmış hissettim. Çünkü şu anda, her zamanki gibi duygularımla hareket ediyordum, o ise her zamanki gibi mantığıyla hareket ediyordu. "Başkasının hatası olmak istemiyorum. İki yıl boyunca öyleydim."

"Sen bir hata değilsin," dedi.

"Sadece kötü bir karar mı?"

Bana doğru yürüyüşünü tamamladı. Ama beni kendine çekmek yerine, yanımdan geçip bayat tahıl yığınının doğru ilerledi ve her adımda kayarak ve dengesini kaybederek yığını tırmanmaya başladı. Sonunda tepeye ulaştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Burada sinyal var mı diye bakıyorum."

"Tabii ki," diye mırıldandım.

"Var," dedi birkaç dakika sonra. "Yakında buradan kurtulacağız."

Ve bunun için öpüşmek bile gerekmedi, diye düşündüm acı bir şekilde.

BÖLÜM 30

"Hâlâ üzerimde böcekler var gibi hissediyorum," dedim, yolcu koltuğunda otururken ellerimi kollarımda yukarı aşağı ovuşturarak. Dışarısı karanlıktı. Biz sıkışıp kaldığımız sırada güneş batmıştı. Oliver acil olmayan durumlar için polis hattını aramıştı ve bir saatten az bir süre içinde bir grup itfaiyeci kapıyı zorlayarak açmış ve bizi kurtarmıştı. İzinsiz giriş hakkında ciddi bir ders aldık. Daha az sinirli olsaydım, itfaiyecilerden ikisinin çekici ve görünüşe göre bekar olduğunu ve silodan kurtarılanın harika bir tanışma hikayesi olacağını fark edebilirdim. Tamam, fark ettim. Ama umursamadım. Keşke umursasaydım, çünkü bu, bir kez daha bana hiç uygun olmayan birine takılıp kalmadığım anlamına gelirdi.

"Böcek yok," diye beni temin etti Oliver. Arabaya binmeden önce iki kez kontrol etmişti bile.

"Biliyorum, ama öyle *hissediyorum*." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "O anların her birini nefret ettin mi? İzinsiz girmeyi, içeride mahsur kalmayı, yetkililerin azarlamalarını?"

"Hoşuma gitmedi." Otelimize doğru döndü. "Önce yemek mi, duş mu?"

"Her şeyi birlikte yapmak zorunda değiliz," dedim.

"Tek arabamız olduğu için..."

"Yemek sipariş edebilirim. Burada yapmak istediğin şeyleri yapmana engel olmak istemem." Evet, somurtuyordum. Somurtmaktan da öteydi; kalbim acıyordu ve ona beni bu kadar etkileyecek kadar önem verdiğim için kendimden nefret ediyordum.

"Ben senin kadar özgür ruhlu değilim. Ben dikkatliyim. Riskleri ve ödülleri hesaplamayı severim ve bazen bu bana zarar verir."

"Benim için birçok riski haklı çıkarmak için yeterli potansiyel ödül yok mu?"

"Ne?" dedi, kafası karışmış bir şekilde. Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır. Benim bahsettiğim şey o değildi. Ben sadece izinsiz girme konusundan bahsediyordum."

"Ben bizden bahsediyorum. Bu kadar dikkatli olmayı bırak ve biraz risk al." Otelin otoparkına girerken ona tekrar kızmıştım. İçeri girdik ve sessizce asansörle üçüncü kata çıktık.

Kapımıza vardığımızda, "Ben muhtemelen bara gidip birkaç içki içeceğim. Arabaya ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at." dedi. O da bana kızgındı. Onu ıssız bir yere sürüklediğim ve şimdi neden beni benim onu sevdiğim gibi sevmediğini açıklaması gerektiğini talep ettiğim için kızgındı.

Kilitimin ışığı yeşil yandı. "Evet," dedim ve kapı arkamdan kapandı.

Doğruca banyoya gittim, duşu açtım, soyundum ve neredeyse kaynar suya girdim. Otelin sağladığı küçük sabunla cildimi ovuşturdum, iddia edildiği gibi salatalık ve aloe kokusundan çok kimyasal kokan şampuanla saçımı yıkadım ve cildim kızarana ve lekelenene kadar buharlı duşta kaldım. Kaşıntılı bir havluyla kurulandım, sonra bir tişört ve bir çift şımarık iç çamaşırı giydim.

Telefonumda yemek siparişi uygulamalarını buldum ve bu saatte bu küçük kasabada siparişimi alacak sürücü olmadığını gördüm. Önemli değildi. Zaten o kadar da aç değildim. Diş fırçamı çıkardım ama diş macununu unuttuğumu hatırladım.

Oliver'a bir mesaj attım. **Aşağıya indin mi? Diş macununu yine ödünç alabilir miyim?**

Cevabını beklerken, bitişik kapının benim tarafını açtım, sonra onun kapısının kolunu denedim. Kilitli değildi. Odası karanlıktı, tek ışık banyodan geliyordu. Diş macununu alıp gitsem umurunda olmazdı.

Telefonuma tekrar baktım, ama cevap vermemişti. Aklıma gelen görüntü, onun barda San Francisco veya New York'tan gelen bir kızla sohbet ettiği görüntüsüydü. Patronuyla yatmamış veya işini kaybetmemiş, üniversiteye girdiğinde, muhtemelen daha önce, hayatında ne yapmak istediğini bilen biri. Onu çitlerin üzerinden atlayıp eski paslı silolara götürmeyen biri. "Sıkıcı birine benziyor," diye mırıldandım kendi kendime, ama öyle olmadığını biliyordum. Muhtemelen kız kardeşim gibiydi. Havalı, kendine güvenen ve çok başarılı. Onun iddialarına rağmen, Oliver'ın tereddüt etmesine veya seçenekleri tartmasına neden olmayan, onu gerginleştirmeyen türden insanlar olduğu açıktı, bundan emindim.

Diş fırçamı alıp odasına girdiğimde aklımda dolaşan görüntüler bunlardı. Sekiz saatten az bir süre sonra bile tam olarak onun gibi kokan bir oda. Banyoya doğru yöneldim. Açık kapıdan, tezgahın üzerinde duran diş macununu görebiliyordum. Elim kapağı açarken, arkamda su, fayans ve cam... ve muhtemelen cilde çarpan sesleri duyuldu. Dudaklarımdan bir çığlık kaçtı ve gözlerim aynaya kaydđ, düşün buğulu yansıması önümde parlıyordu. Elimde hala diş macunu varken, ışıkları kapattım ve bizi karanlığa gömdüm.

Oliver kısa, boğuk bir çığlık attı.

"Senin aşağıda olduğunu sanıyordum!" diye bağırdım. "Sadece diş macunu ödünç alıyordum!" Onun göremediğı tüpü kaldırdım. Bu hareketle, küçük ve plastik bir şey ayağıma çarptı, sonra yerde birkaç kez zıpladı. Diş macununun kapağı olduğunu düşündüm. Bir saniye ayağımla etrafı yokladım, bir tarafa birkaç adım attım, sonra diğeri tarafa, ama bulamadım.

Bir kahkaha duyuldu. "Düşün sesini duymadın mı?"

"Gerçekten duymadım!" Aklım o kadar meşguldü ki seslerin ne anlama geldiğini düşünemedim.

"Margot, göremiyorum," dedi.

"Aynen!" diye cevap verdim. "Ben de göremiyorum."

Daha fazla su sesi duyuldu, sanki şampuanı veya sabunu ya da başka bir şeyi duruluyormuş gibi. "Gerçekten ışığı açmayacak mısın?" diye sordu, sesinde bir gülümseme vardı.

"Hayır. Yani, evet, yapacağım. İkimizin de gözleri dolmayacak şekilde buradan nasıl çıkabileceğimizi bulmaya çalışıyorum." Ayrıca duvara yüzüstü çarpmak ya da onun duşta kayıp düşmesini istemiyordum, ama ışıklar olmadan bu iki şeyin de olma ihtimali çok yüksekti.

"Giyinik değil misin?" diye sordu.

"Yarı giyiniktim." Sırtımı vuran soğuk tezgah, seçtiğim iç çamaşırının ne kadar az kapladığını hatırlattı bana. Ve onun üç metre ötede çıplak durduğunu düşünmek, hassas bölgelerime değen ince tişörtümün her santimini hissetmeme neden oldu.

Yine güldü ve sonra sessizlik oldu. Duşu kapatmıştı. Cam duş kapısının açıldığını duydum. "Sadece havlu alıyorum," dedi. Eli duvara birkaç kez vurdu, ardından metal çubuktan kumaşın kayma sesi geldi.

"Kayma," dedim.

"Işık yardımcı olur," diye alay etti.

"Üzgünüm," dedim. "Gözlerini kapatırsan, ışığı tekrar açıp çıkacağım."

"Ya gözlerimi kapatmazsam?" dedi, sesinde hala o gülümseme vardı.

"Oliver," diye iç geçirdim. "Yapma..."

"Ne yapmayayım?" diye sordu.

"Eğer sen de beni sevmiyorsan, böyle şeyler söylemeyi bırakmalısın. Bana karışık mesajlar gönderiyorsun."

Sözlerimin ardından sessizlik oldu ve ışıkların açık olmasını diledim ki yüzündeki ifadeyi görebileyim. Ama ışıklar kapalıydı ve ben tam anlamıyla karanlıkta kaldım, onun ne düşündüğünü merak ederek.

"Senden hoşlanıyorum Margot. Hem *de* çok." Gözlerim karışıklıkla doldu. "Ama?"

"Ama senin için doğru kişi olup olmadığını bilmiyorum," dedi.

"Öylesin. Çok uygunsun. Bence seni gerçekten durduran şey, *benim* senin için doğru *kişi olup* olmadığını bilmiyor olman."

Yine uzun bir sessizlik geçti ve o benim sözlerimi yalanlamadı. Sonunda sesi karanlığı delip geçti, derin ve kısık bir sesle. "Sana geçmişteki ilişkim hakkında bir şey söylemem gerek."

"Açıkçası geçmiş ilişkilerin umurumda değil. Siloda söylediğim şeyde ciddiydim. Geçmişimizi geçmişte bırakmalıyız. Bizi inciten insanların hala üzerimizde bu kadar güçlü bir etkisi olmasına izin veremeyiz."

"Kim oldukları önemli değil mi?"

"Onlarla nişanlı olsak ya da patronlarımız olsalar bile," dedim, bu ifadeyle ikimizi de kapsayarak. "Bence şu anı yaşamalıyız. Şu anda doğru gelen şeyi yapmalıyız, çünkü ya bir daha bu kadar doğru gelen bir şey olmazsa?"

"*Sen* doğru geliyorsun," dedi. "Her zaman öyleydin. İlk geceden beri."

Gözlerim yavaşça karanlığa alışıyordu ve etrafına sarılmış havlunun parlak beyaz şeklinin önümde durana kadar hareket ettiğini gördüm.

Hava sıcak ve nemliydi. Ona uzanıp kendimi ona sarılmak istedim, ama yine onu beni sevmesi için ikna etmeye çalışıyormuşum gibi hissettim. Onun beni istemesini, ikimiz de çeşitli derecelerde çıplakken kendini kontrol edememesini istedim. Duygularını ikna etmek zorunda kalmamayı istedim.

Bir elimde diş fırçamı, diğer elimde onun diş macununu tuttuğumu fark ettim. "Seni köşeye sıkıştırdığım için özür dilerim. Buraya diş macunu almaya geldim," dedim yumuşak bir sesle. "Hepsi bu." Diş fırçama, karanlıkta bir başka beyaz nokta olan bir damla sıktım, kapağı olmayan tüpü tezgahın üzerine geri koydum, sonra artık zar zor görebildiğim kapıya doğru koştum.

Oliver, çok uzaklaşmadan elimi tuttu, beni banyoya geri çekti ve tezgaha yasladı, sanki birdenbire istediği şeyi keşfetmiş ve onu elde etmeye hazır bir adam gibi. Duvara uzandı ve aynayı çevreleyen yumuşak ışık yanarak onu parlak bir sisle aydınlattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, gözlerine bakarak, ama sesimde ikna edici bir ton yoktu çünkü ne yapıyorsa, vücudum bundan hoşlanıyordu. Hem de çok. "Eğer istemiyorsan..."

Gözleri başımdan, neredeyse çıplak olan vücuduma doğru kaydılar ve daha da yaklaştılar, aramızda yüzen buhar cildimi nemlendirdi. "Bunu istiyorum. Sandığından daha fazla." Vücudu hala ıslaktı ve orada durup onun üzerimde hiçbir etkisi yokmuş gibi davranmak istesem de, yapamadım. Diş fırçamı yana düşürdüm, tezgaha çarparak çıkardığı sesi dinledim. Ellerim omuzlarından

omuzlarından, sonra belirgin göğüs kaslarına kaydı, sanki kendi iradeleriyle, dokunuşumun altında cildinin pürüzsüzlüğünü hissetmeye ihtiyaç duyuyorlardı. Hareketleri yavaştı, hesaplıydı, sanki beyninin her küçük harekete dahil olması gerekiyormuş gibi, elinin belinden aşağı kaymasından, dudaklarının yanağını okşamasına kadar.

"Bu kadar çok düşünmeyi bırak. Dikkatli olmayı bırak," dişlerimi sıkarak söyledim. Sözlerim onda bir değişiklik yarattı. Başparmaklarını kalçalarımın geçirip beni kendine doğru çekti, ereksiyonu karnıma bastırıyordu. Onayımı inleyerek ifade ettim. Başparmaklarını iç çamaşırımın bel kısmına geçirip, ayak bileklerimin etrafında bir yığın halinde kalana kadar aşağı çekti. Tam zamanında iç çamaşırlarımdan çıktım, o da beni kalçamdan tutup tezgahın üzerine kaldırdı. Dizlerimin arasına girdi, göğüslerimiz birbirine değdi, onunki hala nemliydi, benim tişörtüm ise nemden cildime yapışmıştı. Dudakları benimkilerle çarpıştı, ıslak ve tuzluydu. Çaresiz ve dağınıktı.

Ellerimle omuzlarından tutunarak kendimi tezgahın üzerine doğru çektim, sert havlusunun çıplak ve ağrıyan vücuduma sürtünmesini hissetmek için. Ellerimi sırtında aşağı doğru kaydardım ve havlusunu çıkarmak için en üstüne geldiğimde, o arkasına uzanıp ellerimi tuttu.

"Lütfen durma," diye yalvardım.

O başını salladı, ellerimi tezgahın üzerinde tuttu ve dizlerinin üzerine çöktü. Bacaklarımı omuzlarına attı ve dili kıvrımlarımı keşfederken, baskı uygulamadan önce tam doğru yerlerde beni tahrik ederken, şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Her sinir ucu onun keşifleriyle şarkı söylüyordu. Bir elimle saçlarını tutarken, diğer elimle musluğu tutarak dengemi sağladım, dili beni boşalmaya götüren bir ritim buldu. Ama aniden durdu, hayal kırıklığıyla inlemem onun dilini son bir kez daha itmesine neden oldu, sonra iç uyluklarımın her birini öptü ve ayağa kalktı. Havluyu gevşetip düşmesine izin verdi. Havlu onun uzunluğuna takıldı, sonra iç çamaşırımın yanına yere düştü.

Her santimini içime çektim. Ona prezervatif olup olmadığını sormadan, tuvalet çantasından bir tane çıkardı. Geriye yaslandım ve kendimi tezgaha dayadım, ellerimden biri diş macunu tüpüne çarptı ve beyaz macun havada uçuşarak onun yanındaki yere düştü. O da bu dağınıklığa gülümsedi. "Biraz erkenciydin Margot."

Güldüm. Avucumun ortasında da beyaz bir leke vardı. Elimi ağzıma götürdüğümde, o da elini ağzına götürdü. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, sıcak dili avucumu yaladı. Sonra beni tezgahıtan kaldırdı ve yatak odasına taşıdı, orada beni yatağının kenarına oturttu. Kollarımı başımın üzerine kaldırdı ve tişörtümü çıkardı.

Gözleri beni yiyip bitirdi. "Muhteşem," diye fısıldadı. Ben yastıklara doğru geri çekildim, o da yatakta bana doğru süründü. Onun bakışları cildimi ateşe verdi.

Dizlerim açıldı, ona hazırdım. Vücudumu öperek yukarı doğru ilerledi, göğüslerimde durdu. Birini ağzına aldığıında meme uçlarım sertleşti. Bir eliyle kendini desteklerken, diğer eliyle cildimin hassas bölgelerini okşadı — kolumun kıvrımı, alt karnım, iç uyluklarım. Ağzı ve dili meme ucumu okşamaya devam etti.

Ona doğru eğildim. "Lütfen."

"Lütfen ne?" diye sordu boğuk bir sesle, ağzı boynuma, sonra kulağıma doğru kaydı.

"Beni al."

"Seni alayım mı?" Kulak mememi yumuşakça ısırdı, eli göğsümü kavradı, başparmağı en hassas noktadaki her sinir ucunu okşadı.

Onu sırt üstü çevirdim ve üstüne çıktım. "Ya da sen istersen ben seni alabilirim."

Yüzünde bir gülümseme yayıldı ve bizi tekrar eski pozisyonumuza döndürdü. "Bu gece ben alacağım." Sanki havadan çıkarmış gibi prezervatifi çıkardı ve dişleriyle ambalajını yırttı. Oliver'ın bu çekincesiz davranışı beni olması gerekenden daha fazla tahrik etti.

Ağzı tekrar ağzıma geldi ve ben parmaklarımı saçlarına geçirdim.

Bacağıımı beline doladı ve bir an bile tereddüt etmeden içime girdi.

Utanç verici bir şekilde yarı nefes nefese, yarı çığlık attım ve o durdu. "Canını yakıyor muyum?"

Kafamı salladım. "Hayır, hayır, devam et, düşünme, evet, lütfen."

Boğazından bir kahkaha çıktı ve bir kez daha içime girdi, sonra yavaş ve düzenli bir ritme geçti. Vücudumuz birbirinin hareketlerini tahmin edip ona uyum sağlayarak, sanki senkronizeymiş gibi mükemmel bir uyum içinde çalışıyordu. Neden

Bunu yapmak için neden bu kadar uzun süre bekledik? Neden ilk gün, onun tek istediği zamanını almakken ben uzaklaştım? Üç yıl boyunca bu adamın dokunuşunu kendimden mahrum ettim.

O, boğuk bir iniltiyle kontrolünü kaybettiğinde, ben de doruğa ulaştım. Sonra üzerime yığıldı ve ben de nefesimiz yavaşlarken ve kalp atışlarımız odadaki sessizliği doldururken başını göğsüme yasladım.

BÖLÜM 31

Marissa'nın bana gönderdiği kitabın yarısından fazlasını okuduktan sonra, saat yaklaşık üç buçukta yatakta uzanıyordum. Saatin bu saatte olması beni şaşırtmadı. Birçok yazar gececi yaratıklardı. Sabah saat beşte, tuvalete kalkmak için uyandığımda kitaba başlamıştım. Oliver'ın kollarından kurtulup tuvalette otururken e-postalarımı kontrol etmiştim. Saat şimdi sekiz buçuktu. Kitap o kadar iyiydi ki. O kadar iyiydi ki, başım dönüyordu ve uykuya dalamıyordum. Seks sonrası coşkunun etkisinde olmadığımı ve kitabın gerçekten o kadar iyi olduğunu umuyordum.

Oliver yanımda kıpırdadı, dönerek kolunu belime doladı ve yüzünü boynuma gömdü. Onun orada olması, bana yaslanan ağırlığı, sıcaklığı ne kadar iyi hissettiriyordu, bunu unutamıyordum.

"Uyanık mısın?" diye mırıldandı.

"Okuyorum."

"Sonuçta tek bir oda tutmalıydık galiba." "Henüz çok geç değil," dedim.

Uzanarak inledi. "Haklısın. Saat kaç?" Oda hala karanlıktı, pencereler karartma perdeleriyle kapatılmıştı.

Saat öğlen de olabilirdi, sabah dört de. "Saat sekiz buçuk."

Parmakları çıplak karnımda tembelce çizgiler çizdi ve mutlu bir iç çekişle nefes verdi. Tüm vücudum canlandı.

"Ne zamandır uyanıksın?" diye sordu, uykudan kalkan derin bir sesle.

"Marissa bu kitabın sonunu mahvetmediği sürece, ona temsilcilik teklif edeceğimi bilecek kadar uzun süredir."

Dirseklerine dayanarak kendini kaldırdı. "Bu çok büyük bir şey, Margot. Sabah seksiyle kutlamalı mıyız?"

Gülerek kolumu uzatıp telefonumu komodinin üzerine koydum.

"Şaka yapıyordum," dedi, kolumu geri çekerek. "Sen okumaya devam et. Ben kahvaltı hazırlayayım."

"Sonra seks mi?" diye sordum.

O güldü. "Kitap mı, ben mi?"

Gülerek, "Kitap seksi ama sen seksi" dedim.

"Kari bu hafta sonu için sana para verirken aklında bu mu vardı?" "Kari buna bayılırdı. O romantizmin kraliçesidir."

Gülümsedi ve üst vücudunu, hala yattığım, çarşafın çeneme kadar çekilmiş olduğu yere eğdi. "Bu romantik mi?" Boynumu öptü, gıdıklanan bir noktaya dokundu.

Omuzlarım sıçradı ve ben güldüm. Bu sefer, telefonumu gerçekten komodinin üzerinde bıraktım. "Evet, çok romantik." Kollarımı boynuna doladım.

Çenemden yanağıma ve sonra ağzımın köşesine kadar öptü, sonra ağırlığını üzerime verdi. İnce çarşafın içinden onun tüm vücudunu hissedebiliyordum, ama yine de o çarşaf bir engel gibi geliyordu.

"Önce kahvaltı yapacağım," dedi, ağzı boynuma doğru hareket ederken.

"Tamam," dedim, aramızdaki çarşafı çekip çıkardım, önce göğüslerimi, sonra karnımı serbest bıraktım.

Göğüslerimi, sonra karnımı serbest bıraktım. Göğsü benim göğsüme değince, içimi saran ve bacaklarımın arasında titreyen bir sürtünme oluştu. Sanki orada var olan enerjiyi hissetmiş gibi, beni çarşafın geri kalanından kurtardı ve parmağıyla benim açıklığıma bastırdı. Uykudan ısınmış ve bana karşı mükemmel hissettiriyordu ve onu daha yakınımda istiyordum.

"Evet," dedim, o daha ileri gitmediğinde.

Parmağını içeri kaydırды ve sanki benim onun için ne kadar hazır olduğumu fark etmiş gibi, bir parmak daha ekledi ve üç yıl önce haritalandırdığı noktayı buldu.

O, içimde ortaya çıkardığı saf zevke karşı tepkimi kontrol edemediğim için ona karşı direndim. "Eğer durmazsan, istediğimden daha hızlı olacağım," diye kulağına fısıldadım.

"Hiçbir şey beni daha mutlu edemez," dedi, parmaklarını hafifçe kıvrarak.

Zevkten inleyerek kendimi onun eline doğru ittim. O, birkaç dakika daha içimdeki o noktayı okşamaya devam etti. Ben bunu uzatmaya çalıştım, ama o meme ucumu ağzına aldığı anda, dilini sadece iki kez gezdirmesiyle artık kendimi tutamadım. Vücudumu zevk dalgaları sararken onun adını haykırdım. Titremelerim dinene kadar beni o noktaya getiren hareketlere devam etti. Sonra yanına döndü ve beni kendine doğru çekti, boynunun kıvrımına soktu, nefeslerimiz hızlanmıştı.

Elim onun yan tarafına doğru kaydı ve ne kadar istediğini hissetmeme rağmen, ben de ona karşılık veremedim, "Kahvaltı" dedi. Yanağını öptü ve yataktan fırladı.

"Umarım önce giyinirsin," dedim, tamamen çıplak sırtını banyoya doğru giderken izlerken.

"Düşüneceğim."

"Güzel bir popon var!" diye bağırdım, o banyo kapısını kapatırken. "Squat yap. Bol bol squat yap!" diye boğuk bir sesle cevap verdi.

Memnuniyetle mırıldandım ve okumaya devam ettim.

O haklıydı. Ben buraya Kari ve videolar için gelmişim. Bugün dışarı çıkıp şehri daha fazla gezmemiz gerekiyordu, ama ben bütün gün yatakta kalıp sevişmek istiyordum.

Oliver banyodan kafasını çıkardı. "Yerde ve tezgahda her yer diş macunu ile kaplı. Dün gece burada ne olduğunu biliyor musun?"

"Bir daha diş macununa bakarken ıslanmadan duramayacağım. Olan bu."

"Bu bir sorun olabilir," dedi. "Ömür boyu sürececek bir sorun."

"Üzgün görünmüyorsun."

"Üzgün olmam

mı lazım?"

"Hayır."

Boğazından gelen bir kahkaha attı ve valizini karıştırarak iç çamaşırı, tişört ve spor şortu çıkardı. "Kahvaltı için bir isteğin var mı? Henüz seninle kahvaltı yapmadım."

"Kahvaltıyı pek sevmem. Ama kahve ve karbonhidratlı bir şeyler alabilirim. Biraz kalori yaktım."

"Otelin spor salonuna mı gittin?"

"Hayır, demek istediğim..."

Omzunun üzerinden bana alaycı bir gülümsemeye baktı.

"Tabii, alaycıydın. Bunu anlamalıydım."

"Birazdan görüşürüz. Döndüğümde o kitapla ilgili her şeyi duymak istiyorum." Ayrılmaya başladı, sonra dönüp bana hızlıca bir öpücük kondurdu. Sloane'ı aramadan önce on saydım.

"Rob sana ulaşabildi mi?" diye cevap verdi.

Bu isim yüzümdeki gülümsemeyi bir anda sildi. "Rob mu? Hayır. Sen şehir dışındayken onun beni aramaya çalıştığını nereden biliyorsun?"

"Beni aradı."

"*Seni mi aradı?*" Çok şaşırmıştım. Telefonumu kulağımdan uzaklaştırdım ve dün iki cevapsız arama olduğunu gördüm. Silo'da telefonum çekmediğinde gelmiş olmalılar. Cevapsız arama bildirimini fark etmemiştim. Beni aramak için başka kimi aramıştı? "Ne istiyor?"

"Bilmiyorum. Ona defolup gitmesini

söyledim." "Öyle mi yaptın?"

"Evet, söyledim."

"Onu görmezden gel. Nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Evet, nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorum. Sonunda sen de farkına vardığına sevindim. Hey, konuşamam. Kısa film gösterimine gidiyorum ama seni seviyorum ve bana söyleyeceğin her şeyi daha sonra dinlemek istiyorum."

"Bekleyebilir," dedim. Okuduğum kitabı ve yaşadığım muhteşem seksi ona anlatmadığım için biraz rahatlamış bir şekilde telefonu kapattım. Bunu biraz daha kendime saklayabilecektim ve bu da onu daha da özel kılıyordu.

Kitaba geri döndüm ve yaklaşık otuz dakika okuduktan sonra, ekranımın altındaki ilerleme çubuğu yüzde yetmiş beşini bitirdiğimi gösterdi.

Bu kitabı seviyorsun, bir teklif yap.

Bu düşünce kendi sesimle aklıma geldi. O sesin duygularıyla hareket etse bile, artık o sese güvenmenin zamanı gelmişti. Kitabın son yüzde yirmi beşi berbat olsa bile, onu daha iyi hale getirebilirdik.

Yataktan kalktım ve otelin bornozlarından birini giydim. İlk teklifimi çıplak olarak yapmam gerekmiyordu, ama bu da gelecekte hatırlamak için eğlenceli bir anı olabilirdi.

Anı olarak hatırlamak için komik olabilirdi. Dişlerimi fırçaladım çünkü bu da önemli görünüyordu. Oliver önceki gece yaptığımız dağınıklığı temizlemiş olmalıydı çünkü yerde veya tezgahta diş macunu kalmamıştı. Sonra perdeleri ve sürgülü cam kapıyı açtım ve balkona çıktım.

Telefon bir, iki, üç kez çaldı. Dinlerken tüm vücudum hareketsiz kaldı, nefesim, hareketlerim, hatta kalbim bile.

"Alo," diye Marissa'nın tereddütlü sesi telefonda geldi.

"Merhaba Marissa. Ben Margot Hart."

"Merhaba. Merhaba!" dedi. "Nasılsınız, Bayan Hart?"

"Harikayım. Kitabınızı neredeyse bitirdim ve kendimi tutamadım, aramam gerekti. Harika bir kitap."

"Beğendin mi?" diye sordu.

"Bayıldım. Bu kitabı sevecek birkaç editör aklıma geliyor."

"Öyle mi?" diye sordu.

"Kesinlikle. Seni temsil etmek isterim."

"Ben... Bu... Bu harika." Sözleri kesik kesik çıkıyordu, ama bunun tereddütten değil, heyecandan kaynaklandığını anlayabiliyordum.

"Başlangıç olarak altı ila sekiz editöre götürür ve onların geri bildirimlerini alırdım. İkinci bir tur gerekirse, altı ila sekiz editöre daha götürürdük." Rob'dan tüm kalbimle nefret ediyordum, ama yıllar boyunca bana çalışabileceğim iyi bir senaryo vermişti. Yazarlar ve editörlerle konuşurken kendimi rahat hissediyordum. "Bu plan hakkında ne düşünüyorsun?"

"Harika bir fikir. Düşünmek için biraz zaman alabilir miyim ve el yazmamı alan diğer ajanslara bir teklif aldığımı bildirebilir miyim?"

Bu olağan dışı bir istek değildi. Aslında oldukça standart bir istektir. "Tabii ki. Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Bir hafta? Olur mu?"

"Evet. Parmaklarımı çapraz tutacağım. Bu kitabı çok sevdim ve sizinle çalışmaktan onur duyarım." Arkamdan bir kol bana dolandı ve ben sıçrayarak neredeyse çığlık atacaktım. Oliver'ın göğsüne yaslandım.

"Teşekkürler Bayan Hart. İlginiz için çok teşekkür ederim," dedi Marissa. "Çok heyecanlıyım."

"Ben de. Sizinle görüşmek için sabırsızlanıyorum."

Aramayı kapattık.

"Beni korkuttun," dedim, manzaraya bakarak, ki manzara çoğunlukla bir otoparktı. Ama uzakta bir bağ vardı, tepenin yamacını kaplayan düzgün sıralar halinde asmalar, güneş onları ışıkla dolduruyordu.

"Üzgünüm, içeri girdiğimi duyduğunu sandım."

Onun kollarında döndüm ve uzanarak kollarımı boynuna doladım. "Kari miydi?" diye sordu, telefon görüşmemi kastederek.

"Hayır, okuduğum kitabın yazarı Marissa'ydı. Ona temsilcilik teklif ettim."

Benden uzaklaştı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Neden daha heyecanlı görünmüyorsun?"

Ona gülümsedim. "Heyecanlıyım. Henüz kabul etmedi. Kabul ettiğinde heyecanımı o zamana saklayacağım."

Beni kucaklayarak kaldırdı. "Ben heyecanımı şimdi yaşayacağım."

"Seni daha da heyecanlandırabilirim," diye kulağına fısıldadım. "Sıra sende." Beni tekrar ayağa kaldırdı. "Önce kahvaltı etmek istemiyor musun?"

Bornozumun bağını çözdüm ve bornozun önünü açtım. "Önce kahvaltı yapmak istediğim belli olmuyor mu?"

Bornozun açık kenarlarını tuttu ve beni odanın içine çekti. "Tanrım, çok güzelsin."

"Sen de öylesin," dedim. "Ve o güzel vücuduna çok fazla giysi giyiyorsun."

"Öyle mi?" dedi, elini bornozuma sokup belime doladı.

Çenemden boynuma kadar öpücükler yağdırdı.

"Evet." Geri adım attım, onu benden ayırdım ve gömleğinin altını tutup vücuduna doğru yukarı doğru çektim. "Senin binilebilir olduğunu duydum. Bunun doğru olup olmadığını görmek istiyorum."

Gömleğini başından çıkarmama yardım etti ve sonra yanımızdaki sandalyeye fırlattı. "Sadece havuç için."

Gülerek, elimi şortunun bel kısmının altına soktum ve onu tuttum. "Bahsettiği havuç bu mu?"

Vücudu bir spazm geçirdi ve benim tutuşumda sarsıldı. "*Bana* söz verdiğini düşünürsek, sanmıyorum."

"Peki, bu sözün *beni* motive edebilir."

Yanaklarımı kızartan bir kahkaha attı. Beni bornozumun kenarlarından daha da kendine çekti, sonra bornozu üzerimden çıkardı. Onun şortunu çıkardım, sonra onu yatağa itip üstüne çıktım. Saçlarım etrafımızı bir perde gibi sardı.

"Bu hafta sonu benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedim.

"Gerçekten çok zordu," diye alay etti ve beni dudaklarına çekti.

"Üç yıl önce bu kadar kolay vazgeçmemiş olsaydık diye hiç düşündün mü?" diye sordum. "İlk çıkmaya başladığımızda."

"İkimiz de farklı durumlardaydık. Belki de yürümezdi. Şimdi burada daha iyi..." Eli yanağımı okşadı, gözleri bana bunun doğru zaman olduğunu söylüyordu. Elleri vücudumda aşağı doğru kayarken, beni dokunarak, ikna ederek, okşayarak, ben de ona hak verdim.

BÖLÜM 32

"Bugün ben de turist olmak istediğim için kızgın mısın?" diye sordu Oliver, büyük bir meşe ağacının altında bir pub masasında otururken. Masanın ortasında çok çeşitli peynirler vardı ve şaraplar yeni doldurulmuştu.

"Tabii ki hayır," dedim. Güneşlik elbise ve sandalet giymiştim, bu çok iyi gelmişti çünkü gölgede bile Mayıs ayı başı için hava sıcaktı. "Bu çok eğlenceli." Kadehimdeki koyu kırmızı şarabı çevirdim ve bir yudum aldım. Meyveli ve zengin bir tadı vardı. "Sarhoş olduğunda nasıl olursun?" diye sordum. Oliver'ı hiç sarhoş görmemiştim ve durduğumuz her bağda sadece birkaç yudum içtiğimiz bir şarap turunda onun biraz çakırkeyif olmaktan öteye geçeceğini sanmıyordum, ama merak ediyordum.

"Sessiz, sanırım. Daha önce sadece iki kez sarhoş oldum," dedi. "İki kez mi?" diye şaşkınlıkla sordum.

O güldü. "Ben dikkatliyim, unuttun mu?"

"Artık değil, benimle değil," diye alay ettim, o sabah yatakta olanları düşünerek.

Çenesi gerildi, kaşları çöktü ve "Hayır, bencilce, seninle olmaz" dedi.

Ona yaklaştım, göğsüm koluna değiyordu. "Şimdi bencil olabileceğimiz bir yer bulalım mı?"

Nefes nefese güldü, çenesi sonunda gevşedi ve şarabından bir yudum aldı.

★ ★ ★

"Sessiz bir sarhoş olduğunu söylemiştin," dedim. O gün bizi beş bağa götüren otobüs, iki saat önce bizi şehir merkezindeki parkta indirmişti. Park, dükkanlar, restoranlar ve barlarla çevriliydi.

Şarap turu araştırma için mükemmeldi. Kari için manzara, bağ sahipleri, insanlar ve şaraplarla ilgili birçok video çektim. Harikaydı. Benim için bu gerçekten iş amaçlı bir hafta sonu olduğu için içkiyi minimumda tutmaya çalıştım. Bu yüzden sadece hafifçe sarhoş oldum. Ama Oliver sunulan her şarabı denedi, çoğu zaman bir kadehi tamamen içti ve şimdi, şehir merkezinde, şarapla geçirdiğimiz günün ardından yemek, bira ve Oliver için bar turu yapan bir grup üniversite öğrencisinden çaldığım birkaç Jell-O shot içtik.

Oliver sarhoştı. Sarhoş olmadığını ısrarla söylese de.

"Sarhoş değilim," dedi yine. "Sadece geçerli düşüncelerimi ifade ediyorum."

"Çok geçerli," dedim ve elini tuttum çünkü vitrinlere bakmak için sürekli yavaşlıyordu. Gecenin son durağı olan Boots and Spurs'a gidiyorduk. "Tüm düşüncelerini duymak istiyorum. Bana bakmak istemen çok hoş." Bu, onun söylediği son şeydi.

"Ama sana bakılmana gerek olmadığını biliyorum. Kendine bakabilirsin. Ben feministim, biliyorsun."

Gülmeme engel oldum. "Evet, bana sürekli bunu söylüyorsun."

"Çünkü öyle. Annem babamla aynı işi yapıyordu, hatta muhtemelen daha iyi yapıyordu, ama daha az para kazanıyordu. Bunu görmek çok sinir bozucuydu."

Elini sıktım. "Sarhoşken bile hala bir golden retriever olduğun için mutluyum."

"Sarhoş değilim."

"Bu arada, baban şimdi nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Çirkin bir boşanmaydı. Hepimiz için zor bir dönemdi."

"Üzgünüm," dedim, elini önüme çekip diğer elimi diğer elimi koluna koyarak.

"Ondan önce de uzun süre kötüydü. Çok acı, çok gözyaşı." Bir süre durdu. "Muhtemelen hala bekar olmamın bir başka nedeni de bu."

"Öyle mi? Hala bekarsın?" diye alay ettim. "İyi bilmek. İlgilenen birini tanıyor olabilirim."

"Oh," dedi, sanki ilişki durumunun gerçekliği ona yeni fark edilmiş gibi.

"Sana resmi olarak erkek arkadaşım olmanı istemek zorunda mıyım? Çevirip işaretleyebileceğin çoktan seçmeli cevaplar içeren bir notla sormamı ister misin?"

Elimi sıktı. "Ben sormalıyım." "Senin feminist olduğunu sanıyordum," diye fısıldadım.

Bir an sessiz kaldı, sonra şöyle dedi: "Senin incinmeni istemiyorum. Ağladığın günü hatırlıyor musun?"

Tek bir kahkaha attım. "Evet, çok iyi hatırlıyorum."

"Ben de. Ondan nefret ettim. Rob'un suratına yumruk atmak istedim. Onu yenebileceğimi düşünüyorum. Sence onu yenebilir miyim?"

"Bence onu yenebilirsin."

Beni yanına çekti ve yüzü karardı. "Sen benim için iyisin. Ben senin için iyi miyim bilmiyorum."

"Senin kim olduğun için kendimi güvende hissediyorum ve uzun zamandır böyle hissetmemiştim." Onun dikkatli ve düşünceli kişiliğiyle dalga geçsem de, onunla kendimi güvende hissetmemi sağlayan şey buydu. Hiç dikkatli olmayan biriyle birlikte olduktan sonra, buna ihtiyacım vardı.

"Senden hoşlanıyorum," dedi.

"Çok." "Ben de senden çok hoşlanıyorum."

"O kalabalık bara mı gidiyoruz?" Önündeki kalabalık binayı işaret etti. İnsanlar dışarıdaki masaların etrafında duruyordu ve içeride sürekli bir akış vardı. Barbekü kokusu havayı dolduruyordu ve açık kapılardan sokağa yüksek sesli müzik akıyordu.

"Orası."

"Çok kalabalık," dedi. "Sen insanları benden daha çok seviyorsun."

"Bu yüzden mi evden çalışıyorsun? İnsanları sevmediğin için mi?"

"Evden çalışıyorum çünkü bu bana genel giderlerden tasarruf ettiriyor ve daha fazla para kazanmama yardımcı oluyor. Sen de artık evden çalışıyorsun."

"Sanırım öyle."

"Dairende, yaşadığın alandan farklı bir alana ihtiyacın var. Bu, iş için doğru zihniyete girmeni sağlayacaktır."

"Dairem bunun için çok küçük."

“Yatak odanın bir köşesi iş görür. Tasarım konusunda sana yardımcı olabilirim.”

"Yine benimle ilgilenmeye mi çalışıyorsun? Bu yüzden mi web sitemi yapmama yardım ettin ve bu hafta sonu beni buraya getirdin?"

"Evet!" diye bağırdı.

Yürürken kollarımı beline doladım. Meğer bana bakılmasından rahatsız olmadığımı fark ettim. “Çok sarhoşsun.”

"Sadece biraz kafam güzel," dedi.

Barın kapısındaki güvenlik görevlisine kimliklerimizi gösterdik. İçeride müzik daha da yüksek sesliydi.

Sahnede mikrofonu olan bir adam adımları söylüyordu ve odanın ortasındaki büyük bir grup insan ritme ayak uydurarak ayaklarını yere vuruyor ve dönüyordu. Hemen bizi bara yönlendirdim, ancak içecek sipariş etmek için bir düzine kişinin arkasında beklemek zorunda kaldık. Ben sadece maden suyu aldım, ama Oliver fıstık kabuklarıyla dolu bara yaslanarak, "Bir bira lütfen. Ne tavsiye ederseniz." dedi.

İçkilerimizi elimizde, dans pistinin yanındaki yüksek bir masanın boş köşesini bulana kadar kalabalığın arasından geçtik. İçkilerimizi içerken dansı izledik.

"Sen de yapmak istiyorsun, değil mi?" dedi bir süre sonra.

"Dans etmek mi?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Evet, istiyorum. Ama sadece sen de benimle dans edersen."

İçkisini iki büyük yudumda bitirip, "Hadi yapalım" dedi. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

"Daha sık sarhoş olmalısın."

"Sarhoş değilim." Öyle dedi, ama dans pistinde ellerini benden ayıramıyordu. Ben de öyle olmasını istemiyordum. Arkamda durup, spikerin talimatlarına göre hareket ederken kalçalarımı tutuyordu. Oliver benimle birlikte hareket ediyordu, genellikle bir adım geride, ama gülerek ve çabalıyordu. Birkaç kez elleri göğüslerimin yanlarına değdi ya da popoma kondu.

Ben tamamen ayık olduğum için ellerimi ondan uzak tutamıyordum. Birkaç adım boyunca onun pazılarına sarıldım ya da kot pantolonunun arkasındaki kemer halkalarından birini tuttum

ve onun elini tuttum. Ben de güldüm ve adımların yarısını yanlış yaptım. O daha fazla içki sipariş etti ve on beş dakikalık bir ara duyurulana kadar dans ettik. Sonra bardan sendeleyerek çıktık. Sıcak ve nemli tenime gece havası serin geliyordu.

Otel, Uber ile kısa bir mesafedeydi. Oliver'ın ardından arabaya bindiğimde, beni orta koltuğa çekti ve kemerimi bağladıktan sonra hemen kolunu omuzlarıma doladı. İki elimle de onun elini tuttum.

Şakağıma öptü. "Eğlendim," diye fısıldadı.

Ona gülümsedim. "Hayatının en güzel anlarını mı yaşadın?"

"Ve hepsini sana borçlu muyum?" diye sordu.

Gülümsedim. "O filmin benim için kırmızı çizgi listesinde olmasının bir nedeni olduğunu biliyordum."

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Uber şoförünün arabanın müzik setinden yumuşak bir müzik çalıyordu, ama şoför varış noktamızı teyit etmekten başka bizimle konuşmaya çalışmadı.

"Barda Kari için video çektin mi?" diye sordu, neden burada olduğumuzu tekrar hatırlamış gibi. Nefesi fıstık ve viski kokuyordu.

"Çektim. Dans ederken." "Fark etmedim."

"Göğüslerim dikkatini çok dağıttı."

"Evet, öyle oldu."

Uber şoförü arka aynadan gözlerime bakarak gülümsedi.

Oliver'ın kolunu bana doladım ve otele girdik, çünkü o benim sandığımdan daha sarhoştu ve ayakları üzerinde durmakta zorlanıyordu.

"İyi misin?" diye sordum asansörün içinde, onun ağırlığının bir kısmını taşıyarak.

"Haklısın, sarhoşum. Yarın berbat olacak." Alnını omzuma dayadı.

Onu belinden kucakladım. "Bu kadar içmene izin verdiğim için benden nefret edeceksin."

"Asla. Sen komik, özgür ve zekisin." "Peki ya güzel?"

"Çok güzelsin," dedi. Asansör kapıları katımızda açıldı ve onu koridorda yürümesi için yardım ettim. O sabah odasının ikinci gecesini iptal etmiş ve tüm eşyalarını benim odama taşımıştık. Onu oraya götürdüm.

Kapıya anahtar kartını dokundurup kapıyı açtım. O doğrudan yatağa doğru yürüdü ve oraya yığıldı, ben ise girişin ışığını açtım.

"Sana su getireceğim," dedim. "Ve lobideki mağazadan patates cipsi. Hemen dönerim."

"Gecikme. Beni götürmeni istiyorum. *Lütfen* götür beni."

Gülerek, akşamdan kalma önleyici malzemeler almak için aşağı kata indim. Aslında önleyici değillerdi, ama yardımcı olurlardı.

Lobi mağazasından bir paket Lay's, büyük bir şişe su ve küçük bir şişe aspirin aldım.

Odaya döndüğümde, kapıyı açtığımda ağır nefes alıp verme sesleri duyuldu. Oliver bayılmıştı. Ayakkabılarını çıkarmış, pantolonunu yarıya kadar indirmiş, sonra vazgeçip yatağa uzanmıştı. Malzemeleri komodinin üzerine koydum ve pantolonunu bacaklarından tamamen çıkardım.

Uyanarak irkildi ve oturdu.

O odaya bakarken "Şşş" dedim. "Sorun yok. Bunlardan bir avuç ye, bunlardan üç tane al ve bu suyun yarısını iç."

Hâlâ yarı uykulu haldeydi ama dediğimi yaptı. "Özür dilerim," dedi.

"Üzülmene gerek yok," dedim, yatağın üzerindeki yorganı çekip onu altına soktum.

"Bir şeyin farkına vardım. Geçmiş geride bırakamazsın çünkü o hala senin bugünün."

"Sen benim şimdiki zamanımsın? Öyle mi diyorsun? Çok tatlısın." Yanına öptüm.

"Artık benim olabilirsin," dedi. "Ben seninim."

"Sarhoşsun, bebeğim," dedim. "Yarın seni götüreceğim. Söz veriyorum." "Sen de bana bakmayı seviyorsun," diye mırıldandı.

"Evet," dedim, göğsümde sıcak bir his yayıldı. Gerçekten de öyleydim.

Patates cipsi yüzünden tuzlu olan dudaklarını öptüm ve sonra yorganı omuzlarına kadar çektim. Nefesi yine ağırlaşmıştı ve orada durup ona bakarken, beni hiç bir şeyin korkutmadığı kadar korkutan bir şeyin farkına vardım: Bu adama aşık oluyordum.

BÖLÜM 33

"Gerçekten gitmek zorunda mısın?" Onun üzerinden uzanarak koltuğun yan tarafındaki düğmeyi aradım. "İçeri girip herkesle tanışamayacak mısın?"

"Yapmam gereken çok iş var. Sen ne yapıyorsun?" diye sordu, sürücü koltuğu yavaşça geriye doğru kayarken.

O sabah otel odasında birbirimize sarılmış, sıcak, mutlu ve dinlenmiş bir şekilde uyanmıştık. "Dün gece bana baktığın için teşekkürler," demişti, o kadar sarhoş olan biri için hafızası şaşırtıcı derecede sağlamdı.

"Başın nasıl?" diye sormuştum.

"Aslında fena değil. Sadece biraz sızlıyor." Onu öptüm ve o da beni sıkıca sarıldı.

"Oliver?" diye sordum, birbirimizin kollarında yatarken.

"Evet?"

"Dün daha önce sadece iki kez sarhoş olduğunu söylemiştin."

"Evet."

"İki kez de senin..." Cümleyi bitirmek, havayı bozmak istemedim. Ama o ana kadar, aldatılmasının geçmişte içki içmesinin nedeni olabileceği aklıma gelmemişti.

"Evet," dedi, kasları gergin bir şekilde.

"Üzgünüm. Belki de bu yüzden sessiz bir sarhoş olduğunu söyledin. Sana bunu söylemek istemem ama sen sessiz bir sarhoş değilsin."

Beni göğsüne sıkıca sarıp, boğazından gelen kahkahasını attı. "Her şeyle daha iyi bir ilişki kurmak güzel."

"Dün geceyi bu kadar iyi hatırlaman biraz can sıkıcı. Senin sarhoş sesli mesajını istiyorum."

Yine güldü.

"Bu hafta sonu bitmesin istiyorum, ama bugün kız kardeşimin evinde barbekü var, eve gitmem lazım. Eve giderken beni oraya bırakabilir misin?"

"Kız kardeşinin evine," dedi. "Meyve tepsisini sen getireceksin."

"Aynen öyle."

İki kez nefes aldıktan sonra sonunda, "Tabii, seni oraya bırakabilirim," dedi.

Şimdi, barbekünün başlayacağı saat dörtten on dakika önce, kız kardeşimin evinin önündeyiz. "Seninle öpüşeceğim," dedim. "Yapacağım şey bu. On dakikam var."

Koltuğu yavaşça geriye doğru kaymayı bıraktı ve ben onun kucağına tırmandım, bacaklarımı onun bacaklarının üzerine attım. Gülümsedi, iki eliyle de kalçalarımı kavradı.

"Yine zamanım mı doldu?" diye sordu.

"Evet, bu sefer daha iyi değerlendirir misin?"

Gülümsedi. "Bu arada, dün gece bana *bebeğim* mi dedin?"

"Evet," dedim, elimi bir yandan diğer yana doğru saçlarını okşayarak. "Doğru geldi."

Beni kendine çekip öptü. Onunla geçirdiğim bir hafta sonu, ağzı benim ağzımda sanki evimdeymiş gibi hissettiriyordu. Dudakları yumuşak ve sertti, dili alt dudağımı okşadıktan sonra ağzımı keşfetmeye başladı. Onun heyecanını üzerimde hissedince kucağında kıpırdanmaya başladım. Parmakları kalçalarımı kavradı ve inledi.

Sırtım direksiyona çarptığında bacaklarımı düzeltmeye çalıştım, bu da yüksek bir korna sesine neden oldu.

O şaşırdı ve beni kucağından kaldırıp şaşırtıcı derecede akıcı bir hareketle kendi koltuğuma geri koydu. Sırtım yolcu tarafındaki kapıya çarptı, sert değildi ama ses çıkardı. Ayaklarım şimdi onun kucağındaydı.

"Çok özür dilerim," dedi. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Acımadı," diye onu sakinleştirdim. "Çok gerginsin." Ayağımla onu hafifçe dürttüm.

O, sanki tüm ailem kornanın sesiyle dışarı çıkacakmış gibi, omzumun üzerinden pencereden dışarıya, eve doğru baktı.

"Muhtemelen arka bahçededirler," dedim. "Çocuklar bağıyor ve müzik çalıyor, kornayı duymamışlardır." Sokakta fazladan arabalar vardı ve onları gördüğüm anda bunun sadece bir aile partisi olmadığını anladım. "Ailemin bizi yakalamasından mı korkuyorsun? Biz genç değiliz."

"O zaman arabada öpüşmemeliyiz," dedi. "Ama arabalar bizim şeyimiz gibi."

"Olmamalı," dedi sert bir şekilde.

Şaşkınlıktan ağzım kapandı. "Doğru. Tamam. Bu benim işaretim." Ayaklarımı kucağından çektim.

"Üzgünüm Margot, biraz stresliyim."

"Önemli değil," dedim. "Hafta sonu bitti. Sanırım gerçek hayata dönme zamanı." Oliver'ın bunu sadece hafta sonu kaçamağı olarak gördüğü düşüncesi göğsüme bir ağırlık çöktü. Anlık bir şey. *Rob'un her zaman yaptığı gibi*, istenmeyen bir düşünce geldi aklıma.

"Hayır, buraya gel." Ellerini yüzümün iki yanına koydu ve beni yavaşça öptü. "Sana ters davranmak istemedim. Başım ağrıyor ve işteki bazı şeyler hakkında endişeleniyorum ve..."

"Yolda konuşarak sana yardımcı olabilirdim."

Gülümsedi. "Haklısın. Yardımcı olabilirdin." Gözleri omzumun üzerinden eve kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Buradaki şeyler de beni endişelendiriyor."

"Buradaki şeyler mi? Bizimle ilgili olanlar mı?"

Pencereden dışarı doğru başını salladı. "Sen ve kız kardeşinle ilgili şeyler."

"Çok tatlısın. Bunu atlatacağız. Daha önce de kavga ettik. Sanırım şimdi barışma aşamasındayız."

Derin bir nefes aldı.

"Bekle, bu yüzden mi gitmeden önce içeri girip yemek yemek istemiyorsun?"

Kız kardeşimle kavga ettiğimiz için mi?"

Elleri hala yanaklarımda idi ve ağzımı ağzına yaklaştırarak dudaklarımızı birleştirdi.

"Ailenle tanışmak istiyorum," dedi öpüşürken. "Ama bugün uygun bir zaman değil. Sana ve kız kardeşine konuşmak için zaman tanımak istiyorum. Sorunlarınızı çözün."

Haklıydı. Ajansımla ilgili haberleri paylaşarak ortalığı karıştırdığımdan beri Audrey'i görmemiştim. Ve her ne kadar gerçekten barışmanın yumuşama aşamasında olduğumuzu hissetsem de, beklenmedik bir misafir getirmek yardımcı olmazdı. Audrey beklenmedik şeyleri sevmezdi. Ayrıca Oliver ve ben daha yeniyiz. Henüz ailelerimizi işin içine katmamıza gerek yoktu. Önce ilişkimizi nasıl yürüteceğimizi çözmemiz gerekiyordu.

"Biz her zaman barışıyoruz. Kız kardeşler böyle yapar," dedim. "Ama haklısın. Ailelerle tanışmayı sonraya bırakmalıyız."

Yavaşça başını salladı. "Beni sonra arar mısın? Nasıl gittiğini anlatır mısın?" "Evet, ararım." Kapı koluna uzandım.

"Margot."

Ona baktım. Yakınlaştı ve beni kendine çekerek, beni yeniden acıyla dolduran tutkulu bir öpücük verdi. O geri çekildikten sonra bile gözlerimi kapalı tutarak yüzümde bir gülümsemeyle kaldım.

"Sen benim her şeyimsin," dedi.

Sonunda gözlerimi açtım. "Seni şimdiden özledim."

"Ben de," dedi.

Arabadan indim ve o uzaklaşıp ben bir elimde valizimi, diğer elimde çantamı ve sırt çantamı sürükleyerek patikada yürürken, aptal meyve tepsisini hatırladım. Nasıl unutabilirdim? "Çünkü sorumsuzsun," diye mırıldandım.

Telefonumda bir teslimat uygulamasını açtım ve en yakın marketi buldum. Kesilmiş meyve tepsisini satın almak, minimum sipariş tutarını doldurmak için birkaç ürün daha sipariş etmek ve bahşiş eklemek zorunda kaldığım için, parasına dikkat eden biri için çok fazla para harcadım.

Kapıyı çaldım ve bekledim. Meyve siparişi verme süreci, zamanında gelmemi on dakika geciktirdi. Kapı kolunu denedim. Kilitliydi. Oliver'a söylediğim gibi, muhtemelen hepsi arka bahçedeydiler. Bavulumu verandaya bırakıp yan kapıya doğru yöneldim, tam o sırada cebimdeki telefonum titremeye başladı.

Oliver olabilir diye düşünerek telefonu çıkardım. Belki kalmak konusunda fikrini değiştirmişti. Oliver değildi. Rob'du. Hafta sonu boyunca onun telefonlarına cevap vermemiştim ve şimdi de cevap vermek istemiyordum, ama birden içime bir şey geldi.

"Rob," diye cevap verdim. "Beni aramayı kes."

"Sözleşmenin bir kopyası sende var," diye yanıtladı. "Bu taciz bununla mı ilgili? Evet, bende var."

"O zaman neden Kari Cross'u benden çalabileceğini düşünüyorsun?"

Şaşkınlıktan sessiz kaldım. Beni hazırlıksız yakaladı ve savunmacı bir şekilde "Ben... ben öyle bir şey yapmaya çalışmıyorum. Gitmem gerek. Kız kardeşimin evindeyim" diye kekeledim. Telefonu kapattım, ellerim titriyordu. Kahretsin. Muhtemelen onu çalmaya çalışıyormuşum gibi görünüyordu, beni cep telefonumdan arayıp araştırma gezilerine gönderiyordu. Bu yüzden mi bana sözleşmenin bir kopyasını gönderdi? Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Onunla sonra ilgilenecektim. Onu sadece asistan olarak işe aldığını söyleyecektim. Ben yanlış bir şey yapmamıştım.

Çiçekliklerin taş bordürüne tırmandım ve kapıyı açmak için uzandım. Evin etrafında dolaşırken çocukların havuzda su sıçrattıklarını duyabiliyordum. Aklım hala telefon görüşmesi ile meşguldü.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım çünkü partiye geç kalmaktan daha kötü olan tek şey, geç kalıp huysuz olmak.

Kız kardeşimin bahçesi de evi kadar muhteşemdi. Damgalı betonla çevrili büyük bir havuz ve büyük bir çardak altında yerleşik bir bar ve barbekü bahçenin yarısını kaplıyordu. Yemyeşil çimler havuzu çevreliyordu ve çitlerin kenarları çiçekler ve ağaçlarla süslenmişti. Bahçesi geçen yıl bir ev ve bahçe dergisinde yer almıştı ve derginin kapağı evinde çerçevelenmişti.

Annem, veranda şemsiyesinin altındaki şezlongda otururken beni ilk gören oldu. Elinde buzlu bir içecek tutuyordu ve el salladı. "Margot!"

"Merhaba millet."

Ön tarafta duran arabalardan da anlaşılabileceği gibi, havuzda ve çevresinde sadece ailemden başka insanlar da vardı; tanımadığım birkaç çift. Belli ki bazı arkadaşlar da davet edilmişti, çocukları ikizlerle birlikte oynuyor, havuz makarnaları havada uçuyordu.

Kız kardeşim, ahşap masaya yiyecekleri yerleştirirken bana bir göz attı. Gözleri beni süzdü ve ne aradığını tam olarak anladım. Konuşabileceğimiz mesafeye geldiğimde "Geliyor" dedim.

"Ne geliyor?" diye sordu, tam da masanın üzerinde muhteşem bir meyve tabağı olduğunu fark ettiğim anda.

Tepsiyi işaret ettim. "Meyveleri ben getirdim."

"Geç olmuştu, ben de hızlıca bir şeyler hazırladım. Önemli bir şey değil."

Siparişimi iptal etmek için çok geçti. Bunu biliyordum. Sipariş, Denise adında biri tarafından alınmıştı ve tahmini teslim süresi ve her şey belliydi. "Ben getiriyordum," dedim.

"Bunu kaldırmam mı gerek?" diye sordu, tamamen masum bir ses tonuyla.

Annem de bize katılmıştı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bu hafta sonu güneşlenmişsin galiba."

Muhtemelen sadece sinirlenmekten yanaklarım pembeleşmişti, ama Oliver ve ben normalden daha fazla dışarıda kalmıştık, bu yüzden biraz yanmış olabilirdim. "Merhaba anne." Ona sarıldım. Sonra, paradan tasarruf etmek istediğim için meyve konusunda sinirlendiğimi fark edince, kız kardeşime de sarıldım. "Geciktiğim için özür dilerim."

"Önemli değil," dedi. "Geldiğine sevindim."

Gidip ızgaranın yanında duran babam ve Chase'i selamladım.

"Bizimle yüzmeyecek misin, Margot Teyze?" Samuel havuzdan bağırdı.

Diğer yetişkinlerin çoğu, hiçbiri havuzda olmasa da mayo giyiyordu.

"Evet," dedim.

"Yaşasın!" diye sevindi.

"Valizimi verandada bıraktım," dedim babama. "Gidip üstümü değiştirip hemen döneceğim."

"Tamam tatlım," dedi.

Eve girdim. Klima açıktı ve dışarıdaki sıcaklığa kıyasla içerisi buz gibiydi. Vücudumda anında tüylerim diken diken oldu. Her türlü lüks donanımına sahip büyük mutfağı geçtim, yanık turuncu renkli nötr tonlardaki oturma odasından geçtim ve ön kapıyı açtım. Bavulum geniş verandada küçük görünüyordu. Onu içeriye çektim ve misafir banyosunda mayomu giydim.

Üstüne giyecek bir şey almayı unutmuştum, bu yüzden tişörtümü üstüne geçirdim ve valizimi ön kapının yanına bıraktım.

Teslimat uygulaması, kalitesiz meyve tepsimin yolda olduğunu gösterdi. Ayrıca Rob'dan gelen başka bir cevapsız arama olduğunu bildiren bir bildirim de vardı. Onu görmezden geldim, ama e-postamdaki küçük kırmızı bir rakamı görmezden gelmedim. Başka bir soru olabileceğini düşünerek, arka kapıya doğru yürürken onu açtım.

Marissa'dan gelmişti ve kalbim durdu. Bu çok erkendi. Bir hafta süre istediğini söylemişti. Kabarık bej halının ortasında durdum. Belki de iyi haberdi. Belki de tüm emlakçılar ona hızlı bir şekilde geri dönmüştü ve benim teklifimi kabul ediyordu. Bu, şu anda ihtiyacım olan moral desteği olurdu.

E-postayı açtım.

Sayın Bayan Hart,

Over the Moon'a gösterdiğiniz ilgi için çok teşekkür ederim. Bu kitaba ilk inanan kişi olmanız benim için çok önemli. Hala elinde benim taslağım bulunan ajanslara ulaştım ve onlara bekleyen bir teklif olduğunu bildirdim. Mesner & Lloyd Lit'teki hayalimdeki ajansımdan cevap aldım. Bu sabah teklifini kabul ettim. Tekrar teşekkürler ve ajansınıza başarılar dilerim!

—Marissa

BÖLÜM 34

Red mektubunu kapatıp gelen kutumdan çıktığımda kalbim sıkıştı. Yıllardır bu yazışmaların diğer tarafındaydım. Yazarlar, Rob'a kitaplarını daha hızlı okuması için tekliflerle ulaşıyorlardı. O ana kadar, artık hedef değil, müzakere parçası olduğum aklıma gelmemişti.

Mesajlarımı açtım ve Rebecca'nın Rob ile konuştuğum için beni tebrik ettiği mesaja geri döndüm. O zaman ona tek cevabım, istifa ettiğim olmuştu. Bana karşı çok nazikti ve destekleyici görünüyordu ve o anda bu soruyu sorabileceğim tek kişi oydu. Ya da en azından cep telefonu numarası bende olan tek kişi oydu.

Rebecca, ajan olarak para kazanmaya başlaman ne kadar sürdü?

Masrafları paylaşabileceğim bir ev arkadaşım olduğu için şanslıydım, ama giderek azalan banka hesabımın ne zaman canlanmaya başlayacağını bilmem gerekiyordu.

Altı ay sonra ilk komisyon çekimi aldım. Mesajının ardından Rebecca, sanki paylaştığı bilgi çok önemliymiş gibi kutlama emojişi göndermişti.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Yoksa yaşanabilir bir maaş mı demek istedin? diye bir mesaj daha geldi.

Şu anda bunu bilmek istemiyordum. İlk cevap beni zaten sarsmıştı. **Hayır, sorumu cevapladın. Teşekkürler!**

Telefonumda onun ismine baktım. Soruma şu cevabı eklemek için can atıyordum: *Bilgin olsun, Rob ve ben iki yıl boyunca aralıklı olarak birlikteydik*

Bu noktada, onu zor durumda bırakmak için değil, onunla hayatını mahvetmek üzereyse onu kurtarmak için bunu yapmak istedim. Sorun, aralarında bir şey olup olmadığını hala emin olamamamdı. Hepsi benim kafamda mıydı, değil miydi? Ne kadar çok düşünürsem, bunu hayal etmiş olma ihtimalim o kadar artıyordu.

Arkamda biri ön kapıyı çaldı ve ben irkildim. Kapıyı açtığımda, elinde meyve tepsisiyle duran teslimatçı kız vardı. "Margot siz misiniz?" diye sordu.

"Evet, teşekkürler." Tepsisini ondan aldım ama o orada durup beklemeye devam etti.

"Uygulamada bahşış verdim. Nakit param yok."

"Cimri," diye mırıldandı ve uzaklaştı.

Kapıyı kapatıp kilitledim, sonra mutfığa giderken valizime takılıp neredeyse düşüyordum.

Meyve tepsisi içler acısıydı. Küçük, sulu meyveler ucuz plastik bölmelere doldurulmuştu. Bunu dışarıya götüremezdim. Kız kardeşimin sunduğu güzel ve taze meyveler varken olmazdı. Tepsiyi onun aşırı geniş buzdolabına koydum ve dışarıya geri döndüm.

"Bizimle yüzüyor musun Margot teyze?" diye seslendi Sammy havuzdan.

Başımı salladım.

"Millet, bu benim kardeşim," diye duyurdu Audrey, ben onlara katılırken.

"Merhaba, hepinizle tanıştığım memnun oldum," dedim ve havuzun sığ kısmındaki merdivenlere doğru yürüdüm. Annem yakındaki bir şezlongda oturuyordu, ben de tişörtümü çıkarıp ona doğru attım. O da yakaladı.

"Hafta sonunu anlat bana," dedi Jack bana bir havuz makarnası verirken ve elindeki makarnayla benim yeni silahıma vururken. Ben de suya girip belime kadar suya daldım.

Anneme, "Central Coast yakınlarında bir yazar için araştırma çalışması yaptım" dedim.

"Kulağa eğlenceli

geliyor." "Evet,

öyleydi."

Şimdi Sammy arkamdan bana sarılıyor ve beni suya çekmeye çalışıyordu. "Saçını ıslat" diye bağırdı.

Onun küçük kollarını benden çekip attım ve o gülerek uzaklaştı. Bu bizim oyunumuzdu.

"Babam arabanın bozuk olduğunu söyledi," diyordu annem.

"Evet, pil falan. Henüz eve gidip kontrol ettirmedim."

Bir havuz makarnası kafamın yan tarafına çarptı, ben de onu yakaladım ve Sammy'yi de beraberinde çekerek çektim. O çığlık atarak asılı kalırken ben daireler çizerek döndüm.

Diğer taraftan başka bir makarna bana çarptı ve kısa sürede çocuklar beni pek de yumuşak olmayan silahlarıyla dövmeye başladılar.

"Yemek!" diye bağırdı kız kardeşim ve havuzdaki tüm çocuklar koşarak uzaklaştılar, beni omuzlarıma kadar suya batmış halde yalnız bıraktılar.

Anneme daha yakın olan kenara doğru yüzdüm ve kollarımı sıcak betona, çenemi de kollarımın üzerine dayadım. "Az önce reddedildim," dedim iç çekerek, hayal kırıklığı beni yakaladı.

"Kim tarafından? O seni hak etmiyor belli ki."

"Hayır, bir erkek tarafından değil, potansiyel bir müşteri tarafından." "Oh, tatlım, üzüldüm."

Yutkundum. Bu benim için zordu, ama Rebecca'nın mesajından sonra sormam gerektiğini biliyordum. "Biraz para ödünç alabilir miyim? Birkaç müşteri bulana kadar."

"Hiç paran yok mu?" diye sordu annem.

"Biraz birikimim var ama yeterli değil, öğreniyorum. İşime yeni başladım ve ayaklarım yere basınca harika olacağını düşünüyorum, ama şu anda zorlanıyorum."

"Sen her zaman hayalperest oldun, o güzel kafan hep bulutlarda. Bu işe erken mi atıldın? Düzgün bir planın olmadan mı?" diye sordu, sözleri incitici değilmiş gibi gülümseyerek. "Belki eski işine geri dönebilirsin. Eminim Robert seni tekrar işe alır. Sloane, işinde harika olduğunu söylüyor."

"Beni geri almayacak, anne."

"Neden? Kötü bir şekilde ayrıldın mı?"

"Sayılır. Ama anne, zaten benim istediğim bu değil. Bu iş bana gelecekte çok daha fazla özgürlük ve başarı sağlayacak."

"Büyük hayaller," diye tekrarladı.

Audrey'in arkadaşlarından biri, tabağı yemekle dolu, annemin yanındaki koltuğa oturdu. "Margot, dedin mi?"

"Evet, merhaba. Üzgünüm, herkesin adını alamadım." Annemle olan konuşmanın acısını yutmak ve samimi davranmaya çalışmak tahmin ettiğimden daha zordu. Boğazım kaşınıyor ve ağrıyordu. Yavaşça ayaklarımla suya vurarak, parmaklarımla ve bacaklarımla arasından suyun akmasına izin verdim.

"Ben Felicity. Kız kardeşinle UCLA'ya gittim. Aslında hepimiz gittik." Yemek kuyruğunda bekleyen diğer iki kadını ve eşlerini işaret etti.

"Oh, bu bir üniversite mezunlar partisi mi?" diye sordum.

"Öyle de denebilir, ama biz sık sık bir araya geliriz."

Kız kardeşimin arkadaşları vardı. Düzenli olarak bir araya geldiği iyi arkadaşları. Optimal yaşam kontrol listesindeki tüm maddeleri gerçekten yerine getirmişti. "İletişimde kalmanız çok güzel."

"Sen de UCLA'ya mı gittin? Çok tanıdık geliyorsun," dedi.

"Hayır, gitmedim. Ama ben Audrey'in kardeşim. Bazıları bizim birbirimize benzediğimizi söylüyor."

Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten mi? O söylemeseydi, akraba olduğunuzu hiç düşünmezdim."

"Evet, bazıları öyle diyor," dedim.

Gülerek, mükemmel bir şekilde kesilmiş bir karpuz parçası aldı ve ağzına attı. "Belki de seni daha önce onun kanalında görmüşümdür."

"Hayır, orada olmadım."

"Huh. Aklıma gelecektir. Oh! Lancaster'da Gray ile birlikte mi çalışıyordun? O ve Audrey birlikteyken biz de hep oradaymışız gibi geliyor."

"Hayır," diye araya girdi Audrey. Belli ki konuşmayı uzaktan takip ediyormuş. Şimdi bize katıldı. "O Lancaster'a hiç gitmedi. Ama Gray'le tanıştın, değil mi Maggie?"

"Sanmıyorum. Onun hakkında konuştuğunu hatırlıyorum."

"Çünkü biz bir araya gelmeden önce bir süre arkadaşmışız. Hepimiz öyleydik."

"Ollie bu aralar nasıl?" diye sordu diğer UCLA'lı kadın. Havuzun kenarına oturdu ve ayaklarını suya soktu. "Son sekiz yılda onu gören var mı?"

"Ben onu yaklaşık beş yıl önce gördüm," dedi Felicity. "Hala eskisi kadar nazik ve çok tatlı."

"Ollie mi?" diye sordum. Sanki vücudum, o söylemeden önce ne olacağını biliyormuş gibiydi. Tüylerim diken diken oldu ve vücudum soğudu.

"Soyadı Gray'di," dedi Audrey. "Adı Oliver'dı. Oliver Gray."

"Oliver Gray," diye tekrarladım, çünkü onun bunu tekrar söylemesine ihtiyacım vardı.

"Evet," dedi Audrey. "Onu tanıyor musun?" Bu soruyu retorik bir soruymuş gibi sordu. Sanki verebileceğim tek cevap evetmiş gibi.

Belki şimdi uygun bir zaman değildi, ama onun tepkisi beni "Bir arkadaşlık uygulamasında eşleştik" dememe itti.

Ağzı açık kaldı, ama başka bir şey söyleyemeden, evin yanından gür bir ses duyuldu. "Margot! Buraya mı geldin?" Sonra Rob evin köşesinden döndü ve insanları süzdü.

Havuzun kenarından eriyip suyun altında kaybolmak istedim. "O Bay Bishop mu?" diye sordu babam arkamdan.

"Onu sen mi davet ettin?" diye sordu

Audrey. "Hayır," diyebilirdim sadece.

"Solgun görünüyorsun," dedi Felicity. "Bay Bishop kim?"

"Onun patronu," dedi Audrey.

"Seksi Patron demek istedin herhalde," dedi Felicity, kaşlarını oynatarak. "Onun eski patronu," diye ekledi annem, pek yardımcı olmayan bir şekilde.

Ne olursa olsun, bu, kız kardeşimin arka bahçesinde, kız kardeşimin arkadaşlarının ve onların çocuklarının önünde, ailemin gözü önünde gerçekleşemezdi. Bu düşünce beni sudan çıkardı ve titrek bacaklarımın üzerine dikti. Koşmadan, olabildiğince hızlı bir şekilde ona doğru yürüdüm. O da bana doğru geliyordu, ama onun önünde durmak yerine, yanından geçip yan kapıdan dışarı çıktım ve onun da beni takip etmesini umdum.

Takip etti.

Yürürken tüm öfkemi topladım, böylece o bana yetiştiğinde çok sinirliydim. "Ne oluyor lan?" Su vücudumdan ve bacaklarımdan damlayarak çıplak ayaklarımdan etrafındaki çimlere düşüyordu.

"Beni görmezden geldin, bütün hafta sonu telefonlarımı kaçırdın ve bugün de yüzüme kapattın."

"Bu tamamen uygunsuz bir davranış ve sen de bunu biliyorsun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, aniden iki parçalı ıslak kıyafetlerle orada durduğumun farkına vardım.

"Birinin müşterisini çalmak gibi bir şey. Seni dava edebilirim ve bunu ciddi olarak düşünüyorum." Kari'yi kaybettiğine neden bu kadar emin olduğunu bilmiyordum, ama bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. Belki de Kari, Rob'un son kitabını desteklemediği için işini başka bir yere götürüyordu.

Soğuktan, şoktan ya da utançtan dişlerim titremeye başladı. "Rob, o bana geldi, araştırma için beni tuttu. Ve sen beni dava etmeyeceksin. Çünkü eğer yaparsan, yıllardır cinsel ilişkimiz olduğunu herkese anlatırım ve sen tek bir müşteriden çok daha fazlasını kaybedersin."

Solumda bir nefes sesi duydum ve baktığımda kız kardeşim orada bir havlu tutuyordu. "Bunu arka çitten on adımdan fazla uzağa götürsen iyi olur, Maggie." Havluyu bana doğru fırlattı ve gitti.

Birkaç derin nefes boyunca sessiz kaldım, gözlerimin arkasında gözyaşları yanıyordu. Rob'un bunun onunla bir ilgisi olduğunu düşünmesini istemediğim için gözyaşlarımı dökmek istemedim. Havluyu aldım ve sıkıca kendime sardım. "Git," diye sonunda söyleyebildim.

Gitmedi, sadece kız kardeşimin kaybolduğu yere doğru başını salladı. "Bunu kamuoyuna açıklayacak mı?" Kız kardeşimin popüler bir kanalı olduğunu biliyordu. Ailem hakkında çok şey biliyordu. Keşke ona yıllar boyunca hiçbir şey anlatmasaydım, çünkü o zaman şimdi burada durup büyük sınırları aşmazdı. Şaşırmamalıyım. Sınırları aşmakta gerçekten çok iyiydi.

"Git," diye tekrarladım.

Yine olduğu yerde kaldı.

"Git dedi." Bu Oliver'ın sesiydi ve Rob ile ben ikimiz de o yöne döndük.

Kaldırımında duruyordu, arabası da caddenin karşısında park edilmişti. Elinde güzel bir meyve tepsisi tutuyordu. Benim unuttuğumu aynı anda fark etmiş olmalıydı.

Rob homurdandı. "Bu bir sevgili kavgası değil, kıskançlık öfkesiyle buraya gelmene gerek yok. Onu alabilirsin. Bu tamamen iş meselesi."

Oliver üç büyük adım attı ve Rob, sanki ona en iyisini yapması için meydan okurcasına onunla karşı karşıya geldi. Oliver'ın boş elindeki yumruk sıkı sıkı kapalıydı ve gözleri öfkeyle doluydu.

"Yapma!" diye bağırdım, aralarına girerek. "Yapma." Oliver durdu, eli yanına düştü.

"Git," dedim Rob'a tekrar. "Hemen."

Rob homurdandı ama arabasına doğru yöneldi. "Bu iş burada bitmedi," dedi. "Bitti," diye cevapladı Oliver.

Rob buna cevap vermedi. Arabasına binip uzaklaştı.

Gözlerimin arkasında biriken gözyaşları yanaklarımdan sıcak sıcak akmaya başladı. Oliver bana doğru bir adım attı ama ben havlumu sıkıca tutarak bir adım geri çekildim.

"Kız kardeşimle mi çıkıyordun? Üniversitede seni aldatan o muydu?" Artık orada olmamasına rağmen arka bahçeyi işaret ettim.

Onun bunu inkar etmesini istedim. "*Kız kardeşin kimdi?*" demesini ve ortak geçmişimizin dehşetini anında fark etmesini istedim. Ama yüzündeki ifade, onun bu gerçeği zaten bildiğini gösterdi.

"Sen de gidebilirsin," dedim, kanım donmuştu.

Hareket etmedi. "Açıklayabilir miyim?"

"Hemen!" diye bağırdım.

Meyveyi uzattı ve ben bir adım daha geri çekildim. Başını eğdi, döndü ve arabasına doğru yürüdü. Burada arabam olmasaydı, ben de giderdim. Oradan kaçırdım. Ailemle yüzleşmek zorunda kalmazdım. Hepsi beni duymuş muydu? Hayatım ne hale gelmişti?

Kız kardeşim, partinin geri kalanının göremeyeceği yan bahçede bekliyordu, bu da Rob ile olan konuşmamı değil, Oliver ile olan konuşmamı da duyduğu anlamına geliyordu.

"Bilmiyordum," dedim. Başka ne diyebilirdim ki? Boşlukta hissediyordum. Yenilmiş.

"Sen... onunla *çıkıyor* musun?"

Rob mu yoksa Oliver mı demek istediğini tam olarak anlayamadım, ama her ikisi için de cevabım kesin bir "Hayır"dı.

"Onun olduğunu nasıl bilmezsin? Fotoğraflarını gördün! Onu internete koydum." O zaman Oliver'dan bahsediyordu.

"Ne kadar, altı ay mı? Sekiz ya da dokuz yıl önce mi?" dedim, Oliver'ın üniversitedeki kız arkadaşıyla uzun süre birlikte olmadığını ama onun sadakatsizliği yüzünden hala acı çektiğini söylediğini hatırlayarak. Yalanlar ve sırlar en çok acı veren şeylerdi, demişti. Bana yalan söylerken bunu nasıl söyleyebilirdi? Boğazımdaki yumru daha da büyüdü. "Ben on sekiz ya da on dokuz yaşıyordum. Sen evde yaşamıyordun. Kiminle çıktığına dikkat etmedim."

"Şaşırtıcı değil," dedi.

"Haklısın. Ben korkunç biriyim."

O içini çekti. "Sen korkunç bir insan değilsin, ama patronun Maggie? Eski sevgilim? Kendini yok etme yolundasın."

"Sadece yolda değilim Audrey. Hedefe ulaştım. Yüzüstü üzerine atladım." Bu sözlerle, arka bahçede patlatabileceğim başka ilişkiler var mı diye bakmak için yanından geçtim. Görünüşe göre, şansım yaver gidiyordu.

"Onunla çıkmanı istemiyorum," diye arkamdan seslendi.

Elimi havaya kaldırdım, döndüm ve "Merak etme. O senin olduysa, ben istemiyorum" dedim. Bunun acımasız, hatta incitici olduğunu biliyordum. Ama o, söylediği hiçbir şeyde benim duygularımı düşünmemişti. Artık kendimi savunma zamanı gelmişti.

"Sen *hep* benim sahip olduklarımı istersin."

Ona iki adım yaklaştım. "Ne?" Bazen kız kardeşimi kıskanıyor olabilirdim, ama onun sahip olduklarını istemiyordum. Etrafıma baktım, onu baştan aşağı süzdüm ve sonra "Bu hayatta istediğim hiçbir şey yok" dedim.

"Burada ne oluyor?" diye sordu annem, bize katılarak. "Patronunla ne oldu?"

"Gitti," dedim. Eğer soruyorsa, belki de ön bahçedeki bağırışmalarımı duymamıştı.

"O kadın onunla yatıyordu," dedi Audrey. "Bu yüzden onu geri almıyor."

Nefesimi tuttum ve kız kardeşime bir bakış attım. Açıkçası, yorumlarım onu incitmişti ve o da öfkesini dışa vuruyordu.

"Margot, bu doğru mu?" diye sordu annem.

"Bu onu ilgilendirmez ve seni seviyorum anne, ama seni de ilgilendirmez." Anneme daha önce hiç böyle bir şey söylememiştim ve bu, omuzlarımı gerginleştirip boynuma kadar yayılan bir gerginlik yarattı.

"Hayatını finanse etmek için benden para isteyeceksen, neden bu durumda olduğunu bilmek benim işimdir."

"Anneden para mı istedin?" dedi Audrey. "Güzel."

"Borç. Borç istedim. Ama sorun yok. Yardımı olurdu ama onsuz da yaşayabilirim."

Audrey, savunmacı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturarak, "Yardımcı olabilirdim, ama hayatımda senin isteyeceğin hiçbir şey yok. Görünüşe göre eski erkek arkadaşım hariç." dedi.

"Ne zaman bu kadar yargılayıcı bir kaltak oldun?" diye sordum. Annem nefesini tuttu.

"Gidiyorum," dedim. Arka kapıya yarı yolda, arabam olmadığını tekrar hatırladım. Telefonumda bir araç çağırma uygulamasını açtım, ancak bir saatlik eve dönüş yolculuğunun yüz dolardan fazla tutacağını gördüm. Ailem iki mil uzakta yaşıyordu. İçeride, pahalı meyve tepsimi ve valizimi aldım ve çocukluğumun geçtiği eve yirmi dakikalık yürüyüş için kaldırıma çıktım.

BÖLÜM 35

Birkaç saat boyunca, eski odamda (artık egzersiz odası, sonra el işi odası, sonra da ofis haline gelmiş olan) karanlıkta oturup ağladım. Ailem burada olduğumu bilmiyordu. Yaklaşık bir saat önce eve gelmişlerdi. Aşağıda dolaştıklarını duyabiliyordum. Eminim benim evime döndüğümü sanıyorlardı.

Sadece birinci katta yaşıyorlardı. İhtiyaçları olan her şey vardı —tüm ana yaşam alanları, ana yatak odası ve çamaşır odası. Üst katta sadece iki yatak odası ve Audrey ile arkadaşlarımızla film izleyip oyun oynadığımız bir çatı katı vardı.

Yastığı göğsüme sıkıca sarıldım, gözyaşlarım sonunda kurudu. Bugün hayatımın ters giden her şeyini nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Bu sefer kız kardeşime özür dilemeyecektim. Her sinirlendiğinde nefret saçamazdı. Oliver'ı affedemezdim. Geçmişini biliyordu ve yine de benimle yatmıştı. Ben de bilmeye hakkım vardı, böylece bilinçli bir karar verebilirdim. Belki bana fırsat verseydi onu seçerdim.

Onu kız kardeşimle birlikte düşündüm, onu sevmiş olsaydı benimle uyumlu olamayacağını düşündüm.

Hayır, onu seçmezdim. Ve şimdi bu iki kat daha geçerliydi.

Kariyerime gelince, orada yapacak bir şey kalmamıştı. Önümüzdeki birkaç ay boyunca, yazarların gerçekten istedikleri ajansı bulmalarına yardım etmek için tekrar tekrar kullanılacağım gerçeğini değiştiremezdim.

Sloane hala şehir dışındaydı ve **sohbet etmek için attığım** mesaja cevap vermemişti. Cevap vermeyeceğini tahmin etmiştim. Bu gece festivalde büyük ödül töreni vardı ve umarım satın aldığı o şık elbiseyle eğleniyordur.

Yine on beş yaşında ve çaresiz hissediyordum, her şey kontrolüm dışındaydı.

"Sen on beş yaşında değilsin Margot ve çaresiz de değilsin," diye mırıldandım, kendime kızarak. Oturup sırt çantama gittim ve dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Şu anda kontrol edebileceğim tek bir şey vardı: Kari ile olan işim.

Birkaç gün önce bana gönderdiği son sayfaları okumaya başladım. Okumamalıydım. Kitabına aşık olurken, bunun bir aşk romanı olmadığını unutmuştum. Bu, korku dolu bir sonla biten bir gerilim/aşk romanıydı. Ve korku kısmı ağır basıyordu.

Ana karakter Ana, son bölümün sonunda ölümle burun buruna geldiği deneyimin ardından, yapay zekayı dinleseydi bu karmaşaya girmeyeceğini karar vermişti. Yapay zeka onun için en iyisini istiyordu, ya da en azından o öyle düşünüyordu. Ama Kari, okuyucuya ustaca gösterdiği şey, yapay zekanın aslında sıkılmış olduğu ve hiçbir şeyden haberi olmayan insanlar üzerinde psikolojik teorileri test ettiği idi. Alan, Ana'nın yine yapay zekayı dinlediğinden habersizdi. Aşkın her şeyi yeneceğini ve daha önce bu her şeyi tüketen duyguyu hiç yaşamamış bir şeyin önerilerini umursamayacaklarını düşünüyordu.

"Aşk kaybedenler içindir, Alan," diye fısıldadım bilgisayarına ve bir sonraki sayfaya geçtim. "Ve Ana seni mahvedecek. Tıpkı her dönemde, her ilişkide, her insanın yaptığı gibi."

Belki de bu kitabı okumak için doğru ruh halinde değildim. Ya da belki de mükemmel bir ruh halindeydim. Çok acımasız gelmemesi umuduyla bazı notlar yazdım ve bunları Kari'ye gönderdim, e-postanın sonuna **"Videolarını yarın sana göndereceğim"** diye ekledim.

Sulu meyvelerin paketini açtım, ağzıma bir üzüm attım, sonra videoları düzenleyebilmek için bilgisayarımınla AirDrop ile aktardım.

İşimi bitirdiğimde, yine ağlıyordum. Oliver'ın videolarda ne kadar çok yer alacağını ve onu görmek bedenimdeki tüm duyguları ne kadar harekete geçireceğini tahmin etmemiştim.

Sanki onu düşündüğümü biliyormuş gibi, telefonum yanımdaki yatakta titredi. **Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Söyleyeceğim hiçbir şey sana söylemediğim için bir mazeret olamaz, ama bana bir şans verirsen, açıklamaya çalışmak isterim. Beni görmezden gelmeyi tercih edersen, bunu hak etmişim demektir.**

Telefonumu homurdanarak yatağa geri attım. "Görünmez ol. Görünmez olmayı seçiyorum."

Bilgisayarımı kapattım. Videolara son rötuşları yapıp sabah Kari'ye gönderecektim. Şu anda tek istediğim şey uyumaktı.

★ ★ ★

Ertesi sabah yastığımdan kafamı kaldırmaya çalıştığımda, kafam yüz kilo ağırlığında gibi geliyordu. Ve zonkluyordu. Gözlerim şişmiş ve ağrıyordu. Beni uyandıranın telefonumun titremesi olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

"Merhaba," diye cevap verdim, sesim kısık çıkmıştı.

"Margot! O arkadaşlık uygulamalarından birinde tanıştığın biri tarafından öldürüldüğünü sandım." Arayan Sloane'dı. "Araban burada. Neredesin?"

"Ailemin evindeyim." "Sesin çok kötü geliyor."

"Beni uyandırdın." Telefonum saatin daha yedi olduğunu gösteriyordu.

"Endişelendim."

"Evde misin?"

"Evet, dün gece geç saatte geldim. Seni aramaya çalıştım ama cevap vermedin."

"Zor bir hafta sonu geçirdim. Sonra sana her şeyi anlatırım. Seninki nasıldı? Müşterilerinden ödül kazanan oldu mu?"

"Evet, aslında. Oldukça harikaydı." "Bu harika."

"Hayatta olduğuna sevindim. İşten sonra görüşürüz."

Başımı salladım ama sonra onun beni göremediğini fark edince "Tamam" dedim.

Telefon sessizleşti. Oturup gözlerimi ovuşturdum, sonra aşağıda anne babamın hareketlerini dikkatle dinledim. Hiçbir şey yoktu. Banyoya gidip yüzümü yıkadım ve dişlerimi fırçaladım. Hâlâ önceki günkü kıyafetlerimi giyiyordum, bu yüzden valizimden temiz kıyafetler giydim ve tüm eşyalarımı valizin içine geri koydum.

Aşağı indiğimde annem mutfak masasında oturmuş kahve içiyordu. Beni görünce kısa bir çığlık attı ve elini göğsüne götürdü. "Beni korkuttun. Burada olduğunu biliyordum."

"Üzgünüm. Dün gece yukarıda uyuyakaldım. Geceleri güvenlik kontrolü yapmaya başlamazsanız, sen ve babam yıllardır ikinci katında birinin yaşadığı çift olarak haberlere çıkacaksınız."

"Çok komik."

"Aslında o kadar da komik olmazdı." Ona hafifçe gülümsedim. "Eve gitmenin bir yolu yoktu. Arabam bozuldu." Dolaptan bir kupa çıkardım ve kahve makinesinden kahve doldurdum.

"Doğru. Dün Audrey'nin evine nasıl gittin?"

"Eski erkek arkadaşı beni bıraktı." Görünüşe göre, bu sabah alaycı bir ruh halindeydim.

"Ne?" Annem şaşkın bir şekilde sordu.

Masada karşısına oturdum. "Babam nerede?"

"Sabahları yürüyüşe çıkmaya başladı. Güneş ışığı ve D vitaminiyle ilgili bir şey."

"Sen onunla gitmiyor musun?"

"Tatlım, baban ve ben çok fazla zaman geçiriyoruz. Yalnız kalma fırsatım olduğunda, bunu değerlendiriyorum."

"Anlaşılabılır." Kahveden bir yudum daha aldım, sonra sıcak fincanı iki elimle tuttum. "Bu sabah beni eve bırakabilir misin?"

"Bu sabah, ben... şey, sanırım bir işim var," dedi, meşgul gibi görünmek için berbat bir girişimde bulunarak. Daha söylemeden ne diyeceğini biliyordum. "Ama Audrey'i arayıp seni eve bırakabilir mi diye bir bakayım." Telefonuna uzandı.

"Anne," dedim alçak sesle. "Bugün Audrey'i görmek istemiyorum."

"Margot, ikinizin konuşması önemli bence."

"Konuşacağız. Ama bugün değil. Lütfen."

O içini çekti. "Özür dilemen gerektiğini düşünmüyor musun?"

Bu öneri gözlerimi yaşarttı. "Hayır. Bu sefer değil. Bana çok kötü şeyler söyledi."

"Ona kaltak dedin."

"Ve bu sözümün arkasındayım." Belki de Audrey'nin her zaman beni suçladığı gibi duygularımla hareket ettim, ama alternatifin duygusuzluk olması durumunda

ben de kendi yolumdan ayrılmayacaktım. Ben buyum ve onun benden daha iyi olduğunu düşünmekten bıktım.

Annem ellerini kaldırdı. "Peki. Bu işe karışmayacağım. Taraf tutmayacağım." Bir kez olsun, onun bir taraf seçmesini istedim. Audrey'nin dün bana çok kötü davrandığını ve herkesin bunu bildiğini söylemesini istedim. Ama görünüşe göre o, ikimizin de eşit derecede kötü davrandığını düşünüyordu.

"Teşekkürler." Masadan bir kırıntı silkeledim. "Gerçekten meşgul müsün yoksa yalan mı söyledin?"

"Yalan değildi. Sadece çocuklarıma yardım etmek için bir anne uydurmasıydı."

"Tamam, anne uydurmacısı, beni almaya hazır olduğunda eve gitmeye hazırım."

"Bana bir saat ver."

BÖLÜM 36

Yatak odamın köşesindeki keman yapraklı incir ağacı, ben yokken yapraklarının hepsini dökmüştü. Bitki uygulamam, onu teşhis için kullansaydım, muhtemelen benim kadar depresif olduğunu söylerdi. Zaten bildiğim şeyi doğrulamak yerine, su şişemin kalanını saksısına döktüm ve ona moral vermeye çalıştım. "İyi olacaksın. Zaten o kadar yaprağa ihtiyacın yoktu. Bir tane sana yakışıyor."

Son yaprak, sanki yalan söylediğimi biliyormuş gibi dramatik bir şekilde yere düştü.

"Güzel."

Yatağıma yan gözle baktım. Hiçbir şey olmayacaktı, değil mi?

Göğsüm aynı anda hem sıkışmış hem de boş hissediyordu. Sanki biri onu oyup, bana acı bırakmış gibiydi.

Telefonumu cebimden çıkardım ve hiçbir bildirim olmayan ekrana baktım. Gözlerim yaşardı, dişlerimi sıktım ve hızla uygulama mağazasına girdim, sonra flört uygulamalarını yeniden indirme işlemine başladım. Kari Cross'un kitabındaki Ana gibi hissediyordum, hayatımı yapay zekaya teslim etmeye hazırdım.

★ ★ ★

"Ne yapıyorsun?" Sloane birkaç saat sonra işten eve geldiğinde sordu. Kanepede oturuyordum, yanımda bir kadeh şarap, elimde telefonum.

"Birlikte yatacak, birazcık düzgün bir insan bulmaya çalışıyorum."

"Biraz mı?"

"Evli olmayan, kadınları ikinci sınıf vatandaş olarak görmeyen, bir dizi talebi olmayan biri."

"Ve bu hedefte zorlanıyor musun?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Şaşırsın."

"Neden biriyle yatmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü! Çünkü erkekler aptal ve tek bir şey için iyiler. Ve ben o tek şeyi bana getirecek uygulamaların gücünü benimsedim." Başka biriyle yatmanın Oliver'ın tadını ağzımdan çıkaracağını umuyordum. Bu kalp ağrısını daha çabuk unutmama yardım etmesini umuyordum. Çünkü böyle hissetmekten hoşlanmıyordum.

Anahtarlarını mutfaktaki kancaya astı ve kanepede yanıma oturdu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Dün Oliver'ın Audrey'in eski sevgilisi olduğunu öğrendim ve ona kaltak dedim."

"Vay canına. Ben... Hiçbiri beklemiyordum ve ben film senaryoları okuyarak geçimimi sağlıyorum."

"Oh, Rob da Audrey'nin evine gelip, Kari'yi ondan çaldığını söyleyerek bağırdı ve şimdi herkes onunla yattığını biliyor."

"Kafam karıştı."

"Hangi kısmı?"

Ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarını kanepeye çekti. "Hepsinden. Oliver Audrey ile çıkmış mı?"

"Üniversitede yaklaşık altı ay, sanırım." "Ve sana bunu söyleme gereği duymadı mı?"

"Belki de bu yüzden üç yıldır benimle çıkmaya tereddüt ediyordu." "Sence *bunca* zamandır biliyor muydu?"

"Bilmiyorum." Bu düşünceyi analiz ettim. Belki de gerçekten bilmiyordu, ta ki... "Bana buradaki web sitesini gösterdiği gün," dedim. "Soyadımı yanlış yazmıştı, hatırladın mı? O gün bu yüzden tuhaf davranıyordu." Yani, seyahatten bir hafta önce.

Sloane kısa bir kahkaha attı. "Eminim kız kardeşin çıldırmıştır. Bütün bunları bilerek yaptığını düşünmüştür."

"Öyle yaptı."

Sloane en iyi Audrey sesini taklit ederek, "Onu sekiz yıl önce çok kısa bir süreliğine aldım, başka kimse ona sahip olamaz, özellikle de kardeşim," dedi.

"Audrey'nin ondan önce onunla çıktığını düşünmek bile beni tamamen soğutuyor, Sloane. Onu istemiyorum."

O iç geçirdi. "O evli ve neredeyse üç çocuğu var, Margot. Eminim gözlerinin rengini bile hatırlamıyordur, onun penisinin içinde nasıl hissettirdiğini hatırlaması imkansız."

"Sen en kötüsüsün."

Telefonum çaldı ve Phillip adında birinden gelen en son mesaja baktım.

Bana akşam yemeği göndermek ister misin?

Telefonumu Sloane'a çevirdim. "Elimde olan bu." "Bu ne demek?

Sana akşam yemeği getirmeni mi istiyor?"

"Hayır, beni istemiyor. Sadece yemeği istiyor."

"İgh. Haklısın, erkekler iğrenç. Belki de uygulamaları bırakıp gerçek hayatta mükemmel biriyle tanışmaya çalışmalısın."

İç geçirdim ve telefonumu sehpaıa bıraktım. "Belki de ıssız bir adaya taşınır ve erkeklerden sonsuza kadar vazgeçerim. Oliver kim olduğumu biliyordu ve yine de benimle yatmaya karar verdi, Sloane."

"Onunla yattın mı?" diye bağırdı. "Evet."

"Ve?"

"Ve ne? İnanılmazdı ve sonra onun bir yalancı olduğunu öğrendim. Sana da aynısı olsa sorun olmaz mıydı?"

"Muhtemelen olmaz. Kendini nasıl savundu?"

"Ona savunma şansı vermedim. Ama bildiğini inkar etmedi. Duymam gereken tek şey buydu."

"Muhtemelen haklısın."

Sözleri, kararımı onaylasa da, göğsümü sıkıştırdı. Belki de her şeyi daha iyi hale getirecek sihirli bir argümanı olmasını umuyordum. Vazgeçmesi, böyle bir şeyin olmadığını anlamamı sağladı.

"Rob neden Kari'yi çalmaya çalıştığını düşünüyor?"

"Kari, araştırma gezisi hakkında bana soru sorarken, benim cep numaramı almak için onu aramış olmalı. Başka neden böyle düşünebileceğini bilmiyorum."

"Sen onun için Rob'un hiç yapmadıklarından fazlasını yapıyorsun ve o da bunu biliyor. Bu yüzden korkuyor."

"Beni dava etmekle tehdit etti." Hala sehpanın köşesinde düzgünce istiflenmiş olan sözleşmeye doğru başımı salladım.

"Öyle mi yaptı?"

"Ben de ona, eğer bunu yaparsa, birlikte yattığımızı herkese söyleyeceğimi söyledim."

"Bu hafta sonu çok ateşliydin. Keşke orada olup onun yüzünü görebilseydim."

Biraz güldüm. "Kafası patlayacak gibi görünüyordu." "Eminim öyledir."

Nefesimi tuttum ve gözlerim yaşlarla doldu. "Onu özlüyorum, Sloane."

"Rob'dan bahsetmiyorsundur umarım."

Hayır anlamında başımı salladım.

Beni kucakladı. "Biliyorum."

"Üniversitede aldatıldığını anlattığında, hâlâ bu konuda çok üzgün olduğunu anlayabiliyordum. Audrey'e karşı güçlü hisleri vardı."

"Üzgünüm," dedi. "İntikam filmleri izleyip dondurma yemek ister misin?"

Başımı salladım. "Senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım. Seni seviyorum." "Bu kadar duygusal olmana gerek yok. Bunun yerine kızalım."

★ ★ ★

İkinci yazar reddi birkaç gün sonra geldi. Adı Lauren'dı ve aileler ve onların karmaşık ilişkilerini anlatan muhteşem bir kitap yazmıştı. Benim çok sevdiğim bir aşk hikayesi de vardı. Ama yine Lauren daha iyi bir teklif aldı.

Belki de yeni reddedilme ya da arabamın yeni aküsü için harcadığım iki yüz dolar yüzündendi, ya da belki de Oliver'ın özür mesajından bu yana ondan haber almamış olmamdı. Her ne olursa olsun, Cheryl Çarşamba sabahı aradığında doğru ruh halinde değildim.

Tost makinesine bir parça ekmek koymuş, buzdolabından tereyağı almaya gitmek üzereydim ki telefonum onun adıyla titremeye başladı.

"Alo," diye cevap verdim.

"Margot, merhaba.

Nasılsın?" "İyiim. Sen

nasılsın?"

"İyiim. Bu aralar biraz mide bulantım var ama iyi bir nedeni var."

"Elbette." Onun hamileliğini düşününce, kız kardeşim de benimle iletişime geçmeye çalışmadığını hatırladım.

"Peki," dedi Cheryl. "Kendi ajansını kurduğun için iş aramadığını biliyorum, ama boşluğu doldurmak için bir şeye ihtiyacın olursa, benim şirketim eleman arıyor."

"Oh." Bu kelime şok olarak çıktı. Belki de kırgınlık olarak. "Hayır. Yani, benim bir işim var. Deniyorum. İhtiyacım yok..." Gururum yatışırken ve Rebecca'nın mesajı aklıma gelince durakladım, ne kadar süre sonra para kazanmaya başlayabileceğimi, geçinebilecek kadar maaş almayı bırakın. Kari'den gönderdiğim videolarla ilgili bir cevap almamıştım ve hala bana ödeme yapmamıştı. Belki Rob onu da tehdit etmişti. Belki o da beni görmezden gelecekti. Ve belki de bu ajans işinde feci bir şekilde başarısız olacaktım. Yedek planlara alışkındım. Her zaman onlara ihtiyacım varmış gibi görünüyordu. "Evet, aslında geçici bir iş bana iyi gelebilir."

"Harika! Sana bilgileri gönderip, senin için iyi şeyler söyleyeceğim. Yarın mülakat yapacaklar."

"Orada olacağım."

BÖLÜM 37

"Bu işe diğer adayların sahip olmadığı hangi nitelikleri katacaksınız?" diye sordu yirmi dört yaşından büyük olamayacak olan adam.

Yarın gelmişti ve ben, giyinip süslenmiş, makyajlı bir şekilde, bir film yapımcısının asistanıyla konuşuyordum. Bana kahve siparişlerini almak ve giyinme odalarına atıştırmalıklar koymak için hangi niteliklere sahip olduğumu soruyordu. Nedense, Cheryl bana şirketinin eleman aradığını söylediğinde, daha çok idari bir iş hayal etmiştim. O bir casting direktörüydü. Orada benim de fikirlerimi duymak istediğini sanmıştım. Ama bunun saçma bir düşünce olduğunu fark ettim. Bu, deneyimsiz birinin girebileceği bir iş değildi. Ayrıca bu görüşmenin formalite olduğunu düşünmüştüm, ama kot pantolon ve tişört giyen adamın aşırı ciddi ifadesini görünce, öyle olmadığını anladım.

"Ortama uyum sağlamakta çok iyiyim," dedim yirmi dört (yirmi üç?) yaşındaki adama. "En yararlı şekilde kendimi görünmez kılmak." Muhtemelen bu, onun istediği cevap değildi. Benim çalışan ya da takım oyuncusu olduğumu, fotoğrafik hafızam olduğunu ya da başka bir şey duymak istiyordu. Ama benim cevabım şu anda daha doğru geliyordu.

Dudaklarının aşağı doğru kıvrılması, görünmez olmanın muhtemelen şimdiye kadar bir güç olarak görmediği bir şey olduğunu düşündürdü.

Deponun köşesindeki yüksek taburelerde oturuyorduk, etrafımızda turuncu gömlekli bir düzine kadar kişi dekor ve ışıkları taşıyordu. Dışarıda bir golf arabası hızla geçti. Topuğum taburenin en alt basamağından kaydı ve dengemi yeniden kazanmadan önce öne doğru sarsıldım.

"Margot, istersen iş senin."

"İşi aldım mı?" diye sordum, biraz şaşkın. Son soruya verdiğim cevap, ondan önceki bir düzine soruya verdiğim cevaplardan daha iyi değildi. Belki de bu gerçekten sadece bir formaliteydi.

"Evet," dedi, ayağa kalkarak. "Yarın sabah saat yedide burada ol." Kalem eteğimi ve düğmeli bluzumu inceledi. "Daha rahat bir şey giyebilirsin."

"Bunun rahat olmadığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordum.

Sonunda gülümsedi. "Spor ayakkabı giymek isteyeceksin. Güven bana, çok yürüyeceksin."

"Tamam, yarın görüşürüz... sanırım," dedim.

"Harika," dedi.

Evet, harika, diye iç çekerek uzaklaştım. Bunun geçici bir şey olduğunu kendime hatırlattım. Sadece birkaç müşteri bulana, birkaç kitap satana kadar. Sadece geçici.

Bunu iyi bir şey olarak düşünmeye çalışarak eve doğru sürdüm. Biraz para kazanacaktım. Maaş da fena değildi. Biraz stresimi azaltacaktı. Beni meşgul edecekti. Bütün gün kafamda düşüncelere dalmamamı ve sürekli e-postalarımı kontrol etmememi sağlayacaktı.

Eve vardığımda ve kapıma doğru yürürken, bunun ne kadar harika olacağına kendimi ikna etmişim. Hedefimden yirmi metre uzaklıkta, kaldırımın ortasında durdum. Ön verandamda birisi oturuyordu.

Beni görünce ayağa kalktı. "Merhaba."

"Audrey."

"Konuşabilir miyiz?" Omzunun üzerinden apartmanı işaret etti.

"Tamam." Yürüyüşümü bitirip kapının kilidini açtım, o sırada çiçek kokusu yüzüme çarptı.

Beni içeriye kadar takip etti.

Anahtarlarımı mutfak tezgahına attım, sonra kollarımı kavuşturup ona dönerek bekledim.

Oturma odamı süzdü, gözleri Sloane ve benim yıllar boyunca yaptığımız kötü dekorasyon seçimlerinin her birine takıldı. Gerçekten de dağınık bir karışıklık vardı. Kanepeye çöktü. "Daha önce hiç böyle kavga etmemiştik."

"Çünkü ben her zaman özür dilerim," dedim. "Bu sefer özür dilemeyeceğim."

"Özür dilememi *mi* istiyorsun? Bana kaltak dedin."

"Yargılayıcı bir orospu," diye düzelttim. "Gerçekten özür dilemek için gelmedin mi?"

"Buraya konuşmaya geldim."

İç geçirdim ve koltuğun arkasına yaslandım. "Havamda değilim, Audrey. Asistanın asistanı olarak bir işe girdim, şimdi sevinip gidebilirsin."

"Bir işe mi girdin? Kendi ajansını kuracağını sanıyordum."

"Bunda başarısız olacağımı düşünmedin mi?" dedim.

"Maggie, adil davranmıyorsun."

"Meyve tabağı hazırladın, Audrey. Bana bunu tamamlama şansı bile vermedin. Meyve konusunda bile bana güvenmedin." Aslında meyve konusunda bunu tamamlamadığım için belki de doğru bir örnek değildi. Ama önemli olan bu değildi. Önemli olan, aptal bir meyve tabağı gibi en önemsiz şeylerde bile bana inanmamasıydı.

"Sana güveniyorum," diye ısrar etti. "Vazgeçme. Asistanlık işini kabul etme."

"Hayal dünyasında yaşadığımı söyleyen sen değil miydin? UCLA yerine Santa Barbara'ya gitmem için beni cesaretlendiren, senaryo yazmayı bırakmamı söyleyen. Pratik olmadığını söyleyen. Ben sadece gerçekçi davranıyorum, Audrey."

"Yardım etmeye çalışıyordum,"

dedi. "Öyle mi?"

Burnundan bir nefes verdi. "Peki. Neyse. Ne istersen onu yap."

"Teşekkürler. Yapacağım."

O homurdandı ve kollarını kavuşturdu. "Peki ya Oliver?"

Onun adı beni irkiltti, sonra midemin derinliklerine yerleşti ve orada acı verici bir düğüm haline geldi. "O ne olacak?"

"Sadece, izleyicilerim beni araştırmışlar. Yıllar önce internete yüklediğim fotoğrafları bulmuşlar. Onunla çıktığımı biliyorlar. Şimdi onunla çıktığını öğrenirlerse ne olacak? Garip olacak."

"Seyircileriniz umurumda değil."

"Bu benim hayatım, Maggie. Geçim kaynağım. Umurumda."

İç geçirdim. "Artık onunla çıkmadığımı sana söyledim. Endişelenmeyi bırakabilirsin. İnternette bizim birlikte olduğumuza dair hiçbir kanıt yok." Bu düşünce beni üzdü. Sanki her şey benim hayal gücümün ürünüymüş gibi geldi. Topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve ayağımla kanepenin yanına itekledim. "Bekle, bu yüzden mi buraya geldin? Onunla çıkmadığımı görmek için mi?"

"Buraya işleri düzeltmeye geldim."

"Tamam, ama işler her zaman istediğin gibi gitmez.

Biraz zamana ihtiyacım var."

"Bana neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum," dedi. "Bence asıl sorun da bu," diye cevap verdim.

Ayağa kalktı. "Maggie, iş bulmana gerek yok. Sana biraz para borç veririm. İşin için bir plan yapmana yardım ederim."

"Kesinlikle olmaz."

"Ama annem sana borç verecekti, değil mi?"

"Annem bunu bana karşı kullanmazdı. Parayı nasıl harcamam gerektiğini bana söylerdi."

"Ben başarılı bir iş yürütüyorum."

"Yayıncılık hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, ama yine de benden daha iyi iş çıkaracağını düşünüyorsun. Bana inanmıyorsun. Sadece kendine inanıyorsun. Bu yüzden kızgıyım, Audrey. Bu yüzden."

★ ★ ★

"Kendime inanmıyorum," dedim. "Ne?" diye sordu Sloane.

Yemek masasında oturuyorduk, aramızda bir tabak dolusu sokak tacosu vardı. İkimiz de işten yeni gelmiştik. Yirmi Üç (yirmi iki?) haklıydı, spor ayakkabı giymek şarttı. Bütün gün ayakta durmuştum ve yorgundum. Kendime acımaya bile vaktim olmamıştı. Tamam, peki, bunun için birkaç saniyem vardı.

"Kendime inanmıyorum," dedim yine. "Kız kardeşimin yaptığı her şeye tüm kalbimle inanıyordum, başarılı olacağını biliyordum. Ama iş bana gelince, kendimi sorguladım, her şeyden vazgeçtim, başarısız olacağımı varsaydım. Her zaman kendi yoluma engel oldum."

"Kız kardeşin de bu konuda masum değil."

"Biliyorum," dedim, tacomun içindeki lahana ve etin üzerine limon sıkarak. "Ama bu onun hayatı değil. Benim hayatım. Başarının hakemi o değil. İşlerin yolunda gitmesi için onun yaptığı gibi yapmak zorunda değilim. Her zaman ona boyun eğmek zorunda değilim."

"Amin," dedi Sloane.

"Daha fazla yazar forumuna yazacağım ve yazar konferanslarına katılacağım. Kendimi yazarların önüne çıkaracağım."

Sloane'ın kaşları havaya kalktı. "Evet, yapmalısın."

"Biliyorum, paramı biriktirmeliyim."

"Ben öyle düşünmemiştim."

Güldüm. "Evet, öyle düşünmüştün."

"Evet, öyle düşünüyordum," dedi taco ısırırken.

"Ailemden borç para alacağım, böylece maddi sıkıntım olmayacak. Çünkü başarılı olacağıma inanıyorum ve onlara bunu inandırmada pek başarılı olamadım. PowerPoint sunumu falan hazırlayacağım. Onlar buna bayılacaklar."

Kolumu sıktı. "Yeni işinden ayrılacağını söyle bana." "Ha! Evet, ayrılacağım. Çünkü işime daha fazla zaman ayıracağım." "Çünkü başarılı olacaksın," dedi.

"Çünkü başaracağım," diye tekrarladım.

BÖLÜM 38

Karanlık odamda uzanmış, durmadan ekranı kaydırıyordum. Reddedilme üstüne reddedilme. Hangi yüzü beklediğimi biliyordum. Son üç yıldır uygulamaları her yeniden indirdiğimde karşımıza çıkıyordu. Şimdi de karşımıza çıkacak ve bu, ona mesaj atmam, onu affetmem gerektiğinin işareti olacaktı. Sonuçta, o benden sadece bir hafta önce öğrenmişti. Arabada ve siloda bana söylemeye çalışmıştı ve şimdi düşündüm de, sarhoşken de söylemeye çalışmıştı. Ben ona izin vermemiştim. Kendimi aşmam gerekiyordu. Tanışmamızın sebebi bu lanet olası flört uygulamalarıydı. Başlangıçta bizi bir araya getirmişlerdi ve şimdi de tekrar bir araya getireceklerdi.

Ama o gelmiyordu. Parmağım ekranı yüzlerce kez kaydırmış gibi hissediyordum. Ekran bu noktada lekelenmişti ve her reddi kaydırmak daha zordu, avuç içlerim terlemişti. Belki de asıl işaret buydu.

Uygulamadan çıktım ve ertesi sabah saat sekize alarm kurdum. Yapacak işlerim vardı. Hayatımın dönüştüğü dramayla uğraşmanın sırası değildi.

★ ★ ★

"Tamam, yapacağım," dedi Kari.

Oturma odası karanlıktı. Telefonum çaldığında Sloane, *Promising Young Woman* filmini duraklatmıştı ve ikimiz de ekranda Kari Cross'un adını gördük. Sadece bir gün çalıştığım işten ayrılmakla geçen uzun bir gün daha olmuştu. Cheryl'e, bunun (

PowerPoint sunumunu yaptım ve ikisi de benden istedikleri miktarı seve seve verdiler ve benimle ne kadar gurur duyduklarını söylediler. Annemin Audrey'in arka bahçesindeki hesaplaşmanın gidişatından dolayı suçluluk duyduğundan emindim, ama fikrini değiştirmesini sorgulamayacaktım.

Saat şimdi dokuzdu. Çok geç sayılmazdı, ama Kari Cross'un beni araması için çok geçti. Onun bulunduğu yerde saat on birdi.

"Ne yapacaksın?" diye sordum Kari'ye, kafam karışmış bir şekilde. "Bu, gönderdiğim videolarla mı ilgili? Videolar sorunsuz ulaştı mı?"

"Harikaydılar. İhtiyacım olan her şey ve daha fazlası vardı. Beklentilerimin çok ötesindeydin."

"Teşekkürler. Çok eğlendim."

"Anlaşıyor. Sana ödeme yapmam gerekiyor. E-ödeme bilgilerini gönderir misin?" "Tabii ki. Teşekkürler."

"Ama seni bu yüzden aramadım. Bu videolar, gönderdiğin son notlar ve kariyerime ne kadar samimi bir şekilde yatırım yaptığın için seni menajerim olarak istiyorum."

Ayağa kalktım ve kucağımdaki patlamış mısır kasesi yere düştü, düşerken sehpaye çarptı ve halının her yerine patlamış mısır saçıldı.

"Ne oldu?" diye sordu Kari. "İyi misin?"

"Bir sözleşmem var" diyebildim sadece. "Rob beni dava edecek."

Kari bir dakika boyunca güldü. "Margot, Rob seni dava edemez. Ben sana geldim. Ayrıca Rob, sattığı tüm kitaplarımın telif haklarından sonsuza kadar yüzde alacak. Rob için endişelenme. Beni müşterin olarak istemiyor musun? AI kitabımı satabileceğini düşünmüyor musun?"

"AI kitabını çok iyi satacağım," dedim, aslında satabileceğimden emin olmasam da. Kitabı çok sevmiştim ve aklıma onu sevecek iki editör geliyordu.

"Web siteme bir robot eklemem gerekebilir."

"Oliver'ın arkasındaki dağınık yatakta," diye fısıldadı Sloane.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. O küçük serseri başından beri Oliver olduğunu biliyormuş. Bir an için Oliver'a kızgın olduğumu unutarak, "*Sakın ona söyleme*" diye fısıldadım.

Gülümseyerek dudaklarını kapattı.

"Ne dersin?" dedi Kari. "Sözleşmeyi hazırlayıp işe başlayacak mısın? Bu kitabı hafta sonuna kadar bitirmem gerekiyor."

"Tabii ki. Teşekkürler." Heyecanla yerinde koştum, ayak parmaklarımın altında patlamış mısırlar çıtırdadı ama umursamadım. "Seninle çalışmayı dört gözle bekliyorum."

"Yıllardır birlikte çalışıyoruz Margot. Bu çok eğlenceli olacak." Telefon kapandı.

Sloane zıpladı ve beni kucaklayarak sıkıca sarıldı. "İlk müşterin Kari Cross!"

"İnanamıyorum!" Bunun ne kadar karmaşık olduğunu düşününce, heyecanım yavaş yavaş uçurumun kenarında sallanmaya başladı. "Kari Rob'a bir şeyler söylemiş olmalı. Bu yüzden ikna oldu. Beni öldürecek."

"Neyse ki onunla yatmışsın. Sessizce çekip gidecek. Kaybedeceklerini biliyor."

Kafamı salladım ama gülümsedim. "Haklısın."

"Tabii ki haklıyım. Hiç ahlakı yok ve bu onun kendi hatası." "Doğru."

"Kari'nin kitabı nasıl bitiyor? Hayal ettiğin kadar korkunç mu?"

"Evet. Kesinlikle korkunç. Ana, yapay zekanın talimatına göre Alan'ı öldürüyor, ama yapay zekanın söylediği gibi çok mutlu. Ve kasaba yapay zekanın kurallarına uymaya yemin ettiği için herhangi bir ceza yok. Çok ürkütücü ve dürüst olmak gerekirse, ben biraz sevdim."

Sloane alaycı bir kahkaha attı. "Oliver'ın seni kırdığı için üzgünüm."

"Kırmadı. Tanrım, Kari'nin ilk müşterim olması onu çok heyecanlandırırdı." Ruh halim bir anda düştü. Boş popcorn kasesini aldım ve halıdan avuç avuç popcornu kaseye geri koymaya başladım.

"Ona söylemelisin. Videoların için sana yardım etmek için hafta sonunu feda etti."

"Bunun için bolca ödeme aldı," diye mırıldandım. "Onu gerçekten affetmeyecek misin?"

Popcorn kasesini masanın üzerine bıraktım ve yere oturdum. "Onu dinlemek istesem bile, Sloane, durum karmaşık. Audrey ile kavga ediyor olabiliriz ama onu incitmek istemiyorum."

"Bu onu neden bu kadar incitir ki? Anlamakta zorlanıyorum."

"Çünkü..." Bu kelimenin ardından ekleyecek nedenler bulmaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. "Sanırım çünkü o, geçmişte bir ara ona aitti." Kaşları, "*Aynen öyle*" der gibi yukarı kalktı. "Altı ay boyunca," dedim. "Sekiz yıl önce." "Büyük resimde bu çok kısa bir süre." "Yine de hâlâ ona karşı bir tür hak iddia ettiğini düşünüyor." "Ama..." dedi, daha fazlası olduğunu biliyor gibi görünüyordu. "Ama Oliver'ı üç yıldan fazladır tanıyorum. *Altı aylık* bir ilişki yüzünden onu rehin tutamaz. O benimdir, onun değil." "Kesinlikle öyle." "Sanırım onunla konuşmam gerek. Ona nasıl hissettiğimi söylemeliyim. Sonra Oliver'a kendini açıklaması için bir şans vermeliyim." "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Kahve masasının altından düşmüş bir patlamış mısır tanesini aldım ve parmaklarımla yavaşça çevirdikten sonra kaseye attım. Sonra onun bekleyen bakışlarıyla karşılaştım. "Onu seviyorum." Gülümsedi ve küçük bir çığlık attı. "Ama aşk her zaman her şeyi yenmez," dedim. Gözlerini devirdi. "Artık romantizmi savunamazsın." "Romantik kitaplarda her şey yolunda gider. Gerçek hayatta ise, o kadar emin değilim."

"Kaç editörden cevap aldın?" diye sordu Sloane birkaç gün sonra. Onunla öğle yemeği yemek için ofisinde buluşmuştum. Görünüşe göre, artık kendi programımı kendim belirlediğim için böyle şeyler yapıyordum: Sloane'in iş yerinin yakınındaki restoranlarda öğle yemeği yemek gibi.

"Sadece bir gündür ellerinde," dedim. Kari benim müşterim olmak istediğini açıkladıktan sonraki ilk iki gün, sözleşmelerin hazırlanması, imzalanması ve bir liste oluşturulmasıyla geçti. Kari her ikisi hakkında da pek çok fikir sahibi idi.

"Sadece bir gün olduğunu biliyorum, ama burada Kari Cross'tan bahsediyoruz. Kimse *bir şey* söylemedi mi?" Rob'un tüm yayınevlerinin editörlerini arayıp bana

bana dokunmamalarını söylemiş gibi. Tamam, bu *benim* kabusumdu. Benim hayalimdi.

"Bir yanıt aldım. Şöyle bir şeydi: *Kari Cross şimdi ne yazıyor?*"

O da irkildi.

"Biliyorum." Yan tarafına video kamera işlenmiş kristal bir kağıt ağırlığı aldım ve ona kaşlarımı kaldırdım.

"Dediğim gibi, bu ofiste yangın çıkarsa kurtaracağım hiçbir şey yok."

Onu geri koydum ve o sandalyeden çantasını aldı. "Hazır mısın?" "Evet, çok acıktım."

"Hiç endişelenmiyor musun?" diye

sordu. "Kari'nin kitabını satmak

konusunda?"

Kız başını salladı.

"Hayır, yayıncılığın ne kadar yavaş ilerleyebileceğini

biliyorsun." "Hollywood kadar yavaş," diye yanıtladı.

"Aynen öyle. Bu olacak. Senin de dediğin gibi, bu Kari Cross."

Dışarı çıkarken ön tarafta duran bir iş arkadaşına el salladı. "Peki ya konuştuğumuz diğer konu? Onunla ilgili ne yapacaksın?"

"Ne konusu?"

"Aşık olduğunla ilgili küçük itirafın mı?"

Oliver'la konuşmak istedim. Tüm kalbimle, onun söyleyeceklerinin, bana söylediği yalanların hala içimde kalan acısını atlatmam için yeterli olmasını umuyordum. Belki de bu düşünce, oyalanmamın sebebiydi. Onu ne kadar özlesem de, bunun yeterli olmayacağından endişeleniyordum. Ne derse desin, ona bir daha güvenemeyeceğimi düşünüyordum. Ve bu düşünce, kalbimi yeniden kırdı. "Bilmiyorum."

★ ★ ★

Haftanın geri kalanını mesajlarla saydım. Her gün yeni birinden yeni bir şey geliyordu.

Audrey: Maggie, özür dilerim. Bunu hiç söylemediğimi fark ettim.

Ama özür dilerim.

Ve ben yargılayıcı bir kaltakım. Lütfen telefonlarıma cevap ver.

Margot,

Kari Cross'u çok seviyorum ve eğer başka bir aşk romanı yazarsa, lütfen bana gönder. Ama korku benim uzmanlık alanım ya da ilgi alanım değil. Pas geçeceğim...

Rob: Bir avukata danışıyorum. Bunu düzeltmek için henüz geç değil.

Merhaba Margot,

Romantik roman konferansımıza katılmanı çok isteriz. Lütfen ekteki programı incele ve önerilen panellerin sana uygun olup olmadığını bize bildir.

Margot,

Korku türündeki eserlerimi saf tutmayı seviyorum. Bu kadar karmaşık bir şeyi anlayabileceğimi sanmıyorum. Beni düşündüğün için teşekkürler...

Kari: Rob bir pislik, hiçbir dayanağı yok. Lütfen onun yapabileceği tehditler konusunda endişelenme. Sadece kitabımı satmaya odaklan.

Bayan Hart,

İstedığınız romantik komedi romanımın tam metni ekte yer almaktadır. Umarım beğenirsiniz ve yakında sizden haber alırız...

Oliver: Margot, benimle konuşmadığını biliyorum, ama müşteri bulduğunda, onları web sitesine eklememi istersen bana haber ver. Sana değişiklik yapmayı öğretmedim. Sana değişiklik yapmayı öğretmeliydim. Yapmam gereken çok şey vardı. Özür dilerim... Ayrıca, seni özledim.

Margot,

Kari Cross'u seviyoruz, bu fikri sevmiyoruz...

"Kahretsin," dedim, gelen kutumdaki en son red mektubunu okurken. "Başarısız olamam." Evde yalnızdım, kimseyle konuşmuyordum, ama yine de bunu yüksek sesle söyleme ihtiyacı hissettim.

O sabah gerçekten giyinmişim, bir pantolon ve bir bluz giymişim. İş kıyafetleri. Çünkü dairem özel bir ofis alanı olacak kadar büyük olmasa da, Oliver haklıydı, iş saatlerimi günün geri kalanından ayırmak için bir şeye ihtiyacım vardı. Aksi takdirde her şey büyük, kesintisiz bir zaman akışında birbirine karışıyordu.

Oliver demişken, o sabah gönderdiği mesajı en az on kez okudum. Her cümleyi içime sindirdim, her kelime seçimini analiz ettim,

her anlamı yeniden düşündüm. *Müşteriler bulduğunda*, demişti. Ne zaman. Bana inanıyordu. Yine de cevap vermedim. Bu noktada, neyi beklediğimi bile bilmiyordum. Belki de beynimin kapanmasını ve duygularımın kontrolü ele geçirmesini bekliyordum. Alışık olmadığım bir şeydi. Ve bunun olmaması beni her şeyden daha çok endişelendiriyordu.

BÖLÜM 39

Yatağımda nefes nefese oturdum. Yine uygulamaları kaydırıyordum. Reddedilme üstüne reddedilme. Yüz üstüne yüz. Her gece uykuya dalmadan önce alışkanlığım haline gelmişti. Yeni zihin uyuşturan ritüelim. Bu gece, beklediğim yüzle sarsıldığım bir ritüel. Oliver'ın yüzü.

Onu izlerken, nazik gözlerini, harika saçlarını ve kalbi eriten gülümsemesini gördüğümde gözlerimin dolması beni şaşırtmadı. Onu çok özlemiştim. Bu, beklediğim işaretti. Duygularımın harekete geçmesi için bir başlangıçtı. Bu işareti zorladım mı? Belki. Ama yine de evren bana bunu verdi.

Ona ilk mesajımın ne olması gerektiğini düşünerek gergin bir şekilde dudağımı ısırdım. *Burada karşılaşmak ne güzel? Yine mi karşılaştık? Böyle karşılaşmayı bırakmalıyız?* Hepsi çok basit ya da çok hafif geliyordu. Samimi olmam gerekiyordu. Şöyle bir şey: *Seni özledim. Seni dinlemeye hazırım.*

Bu, tam bir döngü olacaktı. Uygulamada tanıştık, uygulamada tekrar tekrar karşılaştık ve şimdi de uygulamada barışacağız. Bizim tatlı karşılaşmamız.

Gülümsedim ve sağa kaydardım.

Hiçbir şey olmadı. Ekranımda *eşleşme* mesajı görünmedi. Belki onun profilini önce ben görmüştüm ve şimdi onun onayını beklemem gerekiyordu. Ya da belki o sola kaydırmış, beni reddetmişti.

O ana kadar, eski sevgilisinin kız kardeşiyle çıkmanın çok tuhaf olacağına karar vermiş olabileceği aklıma gelmemişti. Tek açıklamak istediği şey, neden yalan söylediği, çünkü o iyi bir adamdı ve yalan söylemezse vicdan azabı çekecekti, sonra da yoluna devam edecekti. Hâlâ uygulamalarda olması kafamı karıştırıyordu. Hiç çıkmamış mıydı? Kaç kadınla sohbet ediyordu?

Belki de bu, evrenin bana verdiği gerçek bir işaretti. Ve bana onu bırakmamı söylüyordu.

★ ★ ★

Pazartesi günü kahve dükkanında önümde iki kişi sıra bekliyordu ki telefonum çaldı. Sloane ve Cheryl erken öğle molasında benimle burada buluşacaklardı, bu yüzden geç kalma nedenlerini söyleyeceklerini düşünerek telefonumu çıkardım. Ekrandaki isim beni dondu.

"Merhaba, ben Margot," diye cevap verdim, kahve dükkanının ortasında profesyonelce konuşmak için elimden geleni yaptım.

"Merhaba Margot, ben James Rosen." Korku türünün en iyi editörlerinden biri.

"Merhaba James. Nasılsın?"

"İyiyim. İyi."

"Sıradaki," dedi kasadaki barista, belli ki ilk kez söylemiyordu.

Nedense önümde sırada bekleyen iki kişi, ben fark etmeden siparişlerini vermişlerdi. Özür dileyerek elimi kaldırdım ve yana çekildim, daha iyi duyabilmek için sol kulağımı tıkadım. "Bana iyi haberler mi var?"

"Bu kitap, Margot, harika."

Göğsüm genişledi, neredeyse patlayacak gibiydi. "Beğeneceğini biliyordum."

"Okumayacaktım, ama bu projeye olan tutkunuz beni ikna etti." Boğazını temizledi. "Peki, rakiplerim kimler ve bunu elde etmek için hangi boks eldivenlerini giymem gerekiyor?"

Tepki vermemeye çalıştım. Onun için bu, beklediğim bir şeydi. Kendime güveniyordum ve sakindim. "Bir iki gün içinde sana haber veririm." Şimdi sıra bendeydi. Başka bir editör için değil, bu kitap için doğru kişi oydu, ama daha fazla ilgi çekmek için, bu da ondan daha yüksek bir avans alacağım anlamına geliyordu. "En iyi teklifini hazırla."

"Tamam," dedi.

"Oh, James. O, tüm farklı türlerin tüm unsurlarını korumak istiyor. Buna açık mısın?"

"Buna çok açığım."

"Harika. Yakında görüşürüz."

Ekranımdaki kırmızı düğmeye basarak aramayı sonlandırdım ve sessizce çılgılık attım, bir daire çizerek küçük bir dans yaptım.

"Affedersiniz, bayan?"

Sesin sahibi yönüne başımı çevirdim ve yüzümden kan çekildi.

"Sanırım içeceklerimizi karıştırmışlar," dedi Oliver, gözlerinde yumuşaklık vardı.

Bana buzlu bir chai uzattı.

Elimde sadece cep telefonu olduğunu fark ettim.

"Senin bir içecek alman gerekiyordu," dedi. "Sen içecek almadın." "Bir telefon aldım," dedim.

"Kahretsin," dedi.

Elinde tuttuğu içkiye uzun bir süre baktım. Sanki beynim ve duygularım çalışmayı durdurmuştu.

Elini yavaşça indirdi. "Üzgünüm. Bu, kafamda daha romantik görünen aptalca bir fikirdi... Gideceğim."

"Hayır," dedim ve o geri çekilmeyi bıraktı.

Çevremizi gözlemledim. Telefonda konuşurken kafenin kenarına doğru ilerlemiştim ve orada, tek bir kitap bile olmayan bir kitaplığın yanında, kenarda duruyorduk. Satılık bitkiler, kahve paketleri ve hatta mumlar vardı. Ama kitap yoktu.

Yine içeceği uzattı ve bu sefer aldım, ellerimiz birbirine değdi.

"Beni sağa kaydırmadın," dedim, ellerimle çayı kavrayarak, sanki şu anda beni ayakta tutan tek şey oymuş gibi.

"Ne?"

"O günler önceydi. Yani sen sola kaydırılmış olmalısın. Ben sağa kaydurdum. Sen sola kaydurdun. Eşleşmedik," dedim, boğazım bu anı ve hissettiğim hayal kırıklığı nedeniyle düğümlemişti.

"Hayır," dedi. "Kaydırmıyorum. Hiç kaydırmadım."

"Kaydırmıyorsun?" diye sordum, biraz kafam karışmış bir şekilde.

"Uygulamaları silerdim, ama mesajlarımız orada. Onları tekrar tekrar okudum. Bunun sağlıksız ve takıntılı olduğunu biliyorum, ama bunu yapıyorum çünkü... çünkü seni özleyorum Margot. Çok özleyorum."

Başımı salladım ama ne kadar hissetsem de aynı şeyi söyleyemedim.

"Onun kız kardeşi olduğunu bilmiyordum," dedi. "Yani, ilk başta hiç bilmiyordum. Üç yıl önce arabada, tüm bu yıllar boyunca mesajlaşırken, birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunda. Telefonunda onun adını görene ve soyadını öğrenene kadar bilmiyordum. O zaman bile emin değildim çünkü kız kardeşinin adı Maggie'ydi. Bu yüzden eve gidip onu ve seni Google'da aramak zorunda kaldım."

"Ve sonra öğrendin," dedim.

O da başını salladı.

"Benimle yatmadan *önce*."

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı, sonra tekrar açtı. "Üzgünüm."

"Neden bana söylemedin?"

"Söyleyecektim. Düşünüyordum. Ama ikiniz kavga ediyordunuz ve onunla barışmanızı istedim, başka bir gerginlik kaynağı olmak istemedim ve öğrendiğimde seninle birlikte olmaktan vazgeçtim. Ama spor salonuna geldin. O zaman sana söylemeye çalıştım ama beni durdurdun. Sonra Paso Robles'a gitmek için benden araba istediniz. Ve senden uzak kalmak istemedim. Belki gerçekten sadece arkadaş olabiliriz diye düşündüm. Seni hayatımda istedim. Sonra siloda geçmişin geçmişte kaldığını ve sekiz yıl geçtiğini söyledin ve ben de zaten biz..." Omuzları düşerek iç geçirdi, sanki her şeyi yüksek sesle söylemek, ne kadar büyük bir hata yaptığını ortaya çıkarmış gibi. "Hiçbir mazeretim yok. Ben bir korkakım. Sana söylemeliydim."

"Söylemeliydin."

Yutkundu, yüzünde konsantre bir ifade belirdi. "Düşündüğünü görebiliyorum," dedim.

"Ben böyleyim."

"Biliyorum," dedim. "Ve ben bazen... çoğu z a m a n... dürtüsel davranırım. Kız kardeşim gibi değilim."

"Biliyorum," dedi.

"Peki, ne gibi sonuçlara vardın?" "Sonuçlar mı?" diye sordu.

"Son birkaç haftadır yaptığın tüm düşünceler. Bir sonuca vardın mı?"

"Aptal olduğum gerçeği dışında mı?"

"Evet, onun dışında."

Biraz güldü, belki de alaycı tavrımın farkına vardı, belki de bunu iyiye işaret olarak algıladı. "Senin benim için iyi olduğunu anladım. Beni kafamdan kurtarıyor, bana meydan okuyor ve beni mutlu ediyorsun. Akıllı, eğlenceli, ilginç ve çok seksi birisin. Sen her şeysin. Ve ben..." Durdu ve nefes aldı, sonra gözlerime hayretle baktı. "Beni sağa mı kaydıldın?"

Başımı salladım ve elimdeki içkiyi kaldırdım. "Bana tatlı bir tanışma yaşatmak istedin."

"Seni seviyorum, Margot."

Kalbim göğsümde hızla atıyor, nefesimi kesiyordu. "Sen de aynı şeyi söylemeyecek misin?" diye başka bir ses geldi.

Sağıma baktım ve Sloane ile Cheryl'in kol kola durduklarını gördüm.

"Gerçekten çok güzel bir konuşmaydı," dedi Sloane. "Onu affediyorsun, değil mi?" "Sloane, biz burada özel bir konuşma yapıyoruz."

"Bir kahve dükkanının ortasında mı? Burası pek özel bir konuşma ortamı sayılmaz."

"Haklısın," dedim. "Değil. Gidiyoruz."

"Ne?" diye itiraz etti Sloane. "Artık kendimi kaptırdım. Öpüşmeyi görmek istiyorum." "Burası film seti değil," dedim.

O inledi. "Peki, çık buradan."

Oliver elini uzattı ve ben de tuttum. Yürürken elimi sıkıca tuttu ve kollarımda bulanık bir sıcaklık yayıldı. Dışarıda, kahve dükkanının etrafındaki ağaçlar büyük şapkalı ve turuncu yelekli bir adam tarafından budanıyordu. Havada taze kesilmiş çim kokusu vardı. Çayımı bir yudum aldım ve sıvı boğazımdan serin bir yol izleyerek aşağı indi.

Oliver başını eğerek bana döndü. "Nereye gidiyoruz?"

"Benim evim daha yakın." Bu bana bir şeyi hatırlattı. "Neden buradasın?" Burası onun evine en yakın kahve dükkanı değildi.

Elimi tutmaya devam ederken başparmağıyla avucumu yavaşça okşadı.
"Artık kahve içmek için buraya geliyorum."

"Gerçekten mi?" dedim. "Evime en yakın olan mı?"

"Evet," diye cevapladı. "Seni görmek istedim, sadece bir dakikalığına olsa bile." "Peki ya ben seni bir dakikadan fazla görmek istersem?" diye sordum. "İster misin?" diye sordu. "Beni affedebilir misin?"

Kaldırıma park etmiş arabasının yanında durduk ve bana yolcu kapısını açtı.

"Arabam otoparkta," dedim. "Evimde buluşalım mı?" "Seni bırakayım mı? Lütfen."

Gülümsedim. "Fikrimi değiştireceğimden mi korkuyorsun?"

"Henüz kararını ne yönde vereceğini bile bilmiyorum," dedi.

Sağa kaydırmam, elini tutmam ve onu evime davet etmem her şeyi oldukça netleştirmişti ama belki de kız kardeşim ve bunun onu nasıl hissettireceği konusunda hala içimde kalan tereddütleri hissetmişti. Yine de burada durup ona bakarken, her şey söylendiğinde ve yapıldıktan sonra, bu seçimin benim seçimim olduğunu, onun değil, ve ben Oliver'ı seçtiğimi biliyordum. Kendimi seçtim.

Ona bir adım daha yaklaştım, aramızda tuttuğu araba kapısı vardı. Kapı çerçevesinin üst kısmını tuttum ve parmak uçlarımda yükselmeye çalıştım. "Bu, durumu daha net hale getiriyor mu?" diye sordum, ağzına birkaç santim uzaklıkta.

O sıırttı. "Biraz."

Dudaklarımızı kısa bir an için birbirine değdirdim.

"Peki ya bu?" "Bu yardımcı oluyor," dedi.

"Beni eve götür," dedim. "Ve birbirimize tam olarak nerede durduğumuzu gösterebiliriz." Arabasına bindim, içkimi orta konsoldaki tutucuya koydum ve emniyet kemerimi taktım.

Yol boyunca, bazen sürüşü zorlaştırsa da, elimi hiç bırakmadı.

"Kitabı sattın mı?" diye sordu. "Kahve dükkanında."

Oliver'ın o anda ortaya çıkmasıyla, beynim bunu henüz sindirememişti. "Neredeyse," dedim. "Satın alma kurulunu ikna etmesi gerekecek, ama bence şansı yüksek. AI kitabı."

"Bekle. Kari Cross mu?" dedi. "Kari'nin menajeri misin?"

Başımı salladım, yüzümde aptalca bir gülümseme belirdi.

"Evet, öyleyim." "Senin gibi bir menajeri olduğu için şanslı.

Peki ya Rob?"

"Rob onu bırakmaya çalışıyor." Hala her gün ondan tehditlerle dolu bir mesaj alıyordum. "Dört yıldır onun kitaplarından hiçbirini okumadı."

Oliver burnundan bir nefes verdi. "Onu yumruklamamı mı isterdin? Keşke onu yumruklasaydım."

"Hayır," dedim. "İstemem. O da şikayet ederdi." "Bunu düşünmemiştim."

"Bunu düşünmemiş *miydin*?"

Oliver apartmanımın önündeki benim park yerime park etti. "Seninle gurur duyuyorum." "Ben de."

Motoru kapattı ve bana döndü.

Ona doğru eğildim, dudaklarını dudaklarımda hissetmeye hazırdım.

"Sadece konuşabiliriz, Margot. Söylemen gereken başka şeyler varsa." diyerek beni durdurdu.

"Seni seviyorum Oliver. Şu anda söylemem gereken tek şey bu."

Beni öptü, dudaklarımız sanki son birkaç haftadır varlıklarını yitirmiş gibi bir araya geldi. Ağzı sıcaktı ve tarçın tadı vardı.

"Seni özledim," dedim öpüşmelerin arasında. "Sensiz kaybolmuştum."

"Arabaları gerçekten seviyorum," dedim. "Ama içeri girebilir miyiz?" "Hadi içeri girelim."

Vücudumuzun çeşitli yerleri birbirine değerek eve girmeyi başardık. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, o benim gömleğimi çıkarmaya başladı. Ben de onun pantolonunun düğmelerini açıyordum ve koridorda ilerlerken arkamızda bir giysi izi bırakıyorduk. Odamda, o güçlü kolunu belime doladı ve beni yatağıma kadar taşıdı.

"Yatak yapılmamış," dedim dudaklarına.

"Fark etmedim," dedi, beni yatağa indirip arkamdan yatakta uzandı.

"Bu senin için tuhaf mı?" diye sordum.

"Yaslanmamış yatağın mı? Hayatta kalırım."

Gülerek, "Hayır. Audrey'in kardeşi olduğum için" dedim.

Bu sözler üzerine yanıma çöktü ve dirseğiyle kendini destekledi. "Daha fazla konuşmalısın."

"Sanırım öyle."

Elimi tutup dudaklarına götürdü, bir an düşündü ve ağzını parmak eklemelerime dayadı. "Belki benim için garip olmalı, ama yıllardır kız kardeşini düşünmemiştim... alınma."

"Onun günlük videolarını internette izlemiyor musun?"

"Sen söylemeden onun bunu yaptığını bile bilmiyordum."

Giysilerimizi çıkarırken ve odaya girerken duvarlara çarparak ilerlerken, birimiz bir düğmeye basmış ve tavan vantilatörü başımızın üzerinde yavaşça dönmeye başlamıştı. Birkaç kez dönmesini izledim. "Hayatım boyunca onunla karşılaştırdım ve hep yetersiz kaldım. O her zaman benden daha iyi, daha büyük, daha güzel, daha akıllı, daha başarılıydı."

O itiraz etmeye başladı ama ben parmağımı kaldırdım.

"O her şeyde mükemmeldir. Hatta aynı anda iki bebek bile doğurdu! Ve dürüst olmak gerekirse, bu sorun değildi çünkü ilgi alanlarımız o kadar farklıydı ki, onun sahip olduğu şeyleri zaten istemediğimi kendime söyleyebiliyordum. Ama onun senden önce seni sevdiğini, senden önce seni doğurduğunu öğrendiğimde, bunu aşabileceğimi sanmadım."

"Peki şimdi?" diye sordu, bir tutam saçımı kulağımın arkasına iterek.

"Artık, sürekli kız kardeşimi etkilemeye çalışarak, onun belirlediği standartlara uymaya çalışarak yaşayamayacağımı anlıyorum. Ve o, ne kadar başarılı olursa olsun, benim hayatımı da kendi hayatı gibi yönetemez."

"Bu çok iyi bir farkındalık." Parmağı, ikimizin vücudunda kalan tek giysi olan sütyenimin dantel kenarını yavaşça izledi ve beni titretti. "Ayrıca, sen tanıdığım en zeki, en güzel ve en komik kadınsın."

Parmağı, sütyenimin askısına doğru ilerledi, altına kayd ve omzumdan çıkardı. Vücudumdaki tüm sinir uçları zevkle titredi. "Kız kardeşimden bahsetmek seni soğutuyor mu?"

O güldü. "Normalde öyle olurdu, ama sen burada sadece sütyeninle yatarken, ağzından çıkan sözlerin ters bir etki yaratıyor."

"İyi." Gözlerim onun güçlü kollarını dolaştı, sonra elimi onun kaslı göğsündeki seyrek kılların üzerinde gezdirdim. "Seni özledim. Bunu özledim."

Beni kalçamdan tutup vücuduna yasladı. "Ben de."

"Anlıyorum," dedim ve kendimi ona daha da sıkı bastırdım.

"Margot?" Sütyenimin arkasındaki kancaları açtı, ben de sütyenimi çıkardım ve yere attım.

"Evet?" diye sordum.

"Her şey yolunda olacak mı? Bu yolunda mı?" Başımı salladım. Göğsüm onun göğsüne sıcak bir şekilde değiyordu.

"Çünkü seni istiyorum." Elleri sözleriyle beni keşfetti, göğüslerimin yanlarından belime doğru kaydı, kalça kemiğimin hemen altındaki hassas noktada durdu ve beni oradan kavradı.

"O zaman al beni," dedim.

Akıcı bir hareketle beni sırt üstü çevirdi, vücudu üstümdeydi. Ağırlığı bacaklarımın arasında yerleşen ve zonklayan bir heyecan yarattı. Yumuşak ve acil ağzı, her santimimi keşfetti. Ve ona tutunurken, doğru seçimi yaptığımı biliyordum. Gerçekten iyi olacağımızı. İyi olmaktan da öte. Mükemmel.

BÖLÜM 40

"Bunu yapmak istemiyorum," dedi Oliver. Ertesi hafta sonu, ailemin evinin önündeki arabada oturuyorduk. Aile yemeği için buradaydık, kardeşim çoktan içeri girmişti. Tarafsız bir yer, diye düşünmüştüm. Ama belki de o daha önce buraya gelmişti. Belki de burası planladığım kadar tarafsız bir yer değildi.

Elini tuttum ve gülümsedim. "Çok yazık. Bu senin kefaretin." "Bu kefaret değil, intikam gibi geliyor."

"Oliver, o sonsuza kadar hayatımızın bir parçası olacak. Eğer bunu kabul edemiyorsan, o zaman..." Bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilemedim. Ona ültimatolara vermeye çalışmıyordum, ama bu benim ailemdi ve o benim erkek arkadaşımı ve onların iyi geçinmesini istiyordum. Buna çok ihtiyacım vardı.

"Hayır, kabul edebilirim. Bana bak," dedi ve ben yan camdan ön verandayı incelemekten vazgeçip onun yumuşak kahverengi gözlerine baktım. "Kabul edebilirim. Sadece sızlanıyorum. İlk buluşma garip olacak. Bundan sonra daha iyi olacak."

"Söz veriyor musun?" diye sordum, çünkü şimdi bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyordum. Belki de çok erkendi. Belki de kız kardeşimle yüz yüze konuşana kadar beklemeliydim. Sadece telefonda konuşmuştuk ve ona Oliver'la çıkacağımı, hatta zaten çıktığımı, çünkü onun üzerinde hiçbir hakkı olmadığını söylemiştim.

Yüzünü göremediğim için, "Haklısın ve senin adına sevindim" dediğinde gerçekten ciddi olup olmadığını anlayamadım.

"Geldiğimi biliyorlar, değil mi?" diye sordu Oliver, ikimiz de koltuklarımızda sıkıca otururken, kapılarımızı açmaya hiç niyetimiz yoktu.

"Evet, biliyorlar. *O kadar* acımasız
değilim." "Bill ve...?"

"Jennifer," dedim, ailemin isimlerini vererek. "Audrey, Chase ile evli ve
çocuklarının isimleri Jack ve Samuel."

"Tamam, anladım."

"Ailelerle tanışırken nasılsın?" diye sordum. "Normal
şartlar altında, rüya gibiyim."

Ben burnumu çektim. "Eminim aileler
seni çok seviyordur." "Sadece bir
aileyle tanıştım."

"Yani daha önce buraya gelmedin," dedim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır, gelmedim. Daha önce geldiğimi mi
sandın?" "Emin değildim. Peki ya Chase? Onunla hiç tanıştın mı...
üniversitede?"

"

Ne demek istediğimi anladığını belli eden bir şekilde, nefes nefese bir
kahkaha attı. "Hayır.

Kız kardeşin bana onun hakkında çok açık bir şekilde anlattı." "Bu doğru gibi
görünüyor," dedim ve orta konsolda duran ön kolunu tuttum.

"Elini elime koydu. "Bunu aştığımı tekrar belirtme ihtiyacı duyuyorum.

Elini benimkinin üzerine koydu. "Bunu geride bıraktığımı tekrar belirtme
ihtiyacı duyuyorum. Bunu geride bıraktığımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim.

"Ailelerle tanışırken *nasılsın*?" diye sordu, merakla. "Seni sevdiklerini
tahmin ediyorum."

"Zaman mı kazanıyoruz?" diye sordum.

"Kesinlikle oyalanıyoruz," dedi.

"Gidelim mi?" diye sordum. "Buradan çıkıp taco yiyip sonra duşta seks
yapabiliriz. Henüz bunu yapmadık."

Gülümsedi. "Çok ikna edici bir argüman, ama hayır, gitmeyeceğiz.
Buradayız. Bunu yapabiliriz." Önce kendi kapısını açtı. Ben hala içinde
otururken, arabanın etrafından dolaşıp benim kapımı açtı. "Bundan sonra daha
kolay olacak," diye tekrar söz verdi.

Arabadan indim ve el ele tutuştuk. "Bir süredir ebeveynlerle tanışmadım,"
dedim, yürürken onun önceki sorusuna cevap vererek. "Ama pek iyi değildim.
En son seferinde, kendimi tutamadım ve onların çok sevdikleri kediye
aşağıladım. Bu kesinlikle sonun başlangıcıydı."

"Annem ve kardeşim seni çok severlerdi."

"Peki baban? Uzun zaman önce evi terk ettiğini ve onu görmediğini biliyorum, ama onunla hiç *konusuyor* musun?"

"Hiç."

"Bunu sonra konuşuruz," dedim.

"Duş seksinden önce mi, sonra mı?" diye sordu.

"Görünüşe göre seks sırasında aile üyelerini konuya dahil etmekte iyiyim. Bunu deneyebiliriz."

O inledi. "Lütfen, yapma."

Verandaya vardığımızda, elini sıktım ve ona döndüm. "Teşekkür ederim," dedim.

"Ne için?" diye sordu.

"Bunu yaptığın için. Kendin olduğun için. Beni sevdiğin için." "Dünyadaki en kolay şey."

Kapı koluna uzanırken aynı anda kapıyı çaldım. "Merhaba!" diye seslendim ve içeri girdim. "Geldik."

"Buradayız, tatlım!" diye seslendi babam.

"Duşta seks için son şans," diye Oliver'a fısıldadım.

"Şimdi ya da asla mı diyorsun? Çünkü bu durumda cevabım değişir."

Gülümsedim ve elini tekrar tuttum, onu resmi ön odadan geçerek evin arkasındaki büyük odaya götürdüm. Yeğenlerim ilk tepkiyi verdiler, bana doğru koşarak bacaklarımı kucakladılar.

"Başkalarının çocuklarının seni sevmediğini söylediğini sanıyordum," dedi Oliver sessizce.

"Onlar başkalarının çocukları değil," dedim, benim adımları haykırırken saçlarını okşayarak. "Onlar ailem."

"Çocuklar," dedim çömelerek. "Bu Oliver."

"Liver mi?" diye sordu Sammy, dudaklarını kıvrarak.

"Oliver dedi," dedi Jack.

"Oh! Merhaba!" Sammy güldü ve sonra ikisi de arka kapıdan dışarı koşular, sanırım aileleri oradaydı.

"Hoş geldiniz!" Annem mutfaktan, babamın yanında dururken seslendi. İkisi birlikte salata için sebzeleri doğrayıyorlardı.

"Anne, baba, bu Oliver."

"Şarabı arabada unuttum," dedi Oliver. "Size şarap getirdim." Bir adım geri attı.

Ona baktım. Yüzü solgundu. Düşündüğümünden daha gergindi. "Sorun değil, birazdan alırsız," dedim.

"Çok düşüncelisin," dedi annem. "Teşekkürler."

"Özür dilerim," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum. Beni ağırladığınız için teşekkür ederim." "Tabii ki," dedi annem. "Sonunda seninle tanıştığımıza sevindik... Yani,

Margot aracılığıyla, değil de..." Tamam, annem de gergindi.

Arka kapı açıldı ve Audrey içeri girdi. Chase muhtemelen ızgarada çalışıyordu. "Merhaba!" dedi, neşeli ve keyifli bir sesle. "Oliver! Seni görmek ne güzel. Hiç değişmemişsin." Bana sarıldı ve sonra Oliver'a elini uzattı.

Oliver elini bir kez sıktı ve bıraktı.

"Tamam," dedim. "Artık hepimiz bu garip anı atlattığımıza göre, artık normal davranabilir miyiz?"

Babam güldü. "Sana bir bira getireyim mi, Oliver?"

"Evet, lütfen." Babamı buzdolabına kadar takip etti.

"Garip *miydin*?" diye sordu Audrey. "Ben garip hissetmedim." "YouTube sesini kullandın," dedim.

"Öyle yaptın," dedi annem kıkırdayarak.

"Sen de ondan beter değildin," dedim anneme.

"Üzgünüm! O kadar yakışıklı ki, kendimi tutamadım."

"Hâlâ odada," dedi babam. "En azından onu dışarı çıkarana kadar bekle."

Oliver bana *kurtar beni* bakışı attı ve ben sadece *af* diledim.

Herkesin normale dönmesi uzun sürmedi. Bistro ışıklarıyla aydınlatılmış verandada, dış mekan hoparlörlerinden gelen yumuşak müzik eşliğinde yemek yedik. Chase, gösterdiği bir mülkte tavan panelinden bir farenin müşterinin kafasına düştüğü hikayesini anlatıyordu.

"Bundan nasıl kurtulursun?" diye sordu Oliver. Yanaklarına renk gelmişti ve sandalyesine yaslanarak rahatlamıştı. Hatta akşam yemeği boyunca elini dizime, sırtıma veya koluma koymuştu.

"Kurtulamazsın," dedi Chase gülerek. "Onları dışarı çıkarır, iyi dileklerini sunar ve hemen böcek ilaçlama şirketini ararsın."

Audrey ayağa kalkıp boş tabağını aldı, sonra bana kaşlarını kaldırarak yemeğimi bitirip bitirmediğimi sordu. Tabağı ona vermek yerine, ben de ayağa kalkıp ona yardım ettim. Oliver da aynı şeyi yapmak için harekete geçtiğinde, elimi omzuna koydum. "Onunla konuşmak için bana bir saniye ver," dedim kulağına.

O da başını salladı ve sandalyesine geri oturdu.

Audrey ve ben mutfığa dört tabak götürdük ve artan yemekleri çöpe atmaya başladık. O, alışılmadık bir şekilde sessizdi.

"Nasıl hissediyorsun? Bu gece ve tüm bunlar hakkında?" diye sordum.

"Bunun önemli olduğunu düşünmemiştim." En son temizlediği tabağı tezgaha koydu.

İç geçirdim. "Audrey. Tabii ki önemli. Anlamıyor musun? Hayatım boyunca yaptığım her şey, senin benimle gurur duyman içindi. Sana çok hayrandım. Söylediğin her şey, hayatımda başkalarının söylediklerinden daha fazla ağırlık taşıyordu. Kendim dahil. Hiçbir şeyi gerçekten düşünmek veya tam olarak ne istediğimi analiz etmek zorunda kalmadım çünkü bunun için sen vardın. Sonra hayatım çöktü ve bazı şeyleri çözmem gerekti. Ve çözdüm. Bu süreçte seni incitmeye çalışmıyordum, sadece kendimi bulmaya çalışıyordum."

Gözlerime baktı ve gözleri bastırılmış duygularla parlıyordu, tüm kirli tabaklar şimdi tezgahta bulaşık makinesine konmayı bekliyordu. "Peki buldun mu?"

"Sanırım. Hala üzerinde çalışıyorum. Ve bulduğum şey, senin benim hayatımı yaşayacağın şekilde ya da benim için seçeceğin şeyler olmayabilir, ama umarım benim için mutlu olabilirsin."

"Gerçekten benim bir kaltak olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" dedi, gözünden bir damla yaş süzülerek yanağına düştü.

Kız kardeşimin en son ne zaman ağladığını hatırlayamıyordum. "Hayır! Öyle düşünmüyorum. Gerçekten öyle düşünmüyorum."

"Tabii ki senin adına mutluyum Margot," dedi.

"Artık Margot mu oldum?"

"Bilmiyorum. Sana ne dememi istersin? Maggie çocukluk adındı."

"Maggie de olur. Ama sadece sen öyle seslen."

Bir adım öne çıktı ve beni kucakladı. "Özür dilerim. Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Seni kendinden emin olmaktan uzaklaştırmak istememiştim."

"Biliyorum," dedim, ona sarılarak.

"Senin düşündüğün kadar kendime güvenmiyorum," dedi. "Çoğu zaman rol yapıyorum."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" dedim. "Senin de insan olduğunu bilmek güzel."

Geri çekildi ve bana baktı. "Sen çok rahat ve eğlenceli birisin. Hemen güler, hemen arkadaş edinirsin. Bunu hep kıskanmışımdır."

"Öyle miydin?"

Başını salladı ve omzumun üzerinden sarkan saçımın ucunu nazikçe çekti. "Seninle gurur duyuyorum. Her zaman duydum."

Harika, şimdi de beni ağlatacaktı. Zor bir şey değildi, ama yine de. "Her şey yolunda mı?" diye sordu annem, arka kapıdan girerken. "İyiyiz," dedim, sonra Audrey'e baktım.

"Çok iyi," dedi Audrey. "Herkes tatlıya hazır mı?"

"Evet, ben yardım ederim," dedi annem, sonra bana dönerek, "Gidip erkek arkadaşını kurtarmalısın."

"Kurtarılması mı gerekiyor?" diye sordum, gözlerim pencereye kaydı.

"Babam ona kodlamayı ayrıntılı olarak açıklaması için soruyor."

Gülerek Audrey'nin elini son bir kez sıktım ve Oliver'ın yanına çıktım. Kodlama konusunu geçtikleri belliydi, çünkü Chase ve babam son T-ball maçını tartışırken, çocuklar çimlerde koşuşturuyorlardı.

Oliver'ın kucağına oturdum, kollarımı boynuna doladım ve yanağımı onun yanağına dayadım.

Kollarını hemen belime doladı. "Her şey yolunda mı?" "Evet, geldiğimize sevindim," dedim.

"Ben de," dedi. "Aileni seviyorum."

"Seni seviyorum," dedim.

Beni sıkıca sararken, kahkahası göğsünden benim göğsüme kadar yankılandı.

BİR YIL SONRA

New York, Los Angeles gibi değildi. Sıcak, nemli, kalabalık, canlı, heyecan verici ve ilginç bir şehirdi. Gidilecek çok yer olduğu için herkes aceleyle dolaşıyordu. Binalar gökyüzüne uzanıyor, bulutlara dokunuyordu. Korna sesleri, bisiklet zilleri, taksi şoförlerinin ve inşaat işçilerinin bağırışları, müzik, kahkahalar ve sohbetler ile gürültülü bir şehirdi. Ve ağaçlar vardı. Beklediğimden daha fazla ağaç vardı. Bazıları beton denizin ortasında küçük demir kapılarla çevriliydi. Tuğla duvarlara tırmanan sarmaşıklar, verandalarda duran ve pencere kutularına asılan saksı çiçekleri vardı. Köşelerde yemek arabaları vardı ve insanlar önlerinde bozuk paralarla dolu kutularla gitar çalıyordu.

Buranın yayıncılığın merkezi olması beni şaşırtmadı.

"Burası çok kalabalık," dedim, Oliver'ın elini tutarak Ritz-Carlton'a doğru ilerlerken.

"Neyin dolu?" diye sordu.

"Her şeyin," dedim.

"Buraya taşınmak mı istiyorsun?"

"Burayı ziyaret etmek istiyorum. Çok daha sık. Ama hayır, benim evim Los Angeles." Elimi sıktı. "Heyecanlı mısın?"

Kari'nin AI kitabı Salı günü çıktı ve çok iyi eleştiriler aldı. Şu anda Ritz'in balo salonunda kitabın lansmanı yapıliyordu. Sektörden birçok önemli kişi oradaydı ve Kari'yi ve başarısını kutluyorduk. O bir risk almıştı. Kendi türünün dışına çıkmıştı ve bu büyük bir başarıyla sonuçlanmıştı.

"Evet, heyecanlıyım. Lacey'nin kitabı hakkında konuşmak istediğim bazı editörler var." Artık müşterilerim vardı. Hem de çok sayıda. Eski müşterilerimden bazıları bile beni bulmuş ve mevcut projeleri için bana katılmışlardı. Ve sadece Kari'nin kitabını satmamıştım. Aslında, *Publishers Weekly* dergisinde Yükselen Yıldız olarak yer almıştım. Hâlâ ailemin borcunu ödüyor ve faturalarımı zar zor ödüyordum, ama yoluma devam ediyordum.

"Çok fazla çalışmayın. Bu bir parti," dedi. "Bir kutlama."

"Kutlamaları severim."

"Biliyorum."

Otelin ön kapısında, Kari'nin kitabının kapağının devasa bir kesiti vardı. Oliver'a telefonumu uzattım ve o da onun önünde dururken bizim bir selfie'mizi çekti. Sonra telefonu bana doğru çevirip ekranı gösterdi. "Kız kardeşin arıyor."

FaceTime aramasını cevaplaması için başımı salladım. Ekranda uyuyan yeğenimin görüntüsü belirdi. "Adeline bu gece sana şans dilemek istedi," dedi Audrey. Kızı şimdi yedi aylıktı ve şimdiye kadar gördüğüm en tatlı bebektir.

"Ah, onu özledim," dedim ve telefonu elinden aldım.

"Merhaba Audrey," dedi Oliver. Evet, ilk başta ikisi birbirleriyle etkileşime girdiğinde durum biraz garipti. Belki de başlangıçta hissedeceğim kıskançlık duygusunu tam olarak tahmin edememiştim. Ama sonra bu duygular kayboldu, çünkü geçmişte yaşadıkları birkaç hikayeyi paylaşımlarının dışında, birbirlerini tanımaya başlayan iki yabancı gibiydiler. Oliver hakkında Audrey'den daha fazla şey bildiğim açıktı.

"Meşgul olduğumu biliyorum," dedi Audrey. "Sadece tebrik etmek istedim. Kari'ye selam söyle ve kitabını çok beğendiğimi söyle."

"Bu gece bana tavsiyende bulunmayacak mısın? Bu benim ilk büyük partim."

"Bana sen tavsiye vermelisin, küçük kardeşim. Harikasın."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattık ve Oliver ile ben, şık giyinmiş ve eğlenen insanlarla dolu balo salonuna doğru yürüyüşümüzü tamamladık.

Kapının hemen ötesindeki büyük masanın üzerinde Kari'nin kitabından yığınlarca vardı.

Kari, bu akşam konuklara dağıtmak için kitapları önceden imzalamıştı.

Kari balo salonunun ortasında benimle buluştu ve bana sarıldı. "Korkma, ama Rob da burada."

"Rob'u davet mi ettin?" diye sordum.

Rob. O sessizce gitmedi. Kari ile sözleşme imzaladıktan sonra üç ay boyunca her hafta kavga edip birbirimizi tehdit ettik. Ama beni dava etmedi. Ben de onu ifşa etmedim. Sonra bir gün, birdenbire durdu. Diyaloğu yeniden başlatmak istemediğim için nedenini sormadım. Romantik yanım, deli gibi aşık olduğu ve öfkesi kaybolduğu için böyle olduğunu söyledi. Sloane, "Umarım yirmi dört yaşındaki asistanına aşık olmamıştır" demişti.

"Onu ben davet etmedim," dedi Kari. "Ama yayıncılığın nasıl olduğunu bilirsin..."

"Küçük," dedim.

"Aynen öyle. Nazik davranabilir misin?" Bunu Oliver'a yöneltti. "Rob'un kim olduğunu bilmiyorum," dedi.

Kari güldü. "İyi cevap."

Sağımdan bir kadın yaklaştı ve onu hemen rüyamdaki ajansımdan Doris Mesner olarak tanıdım. "Sen Margot olmalısın," dedi ve elini uzattı.

"Evet, benim. Tanıştığımıza çok memnun oldum, Doris."

"Seni ajansıma almak için ne yapmam gerekiyor?" "Los Angeles'a taşınmak mı?" Gülümsedim.

"Sonra konuşalım." Kari'ye, "Tebrikler. Kitabın olağanüstü," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Bir şeyler içmeye gidiyoruz," dedim Kari'ye. "Sen de bir şey ister misin?"

"Hayır, ama ben de seninle daha sonra konuşmam lazım. Aklıma dışında bir fikrim var."

"Bundan daha sıra dışı mı?" Kitaplarla dolu masasına doğru başımı salladım. Gülümsedi.

"Eminim harikadır."

Bara doğru yürürken Oliver, "Sen insanları benden daha çok seviyorsun," dedi.

"Sen beni sevdiğin sürece sorun yok." "Hiç şüphe yok," dedi.

Telefonum çaldı ve onu elbisenin cebinden çıkardım, Oliver'ın koluna takıldım, böylece hem okuyup hem yürüyebilirdim. Sloane, ekranımda havai fişekler patlayan bir mesaj göndermişti. **Havai fişekler, senin ve Kari'nin başarısını temsil etmeli, senin ve Oliver'ın lüks otelde yaptığınız şeyi değil.**

Açıklama için teşekkürler, diye yazdım.

Tebrikler! Oh, ve defterini sehpa da unutmuşsun, sayfadaki birkaç satırı okumuş olabilirim. Senaryo mu yazıyorsun?!

Sadece eğlence için tekrar yazmaya başlamıştım. Kendi içgüdülerimi dinlediğim için bunu ne kadar çok istediğimi fark etmek şaşırtıcıydı. Ve belki bir gün bu eğlenceden daha fazlası olacaktı. **Benim yazdıklarımı okuma, meraklı!**

Oliver'la taşınma konusunu konuşursan artık yazdıklarına erişemeyeceğim. Gelecek ay Miles'la kira sözleşmesi imzalamak istiyorum.

Beni bu kadar kolayca değiştirebileceğini bilmek güzel. Birine evine taşınmasını istemek hassas bir konudur. Zaman alır.

Ekranımda daha fazla havai fişek patladı. **Bunlar beni ve Miles'ı temsil ediyor.**

İğrenç. Gitmem gerek. Partinin ortasındayım.

Seni seviyorum!

Barın önünde uzayan kuyruğun arkasında durduk.

Oliver telefonunu çıkardı, ekranda bir şey okudu ve bana baktı. "Bana taşınmak ister misin?" diye sordu.

Ağzım açık kaldı. "Sloane sana mesaj mı attı?"

Telefonunu bana doğru çevirdi: **Rock yıldızı kız arkadaşına seninle birlikte yaşamayı teklif et.**

"Üzgünüm," dedim. "Sloane'ı bilirsin."

"Benimle birlikte yaşamak ister misin?" diye tekrarladı.

Yüzünü inceleyerek ifadesini okumaya çalıştım. "Bana mı soruyorsun yoksa

bana mı *soruyorsun*?"

Bir yıl sonra Oliver beni iyi tanıyordu, çünkü bu soru onu şaşırtmadı. "Sloane'dan bu mesajı almama gerek yoktu. Eve varır varmaz sana soracaktım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten,"

dedi. "Evet."

"Evet?"

Sıranın başına gelmek üzereydik ki, Rob'un çok genç bir sarışınla kol kola içki sipariş ettiğini gördüm. Kari bu konuyu açtığında Oliver, Rob'un onu rahatsız etmediğini iddia etmişti, ama ben gerçeği biliyordum. Rob ile benim aramızdaki aylarca süren gelgitler, onun için hiçbir şey yapmadan oturup izlemesi zor bir durumdu. Ve şimdi, Rob'un Oliver'ın yumruklarından kaçmak için tek bir yanlış kelime söylemesi yeterli olduğunu biliyordum.

"Ben iyiyim," dedi Oliver, her zamanki gibi aklımı okuyarak. "*Sen iyi misin?*" "Gerçekten iyi misin?"

"Kazandık Margot. Şimdi ona biraz acıyorum. Ama ondan kaçınmak istiyorsan, anlarım. Geri dönebiliriz."

Ona gülümsedim. "Evet, Oliver, seninle birlikte yaşamak istiyorum. Odadaki o güzel sandalyeyi giysi sandalyem yapmamdan, yatağın yanındaki komodinin üzerine kitap yığınları koymamdan ve lavabo dolduğunda bulaşıkları yıkamamdan rahatsız olmanı istiyorum."

"Sen de benim alarmı ertelemeyi sevmememden, her sabah aynı saatte koşmaya çıkmamdan ve nasıl hissettiğime bakmaksızın her sabah aynı şeyi kahvaltı etmemden rahatsız olabilirsin."

"Bu oldukça sinir bozucu," dedim. "Ama ben bunlara çoktan alıştım."

Beni nazikçe öptü. "Sen bana iyi geliyorsun."

Parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Artık her zaman senin tuvaletini kullanabileceğim."

O inledi. "*Tuvalet* hala senin ima ettiğin anlamı taşımıyor, Margot."

Gülerek, "Benim için her zaman o anlama gelecek." dedim.

TEŞEKKÜRLER

İlk yetişkin kitabım yayınlandı! Ne macera ama. Türler arasında geçiş yapma fırsatı bulduğum için çok minnettarım. Ve benimle birlikte bu geçişi yapan okuyuculara da çok minnettarım. Teşekkürler! Birçoğunuz benim kitaplarımı okuyarak büyüdünüz ve şimdi de yetişkinler olarak kitaplarımı okuyorsunuz. Bu benim için çok önemli. Benim için yeni olan bu pazarda yazmak çok eğlenceliydi ve umarım siz de okumaktan çok keyif almışsınızdır.

Her zaman bana destek olan, eğlenceli ve harika ajansım Michelle Wolfson'a çok teşekkür ederim. Onun benim tarafımda olması benim için büyük bir şans. Ona asla emekli olamayacağını söyledim. O yaşlanmıyor, bu yüzden bunun makul bir istek olduğunu düşünüyorum.

Bana bu fırsatı verdiği ve bu kitabı çok sevdiği için Sara Goodman'a teşekkür ederim. Ve kitabı tam istediğim gibi yapmama yardım ettiği için. Onunla çalışmaktan çok keyif aldım. O rüya gibi bir editör. Ayrıca Saturday Books'un geri kalan ekibine de teşekkür ederim: Vanessa Aguirre, Cassie Gutman, Olga Grlic, Michelle McMillian ve Merilee Croft. Sizler olmasaydınız kitabım aynı olmazdı, biliyorum.

Her zamanki gibi, bana büyük destek olan aileme teşekkür ederim. Kocam Jared, her zaman ilk okuyucumdur ve beni dünyanın en yetenekli yazarıymışım gibi hissettirmeyi başarır. Düzenlemelere girip yazdıklarımdaki ve hikayemdeki tüm hataları bulmak üzereyken bu hissetmek çok güzel bir şey. Ona çok minnettarım. Çocuklarım Skyler, Autumn, Abby ve Donovan (artık yetişkinler) en sevdiğim insanlar. Eğlenceli, yaratıcı ve çok sevimli insanlar. Hayatlarının bir parçası olduğum ve bana gösterdikleri sevgi için çok mutluyum.

Düzenli olarak yazma arkadaşlarım olan sevgili dostlarım Bree Despain ve Renee Collins'e özel teşekkürlerimi sunarım. Düzenli olarak birlikte yazıyoruz ve rapor vereceğiniz insanların olması çok yardımcı oluyor. Bu, sosyal medyada zaman kaybetmemi engelliyor. Tamam, hala sosyal medyada zaman kaybediyorum, ama daha AZ zaman kaybediyorum.

Beni yazma ekranımın arkasından çıkaran harika arkadaşlarım da var. Jenn Johansson, Stephanie Ryan, Brittany Swift, Mandy Hillman, Emily Freeman, Megan Grant ve Misti Hamel. Her zaman maceralara, yürüyüşlere, akşam yemeğine, öğle yemeğine veya benim içine kapanık doğamla mücadele etmek için yaptığımız her şeye hazır olduğunuz için teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum.

Ve son olarak, tüm kalbimle sevdiğim harika geniş aileme. Şanslıyım. En iyi aileye sahibim. Chris Thompson, Mark Thompson, Heather Garza, Jared DeWoody, Spencer DeWoody, Stephanie Ryan, Dave Garza, Rachel DeWoody, Zita Konik, Kevin Ryan, Vance West, Karen West, Eric West, Michelle West, Sharlynn West, Rachel Braithwaite, Brian Braithwaite, Angie Stettler, Jim Stettler, Emily Hill, Rick Hill ve tüm bu insanların arasında bulunan yirmi beş çocuk ve sayısız torun. Hepinizi çok seviyorum.

Yazar Hakkında

credit Stephanie Ryan Photography

[KASIE WEST](#), *Sunkissed*, *The Fill-in Boyfriend*, *P.S. I Like You*, *Better Than Revenge* ve *Pivot Point* gibi birçok genç yetişkin romanının yazarıdır. Kitapları ALA-YALSA Quick Picks, Junior Library Guild Selections ve ALA-YALSA Top Ten Best Books for Young Adults listelerine seçilmiştir. *We Met Like This*, onun ilk yetişkin romanıdır. Yazmadığı zamanlarda, televizyon izliyor, kitapları yutuyor ya da Central Coast'ta ayak parmaklarını kuma gömüyor. Kasie, ailesiyle birlikte Kaliforniya'nın Fresno şehrinde yaşıyor. E-posta güncellemelerine [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

Bu
St. Martin's Publishing Group e-kitabını satın
aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler, yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika kitaplar hakkında bilgi
almak için
haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi ziyaret edin. -

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için
[buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda anlatılan tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'un bir imtiyazı olan Saturday Books tarafından yayınlanmıştır.

BÖYLE TANİŞTİK. Telif hakkı © 2025 Kasie West. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.saturdaybooks.com

Kapak tasarımı: Olga Grlic

Kapak ve başlık sayfası resmi: limonlar © Nadezhda Zubova/Getty Images; doku © Here/Shutterstock; başlık yazı tipi © TortugaStudios/Shutterstock; manzara © Rustic/Getty Images

eISBN 9781250349156

Bu kitabın yayıncısı, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla bu kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermemektedir.

Bu kitap, Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi uyarınca, Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça muaf tutulmuştur.

E-kitaplarımız, özel perakende/toptan satış, okuryazarlık, kurumsal/premium, eğitim ve abonelik kutusu kullanımı için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine başvurun.

İlk Baskı: 2025

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası Telif](#)

[Hakkı Bildirimi](#)

[Adanma](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

['dan Bir Yıl](#)

[Sonra](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

